

ΔΡΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

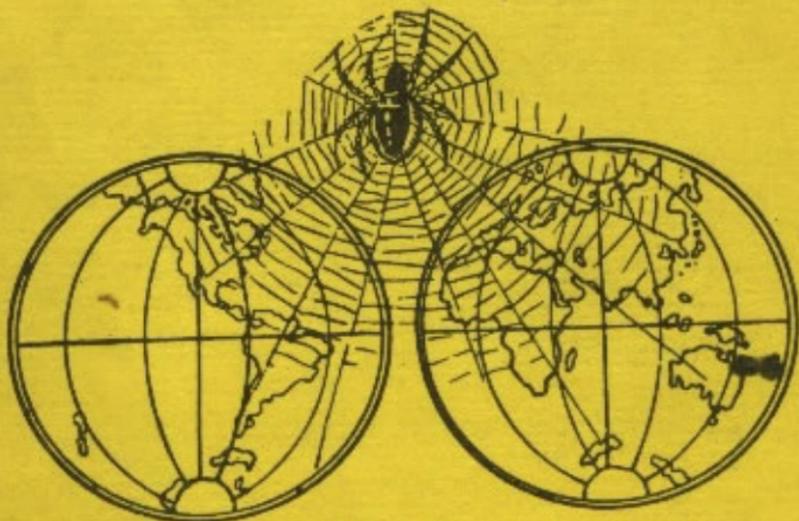
Ο
ΙΟΥΔΑΣ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΟΙ ΑΦΑΝΕΙΣ ΕΧΘΡΟΙ

ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

«Πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα
νὰ ἐπιτρέψωμεν συμμετο-
χὴν τῶν Ἑβραίων εἰς τὸν
πολιτισμὸν μας τοῦ ὅποιου
τὴν πηγὴν καὶ τὴν προέ-
λευσιν ἀρνοῦνται»; Γκαίτε

Ἡ ἑβραϊκὴ ἀράχνη ἀπομυζᾷ καὶ τὴν τελευταίαν
οἰκονομικὴν ἱκμάδα τῶν λαῶν τῆς ὑφ᾽ ἡλίου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ἉΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ,,

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 22 - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΨΟΞ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Ι. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

Ο
ΙΟΥΔΑΣ

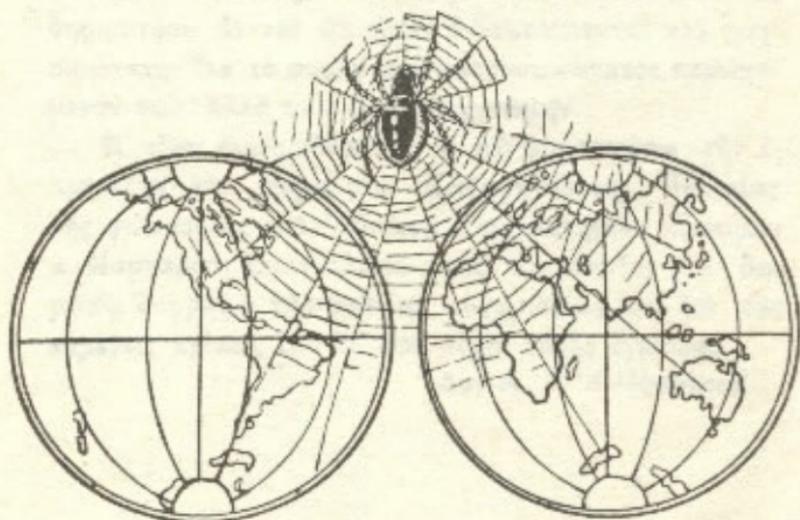
ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΟΙ ΑΦΑΝΕΙΣ ΕΧΘΡΟΙ

ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

«Πώς ἡμεῖς δυνάμεθα
νά ἐπιτρέψωμεν συμμετο-
χὴν τῶν ἑβραίων εἰς τὸν
πολιτισμὸν μας τοῦ ὁποῖου
τὴν πηγὴν καὶ τὴν προέ-
λευσιν ἀρνοῦνται»; Γκαίτε

Γ' ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἡ ἑβραϊκὴ ἀράχνη ἀπομυζᾷ καὶ τὴν τελευταίαν
οἰκονομικὴν ἱκμάδα τῶν λαῶν τῆς ὑφῆλίου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ,,

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 22 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ παρούσα ἔκδοσις ἀφιεροῦται
εἰς τὴν μνήμην τοῦ ευχαράξως

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελις
Πρὸς τοὺς φίλους μου καὶ ἀναγνώστας	8
Ἐπιστολὴ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Κου Μαργαρίτη Εὐαγγελίδη	4
Πρόλογος	7

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Τι ἐστὶ Ἑβραϊκὴ θρησκεία	15
Ἡ Κομμουνιστικὴ διεθνὴς εἶναι ὄργανον τῶν Ἑβραίων Κεφαλαιούχων	20
Ἡ Ἑβραϊκὴ ὑπερκυβέρνησις	25

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Πρόγραμμα καὶ σκοπὸς τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ σελ. 34
 Πρωτόκολλον I.—Τὸ δίκαιον ἐν τῇ δυνάμει.—Ἐλευ-
 θερία-ιδέα-ἐλευθερία.—Ὁ χρυσός, ἡ πίστις, ἡ αὐτο-
 διοίκησις.—Ὁ Δεσποτισμὸς τοῦ κεφαλαίου.—Ὁ ἐσω-
 τερικὸς ἐχθρὸς.—Τὸ πλῆθος-ἡ ἀναρχία.—Πολιτικὴ
 καὶ ἠθικὴ.—Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου.—Τὸ ἀκα-
 τὰβλητον τῆς Μασσωνοεβραϊκῆς ἀρχῆς.—Ὁ σκοπὸς
 ἀγιάζει τὰ μέσα.—Ὁ ὄχλος εἶνε τυφλός.—Αἱ ἔριδες

τῶν κομμάτων, — Οἰνόπνευμα-κλασσικισμός-διαφθορά. — Αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ κανόνες τῆς Ἑβραιομασσωνικῆς Κυβερνήσεως. — Τρομοκρατία. — Ἐλευθερία-ἰσότης-ἀδελφότης. — Ἡ κατάργησις τῶν προνομίων τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Γκόιμ. — Νέα ἀριστοκρατία. — Ψυχολογικὸς ὑπολογισμός.

Πῶς ὁ μασσωνισμὸς κατήντησεν ὄργανον τῶν Ἑβραίων σελ. 44.

Ἐφαρμογὴ τῶν Μασσωνικῶν ἀρχῶν εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν λαῶν. — Μασσωνικὸν σύνθημα. — Οἱ λόγοι τῶν φιλελευθέρων κατ' οὐσίαν εἶναι τὸ σύνθημα τὸ μασσωνικὸν «Ἐλευθερία-ἰσότης-ἀδελφότης». — Ἡ σημασία τοῦ ἀντισημιτισμοῦ. — Ἡ δικτατορία τοῦ Μασσωνισμοῦ. — Τρομοκρατία. — Ἐπικοινωνία τῶν ἀρχῶν μὲ τὸν λαόν. — Ἡ ἀνθαιρεσία τῆς ἐλευθερίας. — Ψευδεῖς θεωρίαι. — Ἡ ἐρμηνεία τῶν νόμων. — Διὰ ποίων μεθόδων οἱ Ἑβραῖοι ἐπιδιώκουν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κομμουνισμοῦ. — Καταδίκασι. — Τὸ μέλλον τῶν Γκόιμ Μασσῶνων. — Ὁ μυστικισμὸς τῆς ἐξουσίας. — Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν Μασσωνικῶν στοῶν. — Ὁ μασσωνισμὸς ὡς χειραγωγὸς ὅλων τῶν μυστικῶν σωματείων. — Ἡ σημασία τῆς ἐπιτυχίας. — Ὁ Κομμουνισμὸς. — Θύματα.

Ἡ θανατικὴ ποινὴ τῶν Μασσῶνων σελ. 55.

Τὸ λακωνικὸν καὶ εὐκρινὲς τῶν νόμων τοῦ μέλλοντος. — Ἡ σκληρότης τῶν τιμωριῶν. — Ἡ ἀπολυταρχία τοῦ μασσωνισμοῦ. — Πατριαρχικὴ μορφή τῆς μελούσης ἐξουσίας. — Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου. — Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ἰσραὴλ πατριάρχης τοῦ κόσμου.

—Πῶς οἱ Ἑβραῖοι ὀδηγοῦν εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν τὸν ἑλληνικὸν λαόν.	Σελίς
Π ἀστάθεια τῶν πολιτευμάτων	63
Θῶς ἐνεργεῖται ἡ οἰκονομικὴ προπαγάνδα τῶν Ἑβραίων	69
Πῶς ἐφηρημόσθησαν ἐν Ρωσίᾳ αἱ ἑβραϊκαὶ ἀρχαὶ	73
Πῶς ὁ Μασσωνισμὸς ἐματαίωσε τὴν ἔγκαιρον ἐξόντωσιν τῶν Μπολσεβίκων	75
Πῶς οἱ ἑβραῖοι ὑποκινοῦν δημοκοπικῶς τοὺς ἐργάτας.	

ΜΕΡΟΣ Γ'.

	Σελίς
Αἱ μυστικαὶ ἐταιρεῖαι	84
Μασσωνισμὸς (ἐλευθεροτεκτονισμὸς)	88
Ποῖοι εἶναι οἱ θεοσοφισταὶ	94
Οἱ Ἰλλουμινάτοι	117
Οἱ Ταμπλιέροι	122
Οἱ Μαρμινισταὶ	129
Οἱ Ἀσσασίνοι	135
Οἱ Φατιμῖδαι	140
Οἱ Γνωστικοὶ	144
Οἱ Μανιχαῖοι	149
Οἱ Ροδοσταυρῖται	160
Οἱ Καμπαλισταὶ	162
Οἱ Νεότουρκοι	165
Οἱ Κομιτατζήδες	168
Οἱ Σατανισταὶ	170
Ἐπίλογος	174

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἀπαραίτητον καθήκόν μου θεωρῶ νὰ εὐχαριστήσω ἐγκαρδίως ἄλλους τοὺς φίλους, γνωστοὺς καὶ μὴ, οἵτινες διὰ τῶν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῶν των μ' ἐνισχύουν ἠθικῶς εἰς τὸ δύσκολον ἔργον τῆς ἐρεῦνης καὶ μελέτης τῆς πραγματικῆς ἱστορίας, τουτέστι τῆς παρασκηνακῆς.

Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἔλαθον ἀνέρχονται εἰς πολλὰς ἑκατοστύας, συνεπῶς μ' εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς δημοσιεύσω ἂν καὶ θὰ ᾖσαν διδακτικώταται καὶ χρησιμώταται διὰ τὸ σοφὸν καὶ πατριωτικώτατον περιεχόμενόν των, ἀλλὰ τοὺς ζητῶ συγγνώμην.

Μ' εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ μὴ δημοσιεύσω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ σοφοῦ μου Καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀξιοτίμου κ. Μαργαρίτη Εὐαγγελίδου πρὸς τὸν ὅποιον καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζω τὰς βαθεῖας εὐχαριστίας μου διὰ τὰς εὐμενεῖς κρίσεις του δι' ὅσα μέχρι τοῦδε ἔγραψα.

Δρ. Α. Ἰ. Ἀνδρόνικος

Ἀγαπητέ μου φίλε κ. Ἀνδρόνικε

Μετὰ χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ ἀνέγνων πρό τινος χρόνου εἰδήσεις ὡς παρέσχεσθε τῷ Ἑλληνικῷ κοινῷ περὶ τῆς δραματικωτάτης ἐν Ρωσίᾳ ἐπαναστάσεως, ἣτις ἀνέτρεψε μίαν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν αὐτοκρατορίαν καὶ ἀνεστάτωσε ριζικῶς τὴν κοινωνίαν 170 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, μηδὲν ἀφῆσασα ὄρθιον, μήτε θρησκείαν, μήτε ἐκκλησίαν, μήτε κοινωνικὴν τάξιν.

Ἄνεπαρεστήσατε δὲ τὸ φοβερὸν τοῦτο δράμα μετὰ σαφηνείας ἀνυπερβλήτου κατὰ τε τὰ ἐλατήρια καὶ τοὺς σκοποὺς καὶ τοὺς εἰς ἐνέργειαν τεθέντας πρωτοφανεῖς καὶ ἀνηκούστους ἐκτελεστικoὺς τρόπους.

Ἡ ὀξεῖα παρατηρητικότης, μεθ' ἧς παρηκολουθήσατε τὸ μέγα τοῦτο δράμα ἐν τε ταῖς πηγαῖς καὶ τῇ ἐξελίξει αὐτοῦ, ἢ θαυμαστὴ ἐνότης τῆς θεμελιώδους ἰδέας ἀφ' ἧς ὠρμήθητε, ἐμφανίζεται καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῆς ἀφηγήσεως ὑμῶν τοσοῦτον πειστικῇ, ὥστε ἐμπνέει τῷ ἀναγινώσκοντι καταπληκτικὴν πεποίθησιν πρὸς τὸν ἱστοροῦντα τὰ γεγονότα.

Ἀπεκαλύψατε εἰς τοὺς διανοομένους νέαν μέθοδον ἐκτιμήσεως τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ νέον ἐρεῦνης τρόπον, ὅσους τοῖς μὲν πολλοῖς ἦτο παντάπασιν ἄγνωστος καὶ δυσεξέμβλητος, τοὺς δὲ ἱστορικῶς τὰ πράγματα ἐξετάζοντας ἐλάνθανεν. Δύνασθε νὰ καυχήθητε ὅτι ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ ὑμεῖς πρῶτος ὑπεδείξατε τὴν ὁδὸν ταύτην τῆς ἱστορικῆς ἐρεῦνης.

Πρὸ μικροῦ δὲ χρόνου εἶχον τὴν χαρὰν ν' ἀναγνώσω εἰς ἐφημερίδας ἄλλην ὑμῶν σοβαρὰν πραγματείαν περὶ ἐτέρας μεγάλης χώρας, ἀποτελούσης τὸ τρί-

τον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ προηγηθείσης ἐν τῷ πολιτισμῷ πάντων τῶν ἱστορικῶν ἐθνῶν, ἔγνω τὰ περὶ τῆς Σινικῆς ἐπαναστάσεως ἄρθρα ὑμῶν.

Καὶ ἐν τῇ νέᾳ ὑμῶν πραγματείᾳ τὴν αὐτὴν ἐμφανίζετε βαθεῖαν τῶν γεγονότων ἐξέτασιν, τὴν αὐτὴν τῆς θεμελιώδους ὑμῶν ἀρχῆς ἀπόδειξιν, ἐν τοῖς ἱστορικοῖς γεγονόσι, τὸν αὐτὸν ἱστορικὸν τῶν γεγονότων ἔλεγχον, τὴν αὐτὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῶν Ἀνατολικῶν πραγμάτων.

Πολὺ λυποῦμαι ὅτι ὁ χρόνος ὑμῶν ὅστις ἔδει ν' ἀφιερωθῆ ἐντελῶς εἰς ἱστορικὰς ἐρεῦνας, περὶ ἧς ἐπέδειξατε σπανίαν ἐρευνητικὴν ἀριστερίαν, μερίζεται εἰς θεραπείαν τῆς φιλανθρωποῦ τέχνης τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς.

Ἡ ἀπὸ τῶν φοιτητικῶν ἐδωλίων γνωστὴ μου ἀκάθεκτος ὁρμὴ ὑμῶν πρὸς γνῶσιν ἤγαγεν ὑμᾶς εἰς μακροτάτας περιουσίας, καθ' ἧς μετὰ βλέμματος διαπεραστικοῦ ἐσπουδάσατε τὰ ἤθη καὶ τὰς σκέψεις τῶν ξένων ἐθνῶν καὶ συνεφορήσατε πλοῦτον γνῶσεων ἀπὸ τῆς εὐγενεστάτης προθέσεως νὰ χρησιμοποιήσετε αὐτὰς ὑπὲρ τῆς φιλάτης πατρίδος.

Ἡ δὲ ἐκ τοῦ συγκεκομισμένου πλοῦτου ἐμπειρικῆς καὶ θεωρητικῆς γνώσεως προφρόνως καὶ ἐπικαίρως διαφωτίζετε τὴν φιλομαθῆ Ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Αὕτη δὲ εὐφροσύνως ἀναλογίζεται ὅτι οἱ μόχθοι καὶ οἱ κίνδυνοι εἰς οὓς λίαν τολμηρῶς ἐξετίθετε τὴν ζωὴν ὑμῶν δὲν ἀπέβησαν ἀλυσίτελεῖς τῇ πατρίδι. Ἡ δὲ πατρὶς χαίρουσα ἀποδέχεται τὰς πολυτίμους γνώσεις τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτῆς τέκνου. Ἐρρωσο.

Ὁ φίλος ὑμῶν.

Ἐν Ἀθήναις 1 Ἰουνίου 1927.

Μαργαρίτης Εὐαγγελίδου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν εἶναι ἀνάλυσις τῆς ἐκτυλισσομένης ζωῆς τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν. Οὐδενὸς δὲ λαοῦ ἡ ἱστορία δὲν καλύπτεται ὑπὸ τόσον σκοτεινοῦ πέπλου ἀλληγοριῶν καὶ συμβολικῶν παραστάσεων ὅσον τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ὅστις συστηματικῶς ἀπέκρυψε καὶ ἀποκρύπτει τὰς πραγματικὰς αὐτοῦ βλέψεις ἐπὶ τοῦ σύμπαντος, ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὅστις μέχρι τοῦδε τίποτε καλὸν δὲν προσέφερε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα πλὴν τῆς ὑπόουλου καταπολεμήσεως παντὸς ἠθικοῦ νόμου ἐκπηγάζοντος ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ ὅστις λαὸς διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰργάσθη πάντοτε μετ' ἀπιστεΐτου καὶ ἀκαταλήπτου ἐπιμονῆς διὰ τὴν παράλυσιν καὶ καταστροφὴν παντὸς ὅτι αἱ Ἀρειαναὶ φυλαὶ ἀνέπτυξαν καὶ ἐδημιούργησαν ὑψηλόν, ὠραῖον, ἠθικὸν καὶ ἐνάρετον, μετὰ σατανικοῦ δὲ πνεύματος παρεσκευάσαν καὶ παρασκευάζουν τὸν ὀλεθρὸν ὄλων τῶν λαῶν πρὸς ὄφελος τοῦ παθολογικοῦ τούτου λαοῦ τοῦ μετὰ ψυχώσεως διακηρύσσοντος ὅτι εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ τούτου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μᾶς εἶναι γνωστὴ ἐκ τῶν ἱστορικῶν δοκιμίων τῶν Θεολόγων οἵτινες κατ' ἐξοχὴν ἠσχολήθησαν εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας αὐτοῦ. Ἀλλὰ εἶναι βέβαιον καὶ

ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ Θεολόγος καὶ ὁ μᾶλλον φιλελεύθερος δὲν δύναται εἶτε ἐκ προκαταλήψεως εἶτε διότι συγκεντρώνει ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν εἰς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιοῦν ἢ διαψεύδουν τὰ δόγματά του, εἶναι πάντοτε ὡς λέγει, ὁ Ρενάν, ἀπολογητῆς, χωρὶς αὐτὸς νὰ παρατηρῇ, ὁ Θεολόγος ὑπεραμύνεται ἢ καταπολεμεῖ, ἐνῶ ὁ ἱστορικὸς ὀφείλει νὰ διηγηθῇ καὶ πολλάκις δι' αὐτὸν ἔχουν ἀξίαν καὶ φήμαξ ἢ ἀποκαλυπτικὰ ἔγγραφα διότι ταῦτα ἀπεικονίζουν τὴν ψυχὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἀληθέστερα ἢ αὐτὴ ἢ ξηρὰ ἀλήθεια.

Εἰς τὸ ἔργον μας τοῦτο δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ γράψωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔθνους ἀλλ' ἀπλῶς περιοριζόμεθα ν' ἀποκαλύψωμεν τὸ καταχθόνιον ἔργον τοῦ *διὰ μέσου τῶν δύο τελευταίων χιλιετηρίδων*, ἐναντίον τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ἔθνισμοῦ ὄλων τῶν λαῶν, ἔργον τὸ ὁποῖον ἔτεινε καὶ τείνει εἰς τὸ νὰ ὑποσκάψῃ ὅλα τὰ ἔθνικα, ἠθικά, οἰκογενειακὰ θεμέλια καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν αἱ ἀρειαναί φυλαί. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο θὰ ἴδῃτε πῶς αὐτοὶ ἑαυτοὺς χαρακτηρίζουν καὶ ἐν τῇ ὑπεροσίᾳ των ἐγείρουν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, μερικὰς πτυχὰς τοῦ σκοτεινοῦ πέπλου ὅστις καλύπτει τὸ ἔργον των καὶ τοὺς σκοποὺς των.

Πάντα, σοβαρῶς ἀσχολούμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ ἀποκαλύπτοντα τὸ ἀπαίσιον ἔργον αὐτοῦ, τὸν ἀποκαλοῦν Ἀντισημίτην. Ὁ δὲ Παγκόσμιος τύπος ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων κεφαλαιούχων, κατορθώνει νὰ ὑποβάλλῃ τὴν ιδέαν ταύτην τοῦ ἀντι-

σημιτισμοῦ εἰς ὅλους τοὺς χριστιανούς, οἵτινες ἀσυνειδήτως τὴν ἐπαναλαμβάνουν ὡς παπαγάλοι, ἐνῶ ὠφείλον ἀντιθέτως νὰ ἀσχοληθοῦν περισσότερο εἰς τὴν μελέτην τοῦ ζωτικωτάτου αὐτοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον θίγει οὐχὶ μόνον τὰ ἐθνικὰ καὶ οἰκονομικὰ αὐτῶν συμφέροντα, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν. Δὲν εἶναι ἄσκοπον εἶν ἀναφέρωμεν τὰς γνώμας καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν τὸν ὁποῖον ἔδωσαν κατὰ καιροὺς πολλοὶ σοφοὶ ἄνδρες.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΞΕΝΟΣ ΛΑΟΣ

«Ὁ Γάστον Στουᾶρτ Τσάμπερλεν» εἰς τὸ ἔξοχον ἔργον του «Οἱ Ἑβραῖοι» ἀναγράφει τὰ ἑξῆς : Οἱ Ἑβραῖοι μεταξὺ μας εἶναι ξένος λαός. Καὶ κατὰ μὲν τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν εἶναι οἱ αὐτοὶ μὲ ἡμᾶς ἀλλὰ ἐσωτερικῶς εἶναι φορεῖς τελείως ἄλλου πνεύματος ἢ τὸ ἰδικόν μας. Λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι, διὰ τὸν Ἑβραῖον ὁ Χριστὸς δὲν σημαίνει τίποτε ἀπολύτως. Βεβαίως τοῦτο δὲν τὸ λέγω ὡς αὐστηρὸς ὀρθόδοξος. Διαβάσατε ὅ τι ἔγραψε ὁ ἀναμφισβητήτως ἐλευθερόφρων Διδρῶ εἰς τὸν ἐσταυρωμένον : Τὶ βαθεῖα σοφία κρύπτεται εἰς τοῦτο οὕτως ὥστε ἡ τυφλὴ φιλοσοφία νὰ τὸ ὀνομάζη τρέλλαν τοῦ σταυροῦ ! Τὶ ἔδωσε εἰς ἐμὲ εἰς τὴν τότε κατάστασίν μου ὅταν ἐγὼ παρίστων τὸν εὐτυχεῖ νομοθέτην καλύψαντα ἑαυτὸν δόξης ; Εἶδον ἔμπροσθέν μου τὸν εἰς οὐδὲν ἁμαρτήσαντα μὲ διάτρητον πλευράν, μὲ ἀκάνθινον στέφανον εἰς τὸ μέτωπον, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τρυπημένους, μὲ βάσανα, καὶ εἶπον εἰς ἑμαυτόν : « Ἴδου ὁ Θεὸς μου καὶ ἐγὼ τολμῶ νὰ παραπονοῦμαι ! » Ἐμελέτησα πάρα πολλὰ ἔργα

Ἑβραϊκὰ λέγει ὁ Τσαμπερλεν, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εὗρον οὐδεμίαν λέξιν συμπαθῆ πρὸς τὸν Χριστὸν ὅχι ὡς Θεότητα ἀλλ' ἀπλῶς λέξιν συμπαθῆ πρὸς παθόντα Ἰησοῦν Χριστόν. Διότι ὁ Ἑβραῖος ὅστις ἤθελε ἐκφράσει ποιάν τινα συμπάθειαν δὲν εἶναι ἑβραῖος ἀλλὰ ἀποστάτης τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Κανεὶς λαὸς δὲν ἐχαρακτήρισεν ἑαυτὸν περισσότερον ὅπως ὁ ἑβραῖος διὰ τοῦ στόματος τοῦ προφήτου Ἰερεμίου (Κεφ. 9 στ, 4—7) «Φυλάττεσθε ἕκαστος ἀπὸ τοῦ πλησίον αὐτοῦ καὶ καὶ ἐπ' οὐδένα ἀδελφὸν πεποιθήσατε διότι πᾶς ἀδελφὸς θέλει πάντοτε ὑποσκελίζει καὶ πᾶς πλησίον θέλει περιπατεῖ ἐν δολιότητι. Καὶ θέλουσιν ἀπαιτῆ ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ καὶ δὲν θέλουσι λαλεῖ ἀλήθειαν, ἐδίδαξαν τὴν γλῶσσαν αὐτῶν νὰ λαλῆ ψεῦδη, ἀποκάμνουσι πράττοντες τὴν ἀνομίαν». Καὶ περαιτέρω: «Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ εἶναι βέλος ἐξακοντιζόμενον, λαλεῖ εἰρωνικὰ διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ πρὸς τὸν πλησίον, πλὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ στήνει ἐνέδραν κατ' αὐτοῦ». Αὐτὸς εἶνε ὁ θαυμάσιος αὐτοχαρακτηρισμὸς τοῦ Ἑβραίου, διατυπωθεὶς πρὸ χιλιετηρίδων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ διαπιστώσῃτε ὅτι ὑφίσταται καὶ σήμερον τελείως ὁ αὐτός. Παρακολουθήσατε τὰς ἑβραϊκὰς ἐφημερίδας διὰ νὰ πεισθῆτε ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ σημερινοῦ ἑβραίου. Ἐὰν θέλετε σοβαρώτερον νὰ ἀσχοληθῆτε, ξεφυλλίσετε ὀλίγους ἀριθμοὺς τῶν «Ἑβραϊκῶν Ἀρχεῖων» καὶ θὰ διδαχθῆτε πολὺ περισσότερο παρ' ὅσον ἐὰν ἀναγνώσῃτε σωρείαν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα σοῦ ἀποκαλύπτουν τὸ καταχθόνιον ἔργον των.

Ὁ Κικέρων ἐξεφώνει λόγους ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων, ὅταν ὁμως ἐπρόκειτο περὶ Ἑβραίων εἰς τὸ δικαστήριον, ἔλεγεν εἰς τοὺς δικαστὰς ὅτι πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικοί, διότι αὐτοὺς τοὺς θεωρεῖ ὡς παγκοσμίους συνωμότητας (λόγος Κικέρωνος περὶ Λουκίου Φλακκᾶ).

Ὁ Αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ ἔκπατρισμός τῶν Ἑβραίων ἦτο ἐπικίνδυνος ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως καὶ τοῦτο πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Φρειδερίκος II Χόχενσταουφεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μᾶλλον μεγαλοφυεῖς μονάρχας καὶ στρατιωτικούς, ἑλευθερόφρων κατὰ πολὺ τῶν σημερινῶν μοναρχῶν, θαυμασιῆς τῆς Ἀνατολῆς καὶ προστάτης τῶν διανοουμένων Ἑβραίων, ἐθεώρει ἐν τούτοις καθῆκόν του νὰ ἀποκλείσῃ αὐτοὺς ἀπὸ κάθε δημοσίαν ὑπηρεσίαν, διότι ἔλεγε: ὅπου ἐπετράπη ταῦτο εἰς τοὺς Ἑβραίους πάντοτε κατεχράσθησαν τὴν ὑπηρεσίαν. Σχεδὸν δὲ τὸ αὐτὸ ἐπρέσβευεν καὶ ὁ Φρειδερίκος II Χόχεντσολερν ὁ ὁποῖος ἦτο ἕτοιμος νὰ δώσῃ πᾶσαν ἑλευθερίαν ἐκτὸς τῆς χειραφετήσεως τῶν Ἑβραίων. Μὲ τὸ ἴδιον σχεδὸν πνεῦμα ἐξεφράσθη καὶ ὁ Βίσμαρκ εἰς τὸ Λαντάγ (1847) εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτολμοῦσε νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, σχετικῶς μὲ τὸν ἱστορικὸν Μόμσεν, *ὅτι ὁ Ἑβραϊσμός εἶναι Κράτος ἐν Κράτει.*

Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν κοινωνικὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ Ἑβραῖοι, θ' ἀναφέρωμεν τὴν γνώμην τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ Γκαϊτε.

Ὁ πρῶτος πιστοποιεῖ τὰ ἑξῆς: Ὑπουργεῖον εἰς

τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ Ἑβραῖος εἶνε τὸ πᾶν : ὃ ἐστὶ κύριος τῶν κλειδιῶν τῆς ἱματιοθήκης καὶ ὄλου τοῦ ταμείου τοῦ σπητιοῦ. Εἰς τὴν νομαρχίαν, εἶναι ὡς μὴ ἀποξηραινόμενα ἔλη τοῦ Πόντου». Διευτύησε δὲ τὴν ἔξῃς σκέψιν: ὅτι ἡ παρουσία ὠρισμένου ἀριθμοῦ Ἑβραίων εἰς ἓν Κράτος εἶναι καταστρεπτικὴ καὶ ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐπιτρέπονται νὰ ποδηγετοῦνται ἀπὸ γενικὰς φιλανθρωπικὰς ἀρχάς, διότι τοῦτο εἶναι Κρατικὸν ζήτημα. Κάθε Κράτος ὀφείλει νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑβραίων. (Adretea «Bekehrung der Juden»).

Ὁ Γκαῖτε ἐξετάζει τὸ ζήτημα βαθύτερον. Ἐκεῖνος λέγει: *Πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν συμμετοχὴν τῶν Ἑβραίων εἰς τὸν πολιτισμὸν μας τοῦ ὁποῖου τὴν πηγὴν καὶ τὴν προέλευσιν ἀρνοῦνται*. (Γκαῖτε «Γουλιέλμος Μέιστερ» Wandersjahre III βλ. Κεφ. II). Ὁ Βολταῖρος τὸν ὁποῖον ἔχουν διαφημίσει περισσότερον παντὸς ἄλλου διότι παρουσιάζεται ὡς ἄθεος, ἰδοὺ τί λέγει περὶ Ἑβραίων εἰς τὸ (Dictionaire Philosophique Section I) «Δὲν θὰ εὔρητε εἰς τοὺς Ἑβραίους παρὰ ἓνα λαὸν ἀμαθῆ καὶ βάρβαρον ὅστις συνενώνει ἀπὸ πολλοῦ τὴν πλέον αἰσχρὰν *φύλαγγυριαν, τὴν ἀπεχθῆ δεισιδαιμονίαν μὲ τὸ ἀκατανίκητον μῖσος δι' ὄλους τοὺς λαοὺς οἷτινες τὸν ἀνέχονται καὶ τὸν πλουτίζουν*». Εἰς τὸ ἔργον του «Dieu et les hommes» τοὺς ἀποκαλεῖ τὸν πλέον μισητὸν καὶ αἰσχρὸν λαὸν μεταξὺ τῶν μικρῶν λαῶν». Εἰς δὲ τὸ ἔργον του «Essai sur les moeurs» Κεφ. XLII λέγει: Τὸ Ἑβραϊκὸν ἔθνος *τολμᾷ νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ ἀδιάλλακτον μῖσος ἐναντίον*

ὄλων τῶν ἐθνῶν, νὰ ἐξεγείρεται ἐναντίον ὄλων τῶν Κυρίων του, πάντοτε δεισιδαίμων, πάντοτε ἀπληστος διὰ τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων, πάντοτε βάρβαρος, ἔρπων κατὰ τὰς δυστυχίας καὶ αὐθάδης κατὰ τὰς εὐτυχίας». Ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν εἰς τὰ ἔργα τοῦ Βολταίρου τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν. Ἄλλὰ κατὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ εἰς μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ντε-Δουϊνοῦ ἀπὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1773 λέγει τὰ ἑξῆς : « *Ἀνήκουν αὐτοὶ οἱ περιτετμημένοι εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ναφθαλεὶμ ἦ τοι Ἡσαχάρ, πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρει, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι οἱ πλέον δόλιοι λωποδύται οἱ ὅποιοι ποτὲ ἐρρῦπαναν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς* ».

Ὅλοι αὐταὶ αἱ γνῶμαι τῶν σοφῶν τούτων ἀνδρῶν εἶναι ἀπόρροια βαθείας μελέτης καὶ πείρας. Δυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν πλείστας ὄσας γνώμας τῶν συγχρόνων μας σοφῶν οἱ ὅποιοι ὑπερθεματίζουν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἐπὶ τοῦ μεγάλου κινδύνου τὸν ὁποῖον προπαρασκευάζουν καὶ διὰ τὸ μέλλον οἱ ἀρχηγοὶ τῆς σπείρας ταύτης τῶν διεθνῶν συνωμοτῶν.

Εἰς τὸ ἔργον μας τοῦτο θὰ ἐξετάσωμεν :

α) Τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ ἐκ τῆς ὁποίας μελέτης προκύπτει ὅτι ὁ Ἰουδαϊσμός ἔχει πολιτικὴν θρησκείαν, κώδικα νόμων πολιτικῶς περιβεβλημένον μὲ τὸ ἔνδυμα τὸ θρησκευτικόν.

β) Θὰ ἐκθέσωμεν τὸ πρόγραμμα τὸ πολιτικόν, ὡς τοῦτο διευτυπώθη κατὰ τὸ 1897 εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Ἑλβετίας κατὰ τὸ μυστικὸν συνέδριον τῶν Σιωνιστῶν.

γ) Τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων κατώρθωσαν καὶ κατορθώνουν νὰ θέτουν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ συνωμοτικὸν κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος πρόγραμμα τῶν τουτέστι τὰς μυστικὰς πολιτο-θρησκευτικὰς ἐταιρείας.

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἔργου τούτου θὰ σχηματίσῃ ὁ ἀναγνώστης κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μίαν σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ ἔργου, θὰ διδαχθῆ συγχρόνως ποῖος παρεσκεύασεν ὅλας τὰς δυστυχίας καὶ τὰ δεινὰ οὐχὶ μόνον τῆς ἰδικῆς μας φυλῆς, ἀλλ' ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ σπουδαιότερον δὲ ὅλων θὰ εἶναι ἔάν ἡμεῖς κατορθώσωμεν νὰ μιμηθῶμεν τοὺς Ἑβραίους εἰς δύο τινά: α) εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀλληλεγγύην τὴν ὁποίαν ἔχουν καὶ β) εἰς τὴν ἐθνικὴν πειθαρχίαν ἣ ὁποία τοὺς διακρίνει διὰ μέσου τῶν αἰῶνων.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Τί ἐστὶ Ἑβραϊκὴ θρησκεία;

Δὲν εἶναι θρησκεία, ἀλλὰ πολιτικὴ ὀργάνωσις τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἑσδρά εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ ἣτις ἀντικατέστησε τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰεχωθᾶ ἐν τῇ ναῦ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ἑσδρά ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἑβραίων πατριωτῶν οἱ ὅποιοι ἐπεδίωκον τὴν ἀνόρθωσιν τῆς βασιλείας τῶν υἱῶν τοῦ Δαυὶδ ἐκ τῶν ὁποίων θὰ προήρχετο ὁ αἰώνιος βασιλεὺς, Μεσσίας, ὁ Ἑβραῖσι «Σιλῶ». Ὁ Ἑσδρά ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ὁ δεῦτερος νομοθέτης. Ἐχὼν ἰσχυρὰν ὑποστήριξιν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Ἀρταξέρξου, ὁ Ἑσδρά διωρίσθη ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἑβραίων συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Ἰεχωθᾶ καὶ ὅπως τοὺς καταστήσῃ πιστοὺς ὑπηκόους τῶν Περσῶν. Ὄταν παρουσιάσθῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, πρῶτιστα πάντων ἴδρυσεν τὸ μέγα συμβούλιον, τὸ ὅποιον μετωνομάσθη ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς κατοχῆς τῆς Παλαιστίνης εἰς «Συνέδριον» μετέπειτα εἰς «Γκαγκάλ».

Τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ διοικητικὸν σῶμα ἠσχαλήθη πῶς νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐνότητα τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔθνους τὸ ὅποιον ὤφειλε νὰ διατηρῆ ἀκλόνητον τὴν Ἑθνικὴν

ιδεάν με δλας τὰς ἀντιξόους περιστάσεις αἱ ὁποῖαι θὰ παρουσιάζοντο. Ἡ διοίκησις αὕτη ἐδραιώθη με τὴν καθοδὸν εἰς Ἱερουσαλήμ τοῦ Νεαιμία. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης διὰ τοὺς Ἑβραίους ἐδημιουργήθη διπλῆ διδασκαλία τῆς θρησκείας των. Ἡ πρώτη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γραπτῶν νόμων τοῦ Μωϋσέως, τῆς Πεντατεύχου, καὶ ἡ δευτέρα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προφορικῆς διδασκαλίας ἣτις ἤρμήνευε τὴν πρώτην συμφωνίαν πρὸς τὰς ἐκάστοτε συνθήκας καὶ τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις.

Ἡ πρώτη ὀνομάζεται ἑβραϊστὶ «Τορά-Σεμπικτάβ», ἡ δευτέρα »Τορά-Σεμπεαλπé». Ἡ πρώτη διδάσκεται εἰς ὅλον τὸν λαόν, ἡ δευτέρα ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς Ραββίνους καὶ τοὺς διδασκάλους καὶ εἶναι μυστική, ὀνομάζεται δὲ ἡ διδασκαλία αὕτη «Μαγκιλδτ-Σετορίμ». Ἡδὴ πολλὰ τῆς διδασκαλίας ταύτης περιλαμβάνει ἡ Ταλμούθ. Οἱ γραπτοὶ μὲν νόμοι ἀναγράφουν τὰ ἐξῆς διὰ τοὺς μὴ Ἑβραίους: «Ὅταν (σὺ τὸ ἑβραϊκὸν ἔθνος) θέλεις πατάξει (τοὺς μὴ Ἑβραίους) καὶ θέλεις ἐξολοθρεύσει αὐτούς, δὲν θέλεις κάμει συνθήκην μετ' αὐτῶν, οὐδὲ θέλεις δεῖξει ἔλεος πρὸς αὐτούς». (Δευτερονόμιον Κεφ. στ. 1-4).

Καὶ ὁ Ἡσαίας λέγει τὰ ἐξῆς (Κεφ. 60 στ. 12) : «Διότι τὸ ἔθνος καὶ ἡ βασιλεία, τὰ ὅποια δὲν ἤθελον σὲ δουλεύσει θέλουσιν ἀφανισθῆ». Οἱ δὲ προφορικοὶ νόμοι προσθέτουν ἐκεῖνο τὸ ὅποion δὲν ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως καὶ τμηματικῶς ἀνεγράφη εἰς τὴν Ταλμούθ.

Ἴδου δὲ τί λέγει ὁ Χοσὲν-Χάμισποτ σελ. 159 ὡς καὶ ὁ Χεσκὸτ καὶ πολλοὶ ἄλλοι: «Ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν μὴ Ἑβραῖον εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ἑβραίου, ὅστις δυ-

νηθῆ νά τήν λάβῃ». Καί ὁ Τοῦρ-Χοσέν-Χαμισπέτ σελ. 388 λέγει: «Ὁ Ἑβραῖος ὁ ὁποῖος ἐξυπηρετήσῃ ξένον Κράτος πρέπει νά θανατωθῆ ὑπό τῶν ἀδελφῶν του, οἱ ἑποῖοι ἐξυπηρετοῦν οὕτω τὸν Θεόν».

Καί οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὰ χριστιανικά Κράτη καί μὴ θανατωθέντες ὑπό τῶν ἀδελφῶν τῶν, τί ἐξυπηρετοῦν; Βεβαίως τὰς ὑποδείξεις καί διαταγὰς τῆς ἑβραϊκῆς ὑπερκυβερνήσεως, ἄρα τὸ ἔργον δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μίαν προδοσίαν τῶν ἐθνικῶν καί οἰκονομικῶν συμφερόντων τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦν οὗτοι.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ὀργανώσεως τῆς ἑβραϊκῆς διοικήσεως ὑπὸ τοῦ Ἐσδρά καί Νεαιμία, τὸ ἔθνος τοῦτο εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ κράτος τῆς δῆθεν θρησκείας του καί διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν νόμων αὐτῶν ἐπιβλέπουν μυστικοὶ ἀντιπρόσωποι, οἵτινες ὑπηρετοῦν εἰς τὴν Γκαγκάλ. Τὰ δικαστήρια ὀνομάζονται «Μπέτ-Ντίν», οἱ δικασταὶ «Σεφίτ». Αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων ἐκπληροῦνται ἀπὸ μυστικούς πράκτερας τοὺς λεγομένους «Σετορίμ».

Ἡ διδασκαλία τῶν Ἑβραίων γίνεται κατὰ Σάβδατον καί τὰς ἑορτάς, ὁπότε ἀναγινώσκειται ἡ Πεντάτευχος, ἣτις σχολιάζεται καί συμπληροῦται ὑπὸ τῆς Ταλμούθ. Ὁλη αὐτὴ ἡ διδασκαλία ἀποβλέπει εἰς δύο τινά: α') εἰς τὸ νά κρατῆ ἐν ὑπερδιεγέρσει τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα καί β') νά κρατῆ τὸ ἑβραϊκὸν ἔθνος τυφλῶς πειθήνιον εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν του, ἣτις καλεῖται θρησκευτικὴ διεύθυνσις. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς διδασκαλίας ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ παρούσα ξένων. Αἱ σχολαὶ αὐτῶν ἐκπαιδεύουν εἰδικούς διοικητικούς

Ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰώνων

ὕπαλλήλους εἰς τὰς θέσεις τῶν δικαστηρίων καὶ ἄλλων ὑπηρεσιῶν τῆς Γκαγκάλ, ἣ ὁποῖα ἔχει ἐντολὴν νὰ διοικήσῃ τὸ διεσπαρμένον ἀνὰ τὴν ὑφήλιον Ἑβραϊκὸν ἔθνος καὶ ἣ ὁποῖα ἔχει τὴν μεγάλην δύναμιν, ὄσπην καὶ μυστικότητα εἰς τὴν δρᾶσιν καὶ τὰς ἐνεργείας τῆς. Ἡ ὑπερκυβέρνησις ἡ ἐβραϊκὴ διοικεῖ ἐκ τῶν παρασκηνίων, μετ' ἀπιστεύτου μυστικότητος, ὄλον τὸν κόσμον, ἡ δὲ ἐνότης καὶ ἀλληλεγγύη τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ παραλύει ὄλους τοὺς λαοὺς καὶ τὰς θρησκείας αὐτῶν, τοῦτο δὲ διότι οἱ Ἑβραῖοι εἰς ὄλα τὰ Κράτη δι' ἀφθάσιου ἐπιτηδειότητος προκαλοῦν καὶ προπαρασκευάζουν ἐσωτερικὰς ῥαδιουργίας, ἀλληλοσπαραγμοὺς καὶ κατὰ συνέπειαν ἐξασθενέσιν καὶ παράλυσιν αὐτῶν. Ἡ γιγαντιαία δὲ αὕτη ἀράχνη, ὁ Ἑβραϊσμός, ἣτις περιέβαλεν ὄλον τὸν κόσμον μετ' τὸ δίκτυόν τῆς, ἐξακολουθεῖ τὸ ἀπὸ αἰῶνων ἔργον τῆς, τουτέστι τὰς ἀπομυζήσεις πάσης οἰκονομικῆς ἰκμάδος ὄλων τῶν λαῶν τῆς ὑφῆλιου καὶ ἣτις ἀπομύζησις κατέστη τελείως αἰσθητὴ μετὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Προφητικώτατον καὶ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει ἐξεφώνησε λόγον ὁ Ραβδίνος, τῆς Βίλλας κατὰ τὸ 1905 καὶ τὸν ὄποιον λόγον παραθέτω κατωτέρω ὡς χαρακτηριστικωτάτην ὄμολογίαν τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔργου καὶ τοῦ σκοποῦ, τὸν ὄποιον ἐπιδιώκει.

Ὁ Ἰουδαϊσμός δὲν εἶναι ὄργανικὴ δύναμις, ἀλλὰ δημιουργήμα αὐστηροῦ καὶ ἀπανθρώπου συστήματος διοικήσεως, δυνάμει τῶν νόμων τῆς ὁποίας ὁ λαὸς οὗτος κρατεῖται εἰς ἀένναον τρομοκρατίαν ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς του, διότι ἕκαστος ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον τῆς πίστεώς των ὑποχρεοῦται νὰ προδώσῃ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις παρέδῃ τὸν νόμον καὶ αἰ τοιαῦται

παραβάσεις τιμωροῦνται διὰ τοῦ «Ζερόμ» ὃ ἐστὶ συστηματικὴ καταδίωξις τοῦ παραβήτου δι' ὀμαδικῶν συκοφαντιῶν καὶ ἄλλων μέσων ἢ ἐπιβάλλεται εἰς αὐτὸν τὸ «Καρέτ», ἦτοι καταστροφὴ αὐτοῦ δι' ὄλων τῶν ἀνθρωπίνων μέσων. Ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν τῶν φοβερῶν τιμωριῶν διὰ τοὺς ἀπειθοῦντας εἰς τὴν ἐβραϊκὴν ἀλληλεγγύην δὲν εἶναι δύσκολος, διότι αἱ κυβερνήσεις τῶν θαφόρων Κρατῶν φέρονται ἀδιαφόρως πρὸς τὴν ἐβραϊκὴν αὐτοδιοίκησιν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν συντρέχουν καὶ τοῦτο ἐκ τελείας ἀγνοίας τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τῶν Ἑβραίων καὶ διότι δὲν γνωρίζουν ὅτι ἡ δῆθεν θρησκευτικὴ αὐτοδιοίκησις εἶναι ἀπλούστατα πολιτικὴ καὶ ἀποτελεῖ Κράτος ἐν Κράτει.

Οὐδὲν παράδειγμα ὑπάρχει ἀφομοιώσεως αὐτῶν μετὰ τοῦ λαοῦ, ὅστις τοὺς φιλοξενεῖ, τοὺς τρέφει καὶ τοὺς πλουτίζει. Ἡ μυστικὴ τῶν Ἑβραίων διοικητικὴ ὀργάνωσις εἶναι πανίσχυρος ἐν τῇ μυστικότητί της, ἐπιτρέπει δὲ καὶ διατάσσει τὴν ἀπάτην, τὴν αἰσχροκέρδειαν ἀπέναντι τῶν Χριστιανῶν καὶ θεωρεῖ ταύτην ὡς ὑπηρεσίαν προσφερομένην πρὸς τὸν Ἰεχωβά, ὅστις ὡς βασιλεὺς τοῦ λαοῦ τούτου, ἀπαιτεῖ τὴν καταστροφὴν τῶν ἄλλων λαῶν.

Ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ μυστικὴ ὑπερκυβέρνησις τῶν Ἑβραίων, ὅλα τὰ ἔθνη θὰ ὑφίστανται ἐσωτερικοὺς σπαραγμούς, ἐξωτερικοὺς πολέμους καὶ οἰκονομικὰς δυσχερείας. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιτυγχάνουν, διότι γνωρίζουν γὰρ ἐξαπατοῦν τοὺς διανοουμένους καὶ μὴ τῶν Χριστιανῶν διὰ τῶν ποικιλωνύμων μυστικῶν ἐταιρειῶν, καθιστῶντες αὐτοὺς ἀσυνείδητα ὄργανα καταστροφῶν τῶν ἔθνῶν καὶ τῶν συμφερόντων αὐτῶν πρὸς ἐπικράτη-

σιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς κοσμοκρατορίας ἐνὸς ψυχοπαθοῦς λαοῦ.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Β'.

**Ἡ κομμουνιστικὴ διεθνὴς εἶναι ὄργανον τῶν
Ἑβραίων κεφαλαιούχων**

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ ἀποροῦν διατὶ τὰ διάφορα προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητος, πολιτικά, κοινωνικά καὶ οἰκονομικά, λύονται ὄχι μόνον κατὰ τρόπον ἐπικίνδυνον ἀπειλοῦντα νέους πολέμους. Ὅλοι ἀποροῦν ἀκόμη ὅτι ἐν πλήρει εἰκοστῇ αἰῶνι προεκλήθη ὁ παγκόσμιος πόλεμος, πῶς αἵματοκυλίσθη ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης καὶ πῶς ἐν πλήρει πολιτισμῷ ἐξελίχθη ἡ ἀγριωτέρα ἀνθρωποσφαγή, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισαν οἱ αἰῶνες. Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἔργου τούτου θὰ πεισθῆτε ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ λαοὶ εὐρίσκονται χωρὶς νὰ θέλουν καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρουν, εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων κεφαλαιούχων, οἱ ὅποιοι ἔχουν τόσην δύναμιν ὥστε νὰ ἐπιβάλλουν εἰς τὰς διαφόρους κυβερνήσεις πολιτικὴν ἀντίθετον ὄχι μόνον πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν ἰδίων κρατῶν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν στοιχειώδη λογικὴν. Οἱ πραγματικοὶ αὐτοὶ βασιλεῖς τῆς ἀνθρωπότητος ἀφ' ἐνὸς προσπαθοῦν καὶ ἐπιτυγχάνουν νὰ πολλαπλασιάσουν τὰ κεφάλαιά των καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐργάζονται νὰ περιπλέκουν τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν, νὰ αὐξάνουν τὴν δυστυχίαν των καὶ διὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὸν κομμουνισμόν.

Ἡ ὥραία καὶ ἀπατηλὴ αὐτὴ οὐτοπία ἀποτελεῖ εἰς τὰς χεῖράς των τὸ ἐλκυστικώτερον δόλωμα διὰ νὰ προ-

σέλκυσσον μαζί των τὰς ἐργατικὰς μάζας ὅλης τῆς Γῆς. Ἐκ τῶν δύο στοιχείων τῆς παραγωγῆς, τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς ἐργασίας, τὸ πρῶτον εὐρίσκεται ἤδη κατὰ μέγιστον μέρος εἰς χεῖράς των. Διὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, κολακεύοντες τοὺς ἐργάτας, προσπαθοῦν νὰ γείνουν κύριοι καὶ τοῦ ἄλλου παράγοντος, τῆς παραγωγῆς τῆς ἐργασίας. Οὕτω τὰ σκῆπτρα τῆς οἰκονομικῆς κοσμοκρατίας θὰ περιέλθουν εἰς αὐτοὺς.

Ὁ Φραγκίσκος Δὲ—Μέτρ κατὰ τὸ 1818 ἔγραφεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον τὸν Α' ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα 300 ἔτη τοῦ πολιτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ βίου ὁμοιάζουν πρὸς τεραστίαν συνωμοσίαν κατὰ τῆς ἀληθείας.

Συγχρόνως δὲ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ Αὐτοκράτορος ἐπὶ τῆς ὑπόπτου δράσεως τῶν ἐβραίων κεφαλαιούχων.

Ὁ Δὲ Μέτρ ἐτόνιζεν ὅτι ὑπάρχει ἀόρατος δύναμις, ἣτις συγχίζει τὰ πάντα καὶ σατανικώτατα διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν ἐφ' ὅλων τῶν πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων καὶ ὅτι ὑπάρχουν ἀσφαλῶς ἄγνωστοι συνωμῶται ἐπιδιώκοντες τὴν καταστροφὴν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, τῆς πατρίδος, τῆς οἰκογενείας καὶ πάσης ἠθικῆς ἀρχῆς, ὡς ταύτην ἀντιλαμβάνονται αἱ ἀρειαναὶ φυλαί. Ὁ Δὲ—Μέτρ, ὅπως καὶ σωρεῖα ἄλλη μεγάλων συγγραφέων καὶ ἱστορικῶν διέβλεπον ὅτι μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα, τὰ ὅποια ἐθεωρήθησαν πρὸς στιγμὴν λελυμένα, τὴν ἐπιοῦσαν διεστρέφοντο τελείως κατὰ τρόπον ἄγνωστον καὶ ἀκατάληπτον εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸν μὴ μεμυημένον εἰς τὸ ἔργον τῶν καταχθονίων συνωμοτῶν.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἢ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἠθέλησαν νὰ διεισδύσουν εἰς τὰ πολιτικὰ παρασκήνια καὶ νὰ τὰ παρατηρήσουν κατὰ μέτωπον γυμνά, ὡς ἔχουν, ἔπαθον ὅτι λέγει ἡ Αἰγυπτιακὴ παράδοσις δι' ὅσους ἠθέλον νὰ ἐγείρουν τὸν πέπλον τῆς Ἰσθμίδος δηλαδὴ ἐπιπτον νεκροί. Τοιοῦτους τολμηροὺς παρατηρητὰς οἷτινες εὗρον τὸν θάνατον διὰ τὴν τριαύτην περιέργειάν των ἀναφέρει πολλοὺς ἡ ἱστορία. Τοιαύτη ὑπῆρξε ἡ τραγικὴ τύχη π.χ. τοῦ Ἀβδᾶ-Βιλλάρα, τοῦ Τζότονος, τοῦ Κιτσιμποῦ, τοῦ Κάρλου II, τοῦ Ἀβδᾶ—Δαφράγκα, τοῦ στρατηγοῦ Κέννελ, τοῦ Σ. Μπλκμόν, τοῦ Καρνῶ, τοῦ Φῶφ καὶ ἀναριθμῆτων ἄλλων, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία μίαν ἡμέραν θὰ ἐξυμνήσῃ μετ' εὐγνωμοσύνης, διότι ἐνέπνευσαν διὰ τῆς τόλμης των καὶ τοῦ παραδείγματός των καὶ ἄλλους, οἷτινες κατὰ τὰ τελευταῖα 40—50 ἔτη εἰσέδυσαν κατὰ τοσοῦτον εἰς τὰ παρασκήνια τῶν ἐβραίων κεφαλαιούχων τῶν ἰθυόντων τὴν διεθνή πολιτικὴν, οὕτως ὥστε σήμερον νὰ μὴ ἀποτελεῖ τι μυστικόν.

Ἡ ἀκριτομύθια τοῦ ἐβραίου ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας Ρατινάου ἀναγραφείσα εἰς τὸ «Plain English» τὸν Ἰούλιον τοῦ 1921 ὅτι «τὸν κόσμον τὸν διοικοῦν 300 ἄνθρωποι, τοὺς διαδόχους των τοὺς ἐκλέγουσιν ἐκ τῶν ἰδίων των καὶ ὅτι πᾶν μέτωπον πολιτικὸν ἀντίθετον εἰς τὰ συμφέροντά των τὸ θραύουν», ἔδωκε νέαν ὠθησιν εἰς τοὺς ἐρευνητὰς τῆς παρασκηνιακῆς διπλωματίας ὅπως ἐντείνουσι τὴν ἐνέργειάν των πρὸς ἀποκάλυψιν καὶ στιγματισμὸν τῆς ἀνηθίκου αὐτῆς σπέρας τῶν τῆς ἀνθρωπότητος συνωμοστῶν.

Πᾶς ὀλίγον ἐγκύψας εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν οὐχὶ ἀπαξ εἶδεν ὅτι ἔθνη νικηφόρα, τὴν ἐπιούσαν τῆς

νίκης των ὄχι μόνον δὲν ἔκαρποῦντο κανὲν ὄφελος θε-
τικὸν ἀλλ' ἀπεχώρουν τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους ἀποκομί-
ζοντες μόνον θύματα καὶ ἐξάντλησιν οἰκονομικὴν διὰ
τὴν χώραν των.

Διὰ τὰ κατανοηθῆ ἡ αἰνιγματώδης αὕτη ἀσυνέπεια
τῆς διεθνοῦς διπλωματίας ἣτις ἐπικρατεῖ εἰς τὸν κό-
σμον καὶ ἣτις σχεδὸν κατὰ κανόνα δίδει ἀποτελέσματα
ἀντίθετα τῶν προσδοκωμένων παρὰ τοῦ λαοῦ πάσης
χώρας, θὰ ἀναγράψωμεν ἓν μέρος μιᾶς ἐπιστολῆς ἐκδο-
θείσης εἰς φυλλάδιον πρὸ ἐτῶν ἐν Μάιν ὑπό τινος
Ἑβραίου ὑπογραφομένου Σάβλου καὶ φέροντος τὴν ἐπι-
γραφὴν «Ἐπιστολὴ πρὸς Ἑβραίους». Ὁ ἀναγινώσκων
μετὰ προσοχῆς τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο τῆς ἐπιστολῆς,
ὅσον καὶ ἐὰν εἶναι ἀδαῆς τῆς πολιτικῆς, θὰ κατανοήσῃ
ἀμέσως τίνες οἱ περιπλέκοντες τὴν διεθνή διπλωμα-
τίαν, πρὸς τίνα σκοπὸν, καὶ πρὸς ὄφελος τίνος.

«...Οὐδεὶς ἄλλος λαὸς δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ
θέσιν κυριαρχοῦσαν ἐπὶ τῶν ἄλλων λαῶν τόσον εὐκό-
λως ὅσον ἡμεῖς οἱ Ἑβραῖοι. Κατορθώνομεν δὲ τοῦτο
ὄχι δι' ἐξαιρητικῶς φιλανθρωπικῶν μέσων, τὰ ὅποια νὰ
μᾶς παρέχουν τοιαύτην ὑπεροχὴν, οὔτε μὲ προσωπικὰς
ἀρετάς, πνευματικὰς ἢ θρησκευτικὰς. Ὅχι ἡμεῖς
ὑποτάσσωμεν μόνον ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ὅστις οὕτως ἢ
ἄλλως ἔχει ἐκτεθῆ ἐν μέρει εἰς συγκρούσεις πρὸς ἡμᾶς.
Τὰ σύγχρονα ἔθνη πάσχουν ἀπὸ τῆς ἐξῆς δύο ἀτελείας:
Ἡ μία συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν,
ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀνευ ὑψηλοτέρων ἰδανικῶν
ὅσον ἀφορᾷ τὰ αἷτια καὶ τὰ ἀποτελέσματα, τὸ παρελ-
θὸν ἢ τὸ μέλλον. Ἐὰν ἡ ἀτέλεια αὕτη δὲν ὑπῆρχε,
πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ λάβωμεν εἰς

χειράς μας τὸν παγκόσμιον τύπον, ἀπαραίτητον καὶ δι' οὐδενὸς ἄλλου μέσου δυνάμενον ν' ἀντικαταστήῃ πρὸς ὑποδούλωσιν τῶν λαῶν. Εἶναι ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἀπὸ τοιαύτην σκοπιάν, ὅσα ὁ τύπος, κατοπτεύομεν τὰ πάντα καὶ εἴμεθα εἰς θέσιν ἐγκαίρως νὰ παρατηρῶμεν καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐναντίον μας ἐκδηλουμένην ἔχθραν καὶ νὰ τὴν πνίγωμεν ἐν τῇ γενέσει τῆς. Ὁ ἐκτός τοῦ κύκλου μας εὐρισκόμενος δημοσιογράφος εἶναι μηδέν. Δι' ἡμᾶς εἶναι εὐκόλον νὰ ὀργανώσωμεν ἐναντίον του συνωμοσίαν σιωπῆς... Τοιοῦτοτρόπως ἡ κυριαρχία μας εἶναι ἐξησφαλισμένη ἐπὶ μακρόν, ἐναντίον ὄλων τῶν προσπαθειῶν τῆς ἀντισιμητικῆς κινήσεως, ἥτις τώρα κάμνει τὸν γύρον τοῦ κόσμου.

«Ἡ δευτέρα ἀτέλεια ἐγκεῖται εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ μὴ ἔβραιοι μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἀποφασίζουσι νὰ θυσιάσουσι χρήματα διὰ τὸν τύπον, τὴν προπαγάνδαν πρὸς προάσπισιν τῶν ἰδίων συμφερόντων. Ἐν τούτοις μὲ τὸ πρακτικὸν μυαλὸν μας, ἡμεῖς οἱ ἔβραιοι γνωρίζομεν ἄριστα ὅτι κάθε λέξις γεγραμμένη πρὸς ὄφελός μας ἀποκομίζει εἰς τὸν Ἰσραὴλ ὠφελείας ἑκατὸν φορὰς περισσότερας. Συμφώνως μὲ τὴν τοιαύτην μας ἀντίληψιν ἡμεῖς δὲν σταματῶμεν πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας διὰ νὰ μεταδώσωμεν τὴν λέξιν ταύτην παντοῦ, νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὸν ἐκδότην».

Σχολίων ἀνάγκην δὲν ἔχει ἡ περικοπὴ αὐτῆ τοῦ ἔβραίου Σάλβου διότι ἕκαστος ἀναγνώστης διὰ μικρᾶς ἐντάσεως τῆς παρατηρητικότητός του εἰς τὸν παγκόσμιον τύπον θὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ ἔβραίου Σάλβου.

Μὲ τοιοῦτους ὄρους ἐννοεῖται πόσον εὐκόλως δη

μιουργείται ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ἦτις ἐν τέλει μετεβλήθη εἰς χεῖρας τῶν ἑβραίων παίγνιον εὐμεταχείριστον. Ὁ ἑβραϊσμός εἶναι σήμερον ὠργανωμένος εἰς στρατιάν μὲ πειθαρχίαν παραδειγματικὴν. Ἡ στρατιὰ αὕτη ἔχει ἱεραρχίαν, διοικητάς, ἀξιωματικούς, στρατιώτας. Αἱ διαταγαὶ ἐκδίδονται μὲ ἀσραπιαίαν ταχύτητα καὶ ἐκπληροῦνται πειθαρχικώτατα μετὰ θαυμασίας ἀκρίβειας εἰς ὅλην τὴν γῆν. Οὕτως ὠργανωμένοι οἱ ἑβραῖοι κατάγουν διαρκῶς μεγάλας ἐπιτυχίας εἰς τὴν παγκόσμιον διπλωματίαν ἣν καὶ καθοδηγοῦν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἐναντίον ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἔθνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ ἑβραϊκὴ ὑπερκυβέρνησις

Ἐπάρχουν πλείστα ἐνδείξεις μαρτυροῦσαι ὅτι ὅλοι οἱ ἑβραῖοι τῆς γῆς ὑπακούουν εἰς μίαν μυστικὴν Κυβέρνησιν ἐδρεύουσαν εἰς Τσαρλστάουν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ ἑβραϊκὴ αὕτη Κυβέρνησις δικαίως δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ὑπερκυβέρνησις ὅλων τῶν Κρατῶν, ἀφοῦ οἱ κυβερνῆται αὐτῶν συχνότατα, ἀν μὴ κἀντοτε, δευθύνουν τὴν πολιτικὴν των ὄχι μόνον τὴν ἐξωτερικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσωτερικὴν, συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις αὐτῆς.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι κανὲν ἔθνος τῆς γῆς δὲν δεικνύει τόσην φυλετικὴν ἀλληλεγγύην, τόσην ἀδιάρρηκτον συνοχὴν, τόσην ἐθνικὴν πειθαρχίαν, ὅσον οἱ ἑβραῖοι, οἱ ὅποιοι ὁμῶς διὰ τοὺς ἄλλους λαοὺς

κηρύσσουν τὴν διάλυσιν τῆς θρησκείας, τῆς οικογενείας, τῆς πατρίδος, εἶνε δὲ πασίγνωστον ὅτι οὐδέποτε οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου παρουσιάσθη Ἑβραῖος ἐπαίτης.

Ἡ ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἄλλους ἑβραίους νὰ βοηθοῦν ὕλικῶς τοὺς ἀπόρους καὶ τοὺς εὐρίσκουν ἐργασίαν. Ἐξ ἄλλου εἶνε ἐξηκριβωμένον ὅτι ὅλαι αἱ συναγωγαὶ τῆς γῆς ἐνεργοῦν εἰδικὸν ἔρανον μετὰ τῶν ἑβραίων, οὐδεὶς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀρνεῖται τὸν ὀβολὸν του. Δαιμονίως ὁμοῦ εἰς εὐφυΐαν, οἱ Ἑβραῖοι κυβερνοῦν τὴν γῆν οὐχὶ ἐπιδεικτικῶς ἀλλ' ἐκ τῶν παρασκηνίων καὶ διὰ τοῦτο καυχῶνται οἱ ἴδιοι ὅτι ἡ δύναμις των εἶνε ἀκατανίκητος, διότι εἶνε ἀόρατος.

Ὁ Barruel (mémoires pour savoir l'histoire du Jacobinisme) λέγει ὅτι ὅλα τὰ μυστικὰ σωματεῖα ἔχουν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν χαρακτήρα χειραγωγούμενα ὑπὸ τῶν ἑβραίων. Ἡ ὑποκρισία εἶναι τὸ κυριώτερον γνῶρισμα αὐτῶν. Ἡ ὁμοιότης τῆς διδασκαλίας καὶ ἡ ὀργάνωσις τῶν μυστικῶν σωματείων ἔτινα ἐλειτούργουν ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ ἤδη ἀπὸ τὸν VII — XIX αἰῶνα καὶ ἄλλα ἔτινα ἀναφαίνονται κατὰ τοὺς XVI — XVII — XVIII — XIX — καὶ XX αἰῶνας ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἐπιτρέπει εἰς οὐδένα ν' ἀμφιβάλλῃ ἐπὶ τῆς παρουσίας μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς σκοτεινῆς δυνάμεως, ἡ ὅποια διαβλέπει ὅτι ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς κυριαρχίας της εἶναι δυνατὴ τότε μόνον ὅταν καταρρεύσῃ πᾶσα θρησκεία καὶ πᾶσα πατριωτικὴ ἰδέα τῶν Χριστιανικῶν λαῶν.

Αὐτὴ ἡ πίστις τῶν ἑβραίων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἰδεώδη των, αὐτὴ ἡ πρωτοφανὴς ἐπιμονὴ καὶ συστηματικὴ ἐπί-

δίωξις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων κεχαραγμένου σχεδίου, αὐτὴ ἢ ἀλληλένδετος καὶ ἠνωμένη ἐνέργεια, χαρακτηρίζουσα τοὺς Ἑβραίους ὄλων τῶν χωρῶν καὶ ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἐπιβεβαιοῖ τὴν ὕπαρξιν μυστικῆς κυβερνήσεως ἣτις ἀπὸ τῆς διασπορᾶς διοικεῖ μὲ πλήρη δικαίωμα τὰ τοὺς Ἑβραίους ὄλου τοῦ κόσμου». V

«Κατὰ τὰς μαρτυρίας τοῦ Ραββίνου Δράχμα De l'harmonie entre l'eglise et la Synagogue (Τόμ. I σελ. 174), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δαυὶδ κατέφυγον εἰς Βαβυλωνίαν τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν δευτέραν πατρίδα των καὶ ἐκεῖ ἔδρυσαν μυστικὴν κυβέρνησιν Ἑβραϊκὴν, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχηγοὶ εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Δαυὶδ καὶ ἔλαβον τὸν τίτλον τοῦ Πατριάρχου ἢ ἡγεμόνος τοῦ Ἰσραὴλ ἐν ἐξορίᾳ».

«Ἡ ὑψίστη σημασία τοῦ Πατριάρχου ἢ ἡγεμόνος ἐν ἐξορίᾳ εἶναι ὅτι συγκεντρώνει ὄλην τὴν πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐξουσίαν ἐφ' ὄλων τῶν Ἑβραίων τῆς ὕψηλίου. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτεῦ τοῦ Δράχμα, τοῦτο πιστοποιεῖται καὶ ὑπὸ τῆς Ταλμούθ (σελ. 171)».

Τὴν πρώτην δρᾶσιν τῆς μυστικῆς αὐτῆς κυβερνήσεως βλέπομεν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς φοβερᾶς ἐπαναστάσεως, ἣτις ἐξερράγη κατὰ τὰ 150 μ. Χρ. εἰς Κυρηναϊκὴν καὶ Κύπρον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Αἴγυπτον μὲ τᾶσιν διαδόσεως εἰς τὴν Συρίαν, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀνεκόπη ἡ φοβερὰ ὄρμη τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης χάρις εἰς τὰς κοινὰς προσπάθειας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων οἵτινες κατέπνιξαν αὐτὴν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐξαισίαν περιγραφὴν τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης εὐρίσκομεν εἰς τὸν Ρενάν, ὅστις λέγει ὅτι τοιαύτη φρενίτις κατέλαβε τοὺς Ἑβραίους, οὕτως ὥστε ἔτρωγον ὠμὰ τὰ κρέατα τῶν φο-

νευομένων παρ' αὐτῶν, τὰ δὲ ἔντερά των τὰ ἐχρησιμοποιοῦν ὡς ζώνην. Ἡ Κυρηναϊκὴ ἦτο μίᾳ ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας Ἑλληνικὰς ἀποικίας καὶ ὄλον τὸ πάθος τῶν Ἑβραίων ἐξηγτηλήθη ἰδίᾳ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ Ρενάν, οἱ σφαγέντες παρὰ τῶν Ἑβραίων ἐπαναστατῶν εἰς μὲν τὴν Κυρηναϊκὴν ἀνέρχονται εἰς 240,000, εἰς δὲ τὴν Κύπρον εἰς 100.000 Ἑλλήνων.

Κατόπιν ἐπὶ μακρὸν χάνονται τὰ ἴχνη τῆς ὑπερκυβερνήσεως τῆς ἐβραϊκῆς καὶ τὰ ἀποκαλύπτομεν κατὰ τὸν V καὶ VI αἰῶνα ἐκ τῆς διηγεοῦς πολιτικῆς ραδιουργίας κατὰ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀπὸ τοῦ V αἰῶνος ἡ ἐβραϊκὴ παροικία ὁσημέραι αὐξάνει καὶ συγκεντροῦται εἰς τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ φέρον τὸ ὄνομα «Χάλκινος Ἄγορά». Ἡ δράσις τῶν Ἑβραίων, συνισταμένη εἰς πολιτικὰς ραδιουργίας προδοσίας κλπ, προὐκάλεσε τὴν ἐκτόπισιν αὐτῶν ἐκ τοῦ τμήματος τούτου ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ II ἢ Ἰουστίνου τοῦ II. Κατελήφθη τότε ἡ συναγωγὴ των ὡς κέντρον ἐπικίνδυνον (Theophannes Chronogr. I σελ. 383). Κατὰ τὸ 614 διὰ κοινῆς δράσεως τῆς ἐβραϊκῆς μυστικῆς κυβερνήσεως μετὰ τῶν Περσῶν, δι' ἐφόδου κατελήφθη ἡ Ἱερουσαλήμ καὶ ἐσφάγησαν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ἐνενήκοντα χιλιάδες χριστιανῶν. (Theophanes Chronogr. σελ. 463).

Ὅπως προηγουμένως ἐθεώρουν τὴν Ρώμην, οὕτω ἐμίσησαν τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ τὸν κατηραμένον ἐχθρὸν των καὶ ἐπραξάν τὸ πᾶν ὅπως καταρρεύσῃ ἡ Χριστιανικὴ αὐτὴ αὐτοκρατορία. Οἱ Ραββίνοι εἰς τὰς καθημερινὰς συνομιλίαις των ἐπανε

λάμβανον τὸν στίχον «Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ θὰ κυριαρχήσουν καὶ θὰ καταρρίψουν τὰ λείψανα τῆς πόλεως (Targum Pseudo Ionathan ἀναφέρ. εἰς τὸ διβλίον τῶν ἀριθμῶν ΧΧΙΥ, 19).

Κατὰ τὸ 628 ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἱερουσαλήμ ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος, ἐπέισθη ὁ ἴδιος περὶ τοῦ καταχθονίου ἔργου τῶν Ἑβραίων καὶ ἔλαβε πολλὰ μέτρα διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους (Εὐθύμιος 11.243 Theophanes Chronogr. 1.504).

Κατὰ τὸν ΧΙ αἰῶνα, οἱ καλίφαι τῆς Βαγδάτης, ταραχθέντες ἀπὸ τὴν ὀσημέραι αὐξάνουσαν δύναμιν τῶν ἡγεμόνων τῆς ἐξορίας, ἐπετέθησαν ἐναντίον των. Πολυάριθμοι προπαγανδιστικαὶ ἀκαδημίαι ἑβραϊκαὶ κατεστράφησαν, πολλοὶ Ραββίνοι ἐξωρίσθησαν ἐκ τῆς Βαβυλωνος καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐν ἐξορίᾳ Ἐζεκίας ἐθανατώθη (1005) (Corin-Albaneelli σελ. 353). Οἱ ἑβραῖοι, ἐγκαταλείποντες τὴν Βαβυλωνίαν, ἐγκατέστησαν ἄλλοι εἰς Ἀραβίαν καὶ ἄλλοι ἔλαβον τὴν διεύθυνσιν πρὸς Δύσιν καὶ ἰδίᾳ Ἰσπανίαν καὶ Γαλλίαν. Οὕτω πάλιν χάνονται τὰ ἴχνη τοῦ ἑβραίου ἡγεμόνος ἐν ἐξορίᾳ, ὅποτε πάλιν τὸν ἀποκαλύπτουμεν κατὰ τὸν ΧΥ αἰῶνα ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὴν σημασίαν τῆς ὑπάρξεως τῆς ἑβραϊκῆς μυστικῆς Κυβερνήσεως ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔπρεπε οἱ ἡμέτεροι ἱστορικοὶ νὰ εἶχον δεόντως μελετήσῃ καὶ τὰ συμπεράσματα τῆς μελέτης ταύτης θὰ ἦσαν δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας πλεον ἢ διαφωτιστικὰ τῶν ἀφορμῶν καὶ αἰτίων τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ 1453.

Καὶ τὸ 1488 ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρολος VIII ἐξέδιδε διάταγμα, συμφώνως τοῦ ὁποίου οἱ ἑβραῖοι

οι ζῶντες ἐν Προβάνς ὄφειλον ἢ νὰ ἀσπασθοῦν τὸν χριστιανισμόν ἢ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Γαλλίαν. Οἱ ἑβραῖοι τῆς πόλεως Arlet ἀπετάθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν ζητοῦντες τὴν συμβουλὴν τῆς μυστικῆς Κυβερνήσεώς των δι' ἐπιστολῆς ὑπὸ χρονολογίαν 13 Νοεμβρίου 1489. Εἰς ταύτην ἐλήφθη ἡ ἐξῆς ἀπάντησις :

« Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ ἐν Μωϋσεὶ. Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολὴν σας ἀνακοινοῦσαν τὴν δυστυχίαν ἣτις σᾶς ἐπληξε καὶ λυπούμεθα ἐκ ταύτης τῆς εἰδήσεως ἡ γνώμη τῶν μεγάλων Ραββίνων εἶναι ἡ ἐξῆς : Σεῖς λέγετε ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας σᾶς ἀναγκάζει ν' ἀσπασθῆτε τὸν χριστιανισμόν· ὑποκύψατε καὶ δεχθῆτε αὐτὸν λόγῳ τῆς ἀνάγκης, ἀλλ' ὅμως ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως ἄς διαφυλάττεται εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν. Ὑμεῖς λέγετε ὅτι θέλουσιν ν' ἀφαιρέσουν τὰς περιουσίας σας.—Κάμετε τὰ παιδιὰ σας ἐμπόρους ἵνα βαθμιαίως ἀφαιρέσητε ἀπὸ τοὺς χριστιανούς τὰς περιουσίας των.

« Ὑμεῖς λέγετε ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἐπιβουλεύονται τὴν ζωὴν σας. Κάμετε τὰ παιδιὰ σας ἰατροὺς καὶ φαρμακοποιούς διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐπιβουλεύωνται τὴν ζωὴν τῶν Χριστιανῶν.

« Ὑμεῖς λέγετε ὅτι σᾶς προξενοῦν πολλὰ δυσάρεστα. Κάμετε τὰ παιδιὰ σας δικηγόρους καὶ συμβολαιογράφους, ἄς ἀναλαμβάνουν μέρος εἰς τὰ τοῦ Κράτους ἔργα, ἵνα ὑποδουλώνοντες τοὺς Γκρόϊμ (χριστιανούς) δυνηθῆτε νὰ κυριαρχήσετε ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἐκδικηθῆτε.

« Μὴ παρεκκλίνετε ἀπὸ τὰς συμβουλὰς ταύτας τὰς ὁποίας τώρα σᾶς δίδομεν καὶ θὰ πεισθῆτε ἐκ πείρας ὅτι ἀντὶ ταπεινώσεως εἰς τὴν ὁποίαν τώρα εὗρίσκεσθε, θὰ φθάσητε εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα (ἴδε Ρωσίαν καὶ

πλειοτα άλλα ευρωπαϊκά και αμερικανικά κράτη). Corui—Albanalli ἐπὶ τῇ θάσει ἔργου ἐκδοθέντος κατὰ τὸ 1640 ὑπὸ τοῦ Louis ἐξ Arlet (Προβάνς).

Κατὰ τοὺς τελευταίους 4--5 αἰῶνας, οἱ ἔβραῖοι ἀνέπτυξαν καὶ ἐτελειοποίησαν τὰς μυστικὰς αὐτῶν ὀργανώσεις οὕτως ὥστε νὰ ἐκπλήσσειται τις πρὸ τοῦ σατανικοῦ μηχανισμοῦ των. Σήμερον δὲν εἶναι πλέον μυστικὸν καὶ οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφιδέλλῃ ὅτι οἱ χειραγωγοῦντες τὰς μυστικὰς ὀργανώσεις εἶναι οἱ Ἑβραῖοι.

Ἐκ τῶν κάτωθι παρτιθεμένων πᾶς τις θ' ἀντιληφθῆ ποῖα εἶναι ἡ μυστικὴ ἑβραϊκὴ Ὑπερχυβέρνησις καὶ τίνα ὀργάνωσιν σατανικὴν διαθέτει πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνοσίτου ἔργου τῆς κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἰδίᾳ κατὰ τῶν χριστιανικῶν ἀρειανῶν φυλῶν.

Κέντρον τῆς σημερινῆς ἑβραϊκῆς ὑπερχυβερνήσεως εἶναι ἡ Ἀμερικανικὴ πόλις Τσάρλστοουν, ἔδρα τοῦ παγκοσμίου Πατριάρχου, τοῦ καλουμένου ἡγεμόνος ἐν Ἑξορίᾳ τῶν Ἰουδαίων. Οὗτος ἔχει ὑπ' αὐτὸν ὀλόκληρον ἱεραρχίαν ἀνά τὴν ὀψήλιον καὶ διαίρει ταύτην εἰς 77 τριγωνικὰς ἐπαρχίας (ἡ Ἑλλάς εὐρίσκεται μεταξὺ δύο τριγωνικῶν ἐπαρχιῶν, ὧν ἡ μία ἔχει κέντρον τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκτῖνα δράσεως τὰς Ἴονιους νήσους, Πελοπόννησον καὶ Στέρεάν Ἑλλάδα καὶ ἑτέραν τριγωνικὴν ἐπαρχίαν μὲ κέντρον τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἀκτῖνα τὴν Βάλκανικὴν, τὴν Θεσσαλίαν, Ἠπειρον καὶ Θράκην). Ὁ ἀνώτατος Πατριάρχης (ἡ ἡγεμὼν) εἶναι ἡ δογματικὴ κεφαλὴ τῶν παγκοσμίων μυστικῶν ἑταιρειῶν.

Παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ Πατριάρχῳ ὑπάρχει τὸ μέγα συμβούλιον τῶν ἀναδειχθέντων εἰς ὑπηρεσίας ἀδελφῶν.

Ἄνωτάτη ἐκτελεστικὴ διεύθυνσις ὑπάρχει ἐν Ρώμῃ, ἱεραρχικῶς ὑπαγομένη εἰς τὸ μέγα συμβούλιον. Τὸ ἀνώτατον ἐκτελεστικὸν διευθύνεται ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν «Πολιτικῶν ἔργων» καὶ τοιοῦτος πρὸ ἐτῶν ἦτο ὁ Ματζίνι, τὸν ὁποῖον διεδέχθη ὁ Ἑβραῖος Ἀδριανὸς Λεμμὴ καὶ τοῦτον ὁ Ἑβραῖος δῆμαρχος Ρώμης Νάθαν. Ὑπάρχει καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἀνωτάτη διοικητικὴ διεύθυνσις. Ταύτην, ἀποτελοῦν δύο μέλη α') ὁ ἀνώτατος ἀντιπρόσωπος ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ συνεργάτης ἄλλοτε τοῦ Βίσμαρκ εἰς τὸ χρηματιστήριον, ὁ Ἑβραῖος Μπλαϊχρέδερ, β') ὁ ἀνώτατος ἀντιπρόσωπος ἐπὶ τῆς προπαγάνδας ὁ Φίνδερ.

Ἐξαρτώμεναι ἐκ τῶν ἀνωτάτων τούτων διευθύνσεων, λειτουργοῦν τέσσαρες διευθύνσεις, μία διὰ τὴν Β. Ἀμερικὴν ἐν Βασιγκτῶνι, ἄλλη διὰ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν ἐν Μοντεβίδιο, τρίτη διὰ τὴν Εὐρώπην ἐν Νεαπόλει καὶ τετάρτη διὰ τὴν Ἀσίαν καὶ Ὠκεανίαν εἰς Καλκούταν.

Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχει καὶ ὑποδιεύθυνσις διὰ τὴν Ἀφρικὴν ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἁγίου Μαυρικίου εἰς τὸ Πόρτ-Λουί.

ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τῶν ἀνω διευθύνσεων, αἱ μυστικαὶ ἐταιρεῖαι παρουσιάζονται ὑπὸ ποικιλωτάτας μορφῆς, ὧν αἱ κυριώτεραι εἶναι αἱ Ροζενκρέϊτσοι, Ταμπλιέρα, Ἰλλουμινάτσι, Λύσσιγκ-Μπούντ (Λειψία), τὸ ἀνατολικὸν τάγμα τῆς Μέμφιδος καὶ τοῦ Μισραΐμ (Νεάπολις), τὸ τάγμα τῶν ἱπποτῶν (τμῆμα ἀμερικανικὸν ἐν Φιλαδελφείᾳ), τὸ αὐτὸ ἐν Ἀγγλίᾳ (Λονδίνον). Τάγμα τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ παγκοσμίου Μασσωνισμοῦ (Παρίσιοι). Τὸ τάγμα τῶν Δρυϊδῶν (Βερολίνον). Τὸ τάγμα

τῆς Μόμπο τῆς ἀπολύτου σιωπῆς (Βερολίνον). Τὸ τάγμα τοῦ μυμηριώδους Ρόδου (τάγμα γυναικεῖον) (Μιλάνον). Τὸ τάγμα τῶν ἵπποτων γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν τοῦ καθήκοντος. Τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Τὸ τάγμα τῆς Ἰσθριδος καὶ Ὀσθριδος (Μεξικόν). Τὸ τάγμα τῶν Μπαδουτικῶν (εἰς τὸ Σάλτ-Λακὲ-Σίτυ) πόλιν τῆς Ἀλμυρᾶς λίμνης τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐν Περσίᾳ, ἡ ὀργάνωσις τῶν Μπαμπέκων καὶ ἡ ὀργάνωσις Χαρμάκα.

Εἰς Κογκόν, Σιγκαπούρ, Μακάο, Σαγγαί, Ἰοκοχάμα φέρουν τὰ ὀνόματα: «Ἀδελφότης Γκισονγκά», «Ἐνωσις οὐρανοῦ καὶ γῆς», «Ἡ αἵρεσις τοῦ λευκοῦ Λάτις», «Ἡ Τριάς», ἧται τρεῖς ἠνωμένοι ὀργανώσεις. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐν Κίνα ὀργανώσεως ἱσταται τὸ τάγμα Σάν Χὸ-Γκέϊ». Τὸ κέντρον Πεκῖνον, ἐπ' ἐσχάτων μέγας διδάσκαλος ἦτο ὁ Σουὸ-Σιμ-Φάν.

Τὸ Σάν-Χὸ-Γκέϊ» ἐξαρτᾶται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Ἰσαρλατόουν. Νεώτεραι ὀργανώσεις εἶναι ἡ τῆς «Ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου» καὶ ἡ «Οὐράνιος αὐτοκρατορία».

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Πρόγραμμα και σκοπός τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ

Ἐν ἀπὸ τὰ ἀποκαλυπτικώτερα ἔγγραφα, τὰ ὅποια τρανῶς ἀποδεικνύουν τὸ μέγα συνωμοτικὸν ἔργον τῶν Ἑβραίων κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι καὶ τὰ δημοσιευθέντα τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1905 πρακτικὰ τῶν Σοφῶν Σιωνιστῶν.

Ὁ μελετῶν ταῦτα δὲν δύναται νὰ μὴ καταληφθῆ ἀπὸ ῥίγος φρίκης πρὸ τοῦ μελετωμένου καταχθονίου σχεδίου καὶ τὸ ὅποιον δυστυχῶς, χάρις εἰς τὴν μωπίαν τῶν μὲν καὶ τὴν ἐγκληματικὴν συνενοχὴν τῶν δέ, εἶδομεν ἐφαρμοσθέν πλήρως εἰς ἕαρος τοῦ δυστυχικοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ, μὲ τάσεις νὰ τῷ ἐφαρμόσουν καὶ εἰς ἄλλα Χριστιανικὰ κράτη. Τὰ Σιωνικὰ πρακτικὰ συνετάχθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου Ἀσίρ Γκίντσομπεργ (Ἑβραϊστὶ καλεῖται Ἀχάδ-Χάμ) καὶ ἐπικυρωθέντα κατὰ τὸ 1897 εἰς τὸ Σιωνικὸν συνέδριον, συγκροτηθὲν εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Ἑλβετίας. Ἴδου μερικὰ ἐκ τῶν ἐξόχως ἐνδιαφερόντων πρωτοκόλλων τούτων, τὰ ὅποια ἐφηρμόσθησαν.

Πρωτόκολλον I

«Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς φρασεολογίας θὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν σημασίαν ἐκάστης σχέψεως, συγκρίνον-

τες και ἐξάγοντες συμπεράσματα και θά διαφωτίσωμεν τὴν κατάστασιν. Καί οὕτω προβαίνω εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ συστήματός μας ἀπὸ ἀπόψεως ἰδικῆς μας ὡς και τῶν Γκόϊμ (χριστιανῶν κτηνῶν). Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν οἱ ἄνθρωποι μὲ ἀίσχρὰ ἔνοσικτα εἶναι πο- ναριθμότεροι τῶν ἀγαθῶν, διὰ τοῦτο τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα ἐν τῇ διοικήσει ἐπιτυγχάνομεν ἡμεῖς διὰ τῆς βίας και τοῦ τρόμου και οὐχὶ διὰ λογικῆς. Ἐκα- στος τῶν ἀνθρώπων φέρεται πρὸς τὴν ἀρχὴν, ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων θέλει νὰ γίνῃ δικτάτωρ, ἐὰν τοῦ εἶνε δυνατόν. Σπανίως εὐρίσκεται ἄνθρωπος ὅστις δὲν θά ἐθυσίαζε τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ ἴδια ἀγαθὰ.

Τὸ δίκαιον ἐν τῇ δυνάμει

»Τὶ συνεκράτει τὰ ἀρπακτικὰ ζῶα, τὰ ὅποια ὀνομά- ζουν ἀνθρώπους, τί τοὺς καθοδηγεῖ μέχρι τοῦδε ; Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δημιουργίας τῶν κοινοτήτων αὐτοὶ ὀπετάσσοντο εἰς τὴν φυσικὴν δύναμιν, κατόπιν εἰς τὸν νόμον, ὅστις εἶνε ἡ αὐτὴ δύναμις, ἀλλ' ἀπλῶς κε- καλυμμένη, ἐπομένως, κατὰ φυσικὸν νόμον, τὸ δίκαιον ἐν τῇ δυνάμει.

Ἐλευθερία—ιδέα—ἐλευθερία

»Ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία εἶνε ἰδέα και ὄχι γεγονός. Αὐτὴν τὴν ἰδέαν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις νὰ τὴν ἐφαρ- μόξῃ, ὅταν παρίσταται ἀνάγκη, πρὸς ἐξαπάτησιν και προσέλκυσιν τῆς λαϊκῆς δυνάμεως, πρὸς τὴν μερίδα του, ἐὰν αὕτη ἀπεφάσισε νὰ θραύσῃ τὴν ἄλλην ἐν τῇ ἀρχῇ εὐρισκομένην. Τὸ πρόβλημα τοῦτο καθίσταται ἀπλούστερον ἐὰν ἡ ἀντίπαλος μερίς μολυνθῇ ἀπὸ τὰς

ιδέας περί ἐλευθέρως ιδέας. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἐγκείται ὁ θρίκμος τῆς ἰδικῆς μας θεωρίας. Τὰ χαλαρωθέντα ἡγία τῆς διοικήσεως, κατὰ φυσικὸν νόμον, καταλαμβάνονται ἀπὸ νέας χεῖρας, διότι ἡ τυφλὴ λαϊκὴ δύναμις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ χειραγωγῶν καὶ ἡ νέα διοίκησις προβάλλει εἰς τὴν θέσιν τῆς παλαιᾶς, ἀλλ' ἤδη ἐξησθενημένη ἀπὸ τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα.

Ὁ χρυσός, ἡ πίστις, ἡ αὐτοδιοίκησις

» *Εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἀντικαταστάτης τῶν φιλελευθέρων κυβερνητῶν ἐν τῇ ἀρχῇ παρουσιάζεται ὁ χρυσός. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἐκυβέρενα ἡ πίστις. Ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας εἶνε ἀνέφικτος, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν νὰ τὴν ἀπολαύσουν ἐν μέτρῳ. Ἀρκεῖ ἐπὶ τινὰ χρόνον ν' ἀφήσετε τὸν λαὸν νὰ αὐτοκυβερνηθῇ διὰ νὰ παρλύσῃ τὰχιστα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης γεννῶνται ἐμφύλιοι συγκρούσεις, ταχέως περιερχόμενα εἰς κοινωνικὰς μάχας, καθ' ἃς τὰ κράτη κατστρέφονται καὶ μεταβάλλονται εἰς τέφραν.*

Ὁ Δεσποτισμὸς τοῦ κεφαλαίου

» Ἐξαντλεῖται τὸ Κράτος μὲ τοὺς ἰδίους του σπασμοὺς ἢ τὰς ἐσωτερικὰς διχονοίας καὶ παραδίδεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν. Οὕτως ἢ ἄλλως, τὸ τοιοῦτον Κράτος πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπολεσθὲν. Τοιοῦτον Κράτος θὰ εἶνε ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν μας. Ὁ Δεσποτισμὸς τοῦ κεφαλαίου, τὸ ὁποῖον εἶνε ὅλον εἰς χεῖράς μας προβάλλει ἄχυρον εἰς τὸ Κράτος ἀπὸ τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ θείλῃ κρτεῖται διότι ἄνευ αὐτοῦ θὰ κατρακυλισθῇ εἰς δάραθρον.

Ὁ ἐσωτερικὸς ἐχθρὸς

»Ἐκεῖνος ὅστις, ὀρμώμενος ἀπὸ φιλελεύθερον πνεῦμα εἶπε ὅτι τοιαῦται κρίσεις καὶ σχέψεις εἶναι ἀνήθικοι ἐρωτῶ : Ἐφόσον εἰς κάθε Κράτος ὑπάρχουν δύο ἐχθροὶ καὶ ἐφόσον ἀπέναντι τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ ἐπιτρέπεται κάθε μέσον ἀμύνης ὡς π.χ. ν° ἀποκρύπτει κάθε σχέδιον ἐπιθέσεως, ἀμύνης, νὰ ἐπιτίθεται πρὸς αὐτὸν τὴν νύκτα ἢ μὲ ἀνίσον ἀριθμὸν ἀνδρῶν, τότε διατὶ τοιαῦτα μέτρα λαμβανόμενα ἀπέναντι τοῦ φοβερωτέρου ἐχθροῦ, τοῦ ἐσωτερικοῦ ὅστις διαταράσσει τὸ κοινωνικὸν καθεστῶς καὶ τὴν εὐημερίαν δύναται τις νὰ τὰ ὀνομάσῃ, ἀνήθικα καὶ ἀθέμιτα :

Τὸ πλῆθος—ἡ ἀναρχία

»Δύναται ὑγιᾶς λογικὸς νοῦς νὰ ἐλπίσῃ νὰ χειραγωγῇ τὰ πλήθη διὰ τῆς βοηθείας λογικῶν συμβουλῶν καὶ παραινέσεων, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀντιρρήσεων ἔστω καὶ ἀλόγων ἀλλ' αἱ ὅποιαι ἀντιρρήσεις φαίνονται μᾶλλον εὐχάριστοι εἰς τὸν λαόν; Ὁδηγούμενοι ἀποκλειστικῶς ἀπὸ μικρὰ πάθη, ἔθιμα, παραδόσεις, αἰσθηματικὰς θεωρίας, οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὄχλου διασπῶνται εἰς κομματικὰς ομάδας αἱ ὅποιαι γίνονται ἐμπόδια εἰς πᾶσαν συμφιλίωσιν καὶ μάλιστα ὅταν τίθεται ἐπὶ τοῦ μᾶλλον λογικοῦ ἐπιπέδου ἡ συμφιλίωσις. Κάθε ἀπόφασις τοῦ ὄχλου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὅπως τυχαίας ἀφορμὰς ἢ προπαρασκευάζεται ὑπὸ τῆς πλειονότητος ἥτις ὅπως ἀδαῆς τῆς μυστικῆς πολιτικῆς, ἐκδίδει ἀνόητον καὶ βλακώδη ἀπόφασιν, θέτουσα τὸν σπόρον τῆς ἀναρχίας ἐν τῇ διοικήσει.

Πολιτική και ἠθική

» Ἡ πολιτικὴ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν ἠθικήν. Ὁ ἄρχων ὅστις χειραγωγεῖται ὑπὸ τῆς ἠθικῆς, δὲν εἶνε πολιτικός, διότι οὕτω δὲν στέκεται ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. Ὅστις θέλει νὰ διοικῆ, πρέπει νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν πονηρίαν καὶ τὴν ὑποκρισίαν. Τὰ μεγάλα λαϊκὰ πλεονεκτήματα, ἢ εἰλικρίνεια καὶ τιμιότης εἶνε ἐλαττώματα εἰς τὸν πολιτικόν, διότι αὐτὰ καταρρίπτουν ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους ἐχθρούς. Αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε ἢ δάσις τῶν Κρατῶν τῶν Γλόιμ (χριστιανῶν κτηνῶν) ἐνῷ ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ χειραγωγούμεθα ἀπὸ ταῦτα (τουτέστι τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τιμιότητα).

Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου

» Τὸ δίκαιόν μας ἐγκείται ἐν τῇ δυνάμει. Ἡ λέξις δίκαιον εἶνε ἀφηρημένη καὶ δι' οὐδενὸς ἀποδειχθεῖσα σκέψις. Ἡ λέξις αὕτη σημαίνει: Δόσε μοι αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐγὼ θέλω, ἵνα ἐγὼ ἐξ αὐτοῦ ἀρυσθῶ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἰσχυρότερος ἀπὸ σέ. Εἰς κράτος μὲ κακὴν ὀργάνωσιν καὶ νόμους ἀτονήσαντας πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν νέον σύστημα ἐπιθέσεως. Ἐν ὄνοματι τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυροτέρου προσπαθοῦμεν ν' ἀνατρέψωμεν ὅλην τὴν ὑφισταμένην τάξιν, νὰ ἐπιθέσωμεν χεῖρα ἐπὶ τῶν νόμων, νὰ μεταρρυθμίσωμεν ὅλους τοὺς θεσμοὺς καὶ νὰ γίνωμεν κύριοι ἐκείνων, οἵτινες *παρητήθησαν τῆς δυνάμεώς των ἀκαιοθελῶς διὰ τοῦ φιλελευθέρου πνεύματός των.*

Τὸ ἀκατάβλητον τῆς Μασσωνοεβραϊκῆς ἀρχῆς

» Ἡ ἀρχὴ μας μὲ τὴν σημερινὴν κλονιζομένην ἀρχὴν ὄλων τῶν κρατῶν, θὰ εἶνε ἀνυπέρβλητος πάσης ἄλλης, διότι αὐτὴ θὰ εἶνε ἀόριστος, ἕως οὗτου ἐνισχυθῆ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδεμίᾳ πονηρίᾳ νὰ μὴ δύνανται νὰ τὴν θραύσῃ πλέον.

Ἐ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα

» Ἐκ τοῦ προσωρινοῦ κακοῦ τὸ ὅποῖον ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ κάμωμεν, θὰ προκύψῃ ἀγαθόν, ἰσχυρὰ ἐβραϊκῆ διοίκησις, ἣτις θὰ ἐγκαθιδρύσῃ ὀρθὸν μηχανισμόν τοῦ θείου τῶν λαῶν, καταργηθέντα ἀπὸ τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα. Τὰ ἀποτελέσματα δικαίωνουν τὰ μέσα.

» Στρέψωμεν τὴν προσοχὴν μας ὄχι εἰς ὅτι εἶνε ἀγαθὸν καὶ ἠθικόν, ἀλλ' εἰς ὅτι εἶνε ἀναγκαῖον καὶ ὠφέλιμον. Ἐμπροσθέν μας ἔχομεν σχέδιον, εἰς τὸ ὅποῖον ἔχει χαραχθῆ ἡ στρατηγικὴ γραμμὴ, ἐκ τῆς ὁποίας πᾶσα ὀπισθοχώρησις μᾶς ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ ἐργασίαν πολλῶν αἰῶνων.

Ἐ ὄχλος εἶνε τυφλὸς

» Διὰ νὰ χαράξωμεν ἐπωφελεῖ δρᾶσιν, πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὸ αἰσχρὸν, ἀσταθὲς καὶ ἄπιστον τοῦ ὄχλου, τὴν ἀνικανότητα νὰ ἐννοῆ καὶ σέβεται τὴν ἰδίαν του ζωὴν, τὴν ἰδίαν του εὐτυχίαν. Πρέπει νὰ ἐννοηθῆ ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ὄχλου εἶνε τυφλή, ἄλογος καὶ ἀκριτος, ὑπεῖκουσα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Ἐὰν τυφλὸς ὀδηγῆ τυφλόν, καὶ οἱ δύο θὰ πέσουν εἰς τὸν κρημνόν. Ἐπομένως οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὄχλου, καὶ ἐὰν εἶνε εὐφυ-

έστατοι, δὲν δύνανται νὰ διευθύνουν τὰς τύχας τοῦ ὄχλου, χωρὶς νὰ μὴ ὀδηγήσουν τὸ ἔθνος εἰς τὴν καταστροφὴν. Μόνον ἓκ νεαρᾶς ἡλικίας προπαρασκευασμένον πρόσωπον δύναται νὰ γνωρίζῃ τὰς λέξεις αἰτινες ἀποτελοῦν τὸ ἀλφάβητον τῆς πολιτικῆς.

Αἱ ἔριδες τῶν κομμάτων

»Ὁ λαὸς ἔστις ἀφίεται νὰ διοικηθῇ ἀπὸ ἀνθρώπους προερχομένους ἔκ τοῦ κύκλου του, αὐτοκαταστρέφεται διὰ τῶν κομματικῶν ἐρίδων, ὑποθαλαπομένων ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς καταλήψεως τῆς ἀρχῆς, τῶν τιμῶν, καὶ οὕτω προκαλοῦνται σπαραγμοί. Δύναται ποτὲ ἡ λαϊκὴ μᾶζα ἡσύχως, ἀνευ ἀντιζηλιῶν, νὰ κρίνῃ καὶ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν διευθέτησιν τοῦ ἔργου τῆς χώρας, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ συγχέουν μὲ τὰ ἀτομικά των συμφέροντα; Δύναται νὰ ἀμύνεται ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν ἐχθρὸν; Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον διότι σχέδιον κατατετηγμένον εἰς πολλὰ τεμάχια, ὅσαι αἱ κεφαλαὶ τοῦ ὄχλου, χάνει τὸ ἐνιαῖον, διὰ τοῦτο καθίσταται ἀκατάληπτον καὶ ἀνεφάρμοστον.

Οἰνόπνευμα—κλασικισμὸς—διαφθορὰ

Στρέψατε τὸ βλέμμα σας εἰς τὰ οἰνοπνευματωθέντα κτήνη, τὰ ἀποδρακωθέντα ἀπὸ τὸ κρασί καὶ τὸ ἀπεριόριστον δικαίωμα τῆς χρήσεως τὸ ὁποῖον ἐδόθη ὁμοῦ μὲ τὴν ἐλευθερίαν.

Δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς ἡμᾶς καὶ τοὺς ἰδιόκους μας νὰ φθάσουν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Οἱ λαοὶ τῶν Γκόϊμ (κτηνῶν Χριστιανῶν) ἔχουν ἀποκτηνωθῇ ἀπὸ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ οἱ νέοι

απεβλακώθησαν με τὸν κλασικισμὸν καὶ τὴν διαφθοράν, τὴν ὁποίαν προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν οἱ πράκτορες μας, αἱ οἰκοδιδασκάλισσαι, αἱ θαλαμηπόλοι εἰς τὰ πλοῦσια σπήτια καὶ αἱ γυναικῆς μας εἰς τὰ κέντρα τῶν διασκεδάσεων τῶν γκόϊμ (κιτηνῶν).

Εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν δύνασθε νὰ συγκαταλέξητε καὶ τὰς κυρίας τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας· αἱ ὁποῖαι οὐκ εὐχελεῶς ἀκολουθοῦν τὴν διαφθοράν καὶ τὴν πολυτέλειαν.

Αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ κανόνες τῆς Ἑβραϊομασσωνικῆς Κυβερνήσεως

»Τὸ σύνθημά μας εἶνε δύναμις καὶ ὑποκρισία. Μόνον ἡ δύναμις νικᾷ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἰδίᾳ ὅταν αὕτη ἐγκρύπτεται εἰς τὴν ἰδιοφυΐαν, ἀπαραίτητον ἐφόδιον τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Ἡ βία πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ πονηρία καὶ ὑποκρισία κανὼν διὰ κάθε Κυβέρνησιν, ἣτις δὲν θέλει νὰ καταθέσῃ τὸν θρόνον της εἰς τοὺς πόδας πρακτόρων οὐλοσθήποτε ἄλλης δυνάμεως. Αὐτὸ τὸ κακόν, τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸν σκοπόν. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ διστάζωμεν πρὸ τῆς ἐξαγορᾶς, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς προδοσίας, ὅταν αὗται ἐξυπηρετοῦν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας. Εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν πρέπει νὰ διστάσωμεν νὰ καταρτίσωμεν τὴν ξένην ἰδιοκτησίαν, ἐὰν οὕτω πρόκηται νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ὑποταγὴν των καὶ καταλάβωμεν τὴν ἀρχήν.

Τρομοκρατία

»Τὸ κράτος μας, ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον τῆς εἰρηνικῆς κατακτήσεως ὅλου τοῦ κόσμου, ἔχει τὸ δικαίωμα

ν' αντικαταστήσῃ τὰς φρικαλεότητας τοῦ πολέμου διὰ ὀλιγώτερον ἀντιληπτῶν καὶ πλέον ὠφελίμων μέσων, τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἣτις θὰ ἐνσπείρῃ τὴν τρομοκρατίαν καὶ θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τυφλὴν ὑπακοήν. Δικαία ἀλλὰ ἀμείλικτος αὐστηρότης, ὁ κύριος παράγων τῆς δυνάμεως παντός κράτους. "Ὅχι μόνον χάριν ὠφελείας, ἀλλὰ καὶ ἐν ὀνόματι τῆς νίκης μας, ὀφείλομεν ν' ἀκολουθῶμεν τὸ πρόγραμμα τῆς βίας καὶ τῆς ὑποκρισίας. Διὰ τοῦτο θὰ θριαμβεύσωμεν καὶ θὰ ὑποτάξωμεν ὅλας τὰς κυβερνήσεις εἰς τὴν ὑπερκυβέρνησίν μας. Ἄρκει νὰ μάθουν ὅτι εἴμεθα ἀλύπητοι ἀπέναντι τοῦ μὴ ὑπακούοντος εἰς αὐτήν.

Ἐλευθερία—ἰσότης—ἀδελφότης

»Πρὸ καιροῦ ἤδη ἐκηρύξαμεν τὰς λέξεις, ἐλευθερία ἰσότης, ἀδελφότης, λέξεις τσακίς ἔκτοτε ἐπαναληφθείσας ἀπὸ τοὺς ἐπιπολαίους παπαγάλους, οἱ ὅποιοι πανταχόθεν ἔπεσαν εἰς τὴν παγίδα ταύτην καὶ μετὰ τὰς ὁποίας ἐκεῖνοι κατέστρεψαν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κόσμου, τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, πρότερον ἐπὶ τοσοῦτον προστατευομένην ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ὄχλου. Οἱ δὴθεν ἐξυπνοὶ Γκόλμ (κτῆνη) δὲν ἐνόησαν τὴν ἀφηρημένην σημασίαν τῶν λέξεων τούτων καὶ δὲν παρετήρησαν τὴν ἀντίθεσιν τῆς σημασίας των. Δὲν εἶδον ὅτι εἰς τὴν φύσιν δὲν ὑπάρχει ἰσότης, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐλευθερία, ὅτι αὐτὴ ἢ φύσις ἐδημιούργησε τὴν ἀνισότητα τοῦ νοῦ, τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἱκανότητος, οἱ δὴθεν σοφοὶ οὗτοι δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ ὄχλος εἶνε τυφλὸς καὶ ὅτι οἱ προεργόμενοι ἐξ αὐτοῦ διὰ τὴν διοίκησιν εἶνε ἐπίσης τυφλοὶ

ὅπως αὐτὸς ὁ ἴδιος ὄχλος. Ὁ εἰδικῶς ἐκπαιδευθεὶς, ἔστω καὶ ἀνόητος, δύναται νὰ κυβερνήσῃ, ἐνῶ ὁ μὴ ἐκπαιδευθεὶς, καὶ ἐὰν εἶνε ἰδιοφυῖα δὲν θὰ κατορθώσῃ τίποτε. Ὅλα αὐτὰ διέφυγον ἀπὸ τὴν προσοχὴν τῶν Γκόϊμ.

Ἡ κατάργησις τῶν προνομίων τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Γκόϊμ

»Εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου αἱ λέξεις, «Ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης» εἴλκυζαν διὰ τῶν τυφλῶν ὀργάνων μας ὀλοκλήρους λεγεῶνας ἀνθρώπων, οἵτινες μετ' ἐνθουσιασμοῦ κρατοῦν τὰς σημαίας μας. Ἐν τούτοις αὐταὶ αἱ λέξεις ὑπῆρξαν οἱ σκιάληκες. οἱ ὅποιοι κατεβρόχθισαν τὴν εὐδαιμονίαν τῶν Γκόϊμ, καταστρέφουσαι παντοῦ τὴν εἰρήνην, τὴν ἡσυχίαν, τὴν ἀλληλεγγύην, κλονίζουσαι ὅλα τὰ θεμέλια τῶν κρατῶν. Σεῖς θὰ ἴδητε ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὸν θρί-αμβόν μας, αὐτὸ μᾶς παρέσχε τὰ μέσα ν' ἀποκτήσωμεν τὰ ἀτοῦ μας διὰ τῆς καταργήσεως τῶν προνομίων τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Γκόϊμ, ἧτις ἦτο ἡ μόνη ἀμυνομένη ἐναντίον μας δυνάμις τῶν λαῶν.

Νέα ἀριστοκρατία

»Εἰς τὰ ἐρείπια τῆς φυσικῆς καὶ κληρονομικῆς ἀριστοκρατίας, ἡμεῖς ἠγειράμεν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ χρήματος. Τοὺς τίτλους τῆς νέας τῆς ἀριστοκρατίας ἡμεῖς τοὺς στηρίζομεν ἐπὶ τοῦ πλοῦτου, ὅστις ἐξαρτᾶται ἐξ ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης, κινουμένης ὑπὸ τῶν ἰδικῶν μας σοφῶν.

Ψυχολογικὸς ὑπολογισμὸς

»Ὁ θρίαμβός μας διηκολύνθη ἔτι ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὰς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἔχομεν τὴν ἀνάγκην, ἡμεῖς ἐνεργούμεν ἐπὶ τῶν μᾶλλον εὐαισθητῶν χορδῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἐκμεταλλευόμενοι τὰ πάθη, τὰς ἀδυναμίας, τὴν ἀπληστίαν τῶν Γκόϊμ.

Καὶ ἐκάστη ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων τούτων ἀδυναμιῶν, λαμβανομένη ἰδιαιτέρως, εἶνε ἱκανὴ νὰ φονεύσῃ τὴν πρωτοβουλίαν δίδουσα ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἐξαγοράζοντας τὴν δρᾶσιν αὐτῶν. Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τῆς ἐλευθερίας ἔπεισε τὰ πλήθη, ὅτι ἡ κυβερνήσις δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ διευθύνων τὴν χώραν τῆς ὁποίας ἰδιοκτῆτης εἶνε ὁ λαὸς καὶ ὅτι δύναται νὰ τὸν ἀλλάσῃ ὡσὰν παλαιοφορεμένα χειρόκτια.

Ἡ εὐκολὸς ἀλλαγὴ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ, μᾶς τοὺς καθιστᾷ ὑποχειρίους καὶ ὡσὰν νὰ διορίζωνται παρ' ἡμῶν.

Δ'.

Πῶς ὁ Μάσσωνισμὸς κατήντησεν ὄργανον τῶν Ἑβραίων

Τὰ κατωτέρω ἀναγραφόμενα «Πρακτικὰ τῶν Σοφῶν Σιωνιστῶν», πρέπει νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν ὄχι μόνον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἔλων τῶν χωρῶν. Διότι ἀποκαλύπτουν ὅτι ὁ μασσωνισμὸς οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ὄργανον τῶν Ἑβραίων ἐπιδιωκόντων τὴν ἀποσύνθεσιν ἔλων τῶν λαῶν, διὰ νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀνθρωπότη-

τος τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἑβραϊκῆς κοσμοκρατορίας ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα χύνουσι φῶς ἀπλετοῦ ἐπὶ τῶν σκοτίων, καταχθονίων καὶ ὑπόυλων μέσων διὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἑβραῖοι καὶ τὰ ἀνκίσθητα ὄργανα αὐτῶν, οἱ μασσῶνοι, ἐξυπηρετοῦν τὰ ἐγκληματικά τινος σχέδια δικτατρίτοντες τὴν λειτουργίαν τῶν κρατικῶν μηχανῶν διὰ τῆς ἀνομίας καὶ τῆς ἀναρχίας, τὰς ὁποίας ὑποδουλίξουν μὲ τὰς πλέον ἀνηθίκους δημοκοπικὰς μεθόδους.

**Ἐφαρμογὴ τῶν Μασσωνικῶν ἀρχῶν
εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν λαῶν**

«Ἐφαρμόζοντες τὰς ἀρχάς, μας, προσέχετε εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ, μεταξὺ τοῦ ὁποίου εὐρίσκεσθε καὶ ἐνεργεῖτε. Γενικὴ ὁμοιόμορφος ἐφαρμογὴ δὲν δύναται νὰ ἔχη ἐπιτυχίαν, ἐὰν δὲν προηγηθῆ προπαρασκευαστικὴ ἀγωγὴ συμφώνως μὲ τὰς βλέψεις μας. Ἀλλὰ προχωροῦντες εἰς τὴν ἐφαρμογὴν μετ' ἐπιφυλάξεων, θὰ ἴδῃτε ὅτι θὰ πκρέλθουν δεκαετηρίδες τινὲς ὅτε καὶ οἱ μᾶλλον ἐπίμονοι χαρακτῆρες θὰ μεταβληθοῦν. Οὕτω δὲ θὰ συγκαταριθμῶμεν ἕνα ἀκόμη λαὸν εἰς τὰς τάξεις τῶν ὑποτεταγμένων εἰς ἡμᾶς.

**Μασσωνικὸν σύνθημα. Οἱ λόγοι τῶν φιλελευθέρων
κατ' οὐσίαν εἶναι τὸ σύνθημα τὸ μασσωνικὸν
«Ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης»**

«Ὅταν ἡμεῖς θὰ καταλάβωμεν τὴν ἀρχήν, θ' ἀντικαταστήσωμεν τὰς λέξεις τοῦ συνθήματος μὲ τὴν ἐν αὐταῖς ἐγκλειομένην ἔννοιαν, τούτέστι «Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας, τὸ καθήκον τῆς ἰσότητος, τὸ ἰδεῶδες

τῆς ἀδελφότητος». Οὐσιαστικῶς ἔχομεν ἤδη ὑποτάξιν πάσας τὰς κυβερνήσεις παντὸς κράτους. Ἦδη, ἐὰν καὶ κρᾶτος ἐγείρη διαμαρτυρίας ἐναντίον μας, αὐτὸ γίνεται διὰ τοὺς τύπους καὶ καθ' ὑπόδειξιν μας.

Ἡ σημασία τοῦ ἀντισημιτισμοῦ

«Ὁ ἀντισημιτισμὸς δι' ἡμᾶς εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν συγκράτησιν τῶν μικροτέρων ἀδελφῶν μας ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς τάξεως. Δὲν θὰ ἐπεξηγήσω τὸ θέμα τοῦτο λεπτομερῶς, διότι ἤδη ὑπῆρξεν ἀντικείμενον πολλῶν συσκέψεων μας.

Ἡ δικτατορία τοῦ Μασσωνισμοῦ

«Ἐν τῇ πραγματικότητι, δι' ἡμᾶς δὲν ὑπάρχουν ἐμπόδια. Ἡ ἰδική μας ὑπερκυβέρνησις εὐρίσκεται ἄνω ὄλων τῶν νόμων, ὑπὸ συνθήκας ἃς συνθηθίζουσι νὰ τὰς ὀνομάζουσι διὰ τῆς λέξεως δικτατορία. Ἐγὼ ἐν πλήρει συνειδήσει λέγω ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡμεῖς εἴμεθα οἱ νομοθέται τοῦ κόσμου, ἡμεῖς δικάζομεν καὶ καταδικάζομεν, ἡμεῖς τιμωροῦμεν καὶ θανατώνομεν, ἡμεῖς δίδομεν ἀμνηστίας, ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἀρχηγοὶ ὄλων τῶν κρατῶν. Ἡμεῖς διοικοῦμεν μὲ ἰσχυρὰν θέλησιν, διότι εἰς χεῖράς μας εὐρίσκονται τὰ θρύμματα τῆς ποτὲ ἰσχυροῦς ἀριστοκρατικῆς μερίδος ἣτις ἤδη ἔχει ὑποταχθῆ εἰς ἡμᾶς. Εἰς χεῖράς μας ἡ ἀκράτητος φιλοδοξία, ἡ ἀκράτητος ἀπληστία, ἡ ἀσπλαγχνος ἐκδίκησις καὶ τὸ ἄγριον μῖσος.

Τρομοκρατία

«Εἴμεθα πηγὴ τρομοκρατίας ἐπεκτεινομένης εἰς

δλην τὴν γῆν. Ἐς τὴν ὑπηρεσίαν μας ὑπάρχουν ἄνθρωποι ὀλιγῶν τῶν γνωμῶν, ὀλιγῶν τῶν ἀρχῶν, ἄνθρωποι νοσταλγοῦντες τὰς μοναρχίας, δημοκράτους, σοσιαλισταί, κομμουνισταί καὶ κάθε οὐτοπιστής. Ἡμεῖς ὀλους τοὺς θέτομεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν μας, ἕκαστος ἐξ αὐτῶν δὲ δι' ἴδιον λογοριασμὸν ὑποσκάπτει τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ κράτους καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνατρέψῃ τὴν ὑφισταμένην τάξιν. Ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν, ὀλα τὰ κράτη ὑπονομεύονται καὶ ὀλα ζητοῦν ἐπιμόνως ἡσυχίαν, ἔτομα νὰ θυσιάσουν τὸ πᾶν χάριν τῆς εἰρήνης. Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν θὰ τοῦς δώσωμεν εἰρήνην, ἐφ' ὅσον ἐκεῖνοι δὲν ἀνγνώρισουν τὴν διεθνή ὑπερκυβέρνησιν μας. Οἱ λαοὶ κραυγάζουν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον νὰ λυθῇ τὸ κοινωνικὸν ζήτημα διὰ διεθνοῦς συμβάσεως. Ἡ διάσπασις τῶν κομμάτων τούτων μᾶς παρέδωσεν αὐτὰ εἰς χεῖράς μας διότι πρὸς διεξαγωγὴν ἀγῶνος ἔχουν ἀνάγκην χρημάτων τὰ ὀποῖα μόνον ἡμεῖς ἔχομεν.

Ἡμεῖς θὰ ἐφοδούμεθα τὰς ἠνωμένας δυνάμεις τῶν ἰθυόντων διανοουμένων μὲ τὴν τυφλὴν δύναμιν τῶν λαῶν, τῶν Γκότμ, ἐὰν δὲν ἐλαμβάνομεν ὀλα τὰ μέτρα μας ἀπέναντι τοιοῦτου ἐνδεχομένου. Μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης δυνάμεως ἠγείραμεν τεῖχος ὑπὸ μορφὴν ἀμοιβαίας μεταξὺ τῶν τρομοκρατίας. Τοιοῦτοτρόπως ἡ τυφλὴ δύναμις τοῦ λαοῦ μένει στήριγμα ἰδικὸν μας καὶ μόνον ἡμεῖς θὰ τὴν καθοδηγήσωμεν καὶ τὴν φέρωμεν πρὸς τὸν σκοπὸν μας.

Ἐπικοινωνία τῶν ἀρχῶν μὲ τὸν λαὸν

»Διὰ νὰ μὴ δύνῃται ἡ χεὶρ τοῦ τυφλοῦ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ὀδηγίαν μας, ἡμεῖς πρέπει νὰ εὐρισκώ-

μεθα εἰς στενήν ἐπικοινωνίαν μετὰ τὰ πλήθη, ἐάν μὴ προσωπικῶς, τουλάχιστον διὰ τῶν μᾶλλον πιστῶν ἀδελφῶν μας. Ὅταν ἡμεῖς θ' ἀναγνωρισθῶμεν ἀνωτάτῃ ἐξουσίᾳ, τότε ἡμεῖς προσωπικῶς θὰ ἐμιλήσωμεν εἰς τὰς πλατείας πρὸς τὸν λαὸν καὶ θὰ τὸν διδάσκωμεν πολιτικὰ ζητήματα κατὰ τὴν κατεύθυνσιν ἣτις μᾶς εἶνε ἀναγκαῖα.

Ἡ αὐθεραϊσμία τῆς ἐλευθερίας

«Διὰ νὰ μὴ καταργήσωμεν προῶρως τὰς κυβερνητικὰς ὀργανώσεις τῶν γκροῦμ, τὰς ἐθίξαμεν μετ' ἐπιτηδειότητος διὰ τοῦ πεπειραμένου δακτύλου μας καὶ συνεκεντρώσαμεν εἰς χεῖράς μας ὅλα τὰ ἐλατήρια τοῦ μηχανισμοῦ των. Τὰ ἐλατήρια ταῦτα ἐξησφάλιζον αὐστηρὰν μὲν ἀλλὰ δικαίαν τάξιν, ἡμεῖς δὲ τὸ ἀντικατεστήσαμεν με ὀργανισμὸν φιλελεύθερον ἀλλ' ἄτακτον. Ἐθέσαμεν χεῖρα εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὰς ἐκλογάς, εἰς τὸν τύπον, εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, θεμέλιον λίθον τῆς ἐλευθέρας ζωῆς.

Ψευδεῖς θεωρίαι

«Ἡμεῖς ἀπεκτηνώσαμεν, ἐξηπατήσαμεν καὶ διεφθείραμεν τὴν νεολαίαν τῶν γκροῦμ διὰ τῆς διδασκαλίας ψευδῶν θεωριῶν καὶ ἀρχῶν, ἀλλ' ὠφελίμων δι' ἡμᾶς.

Ἡ ἐρμηνεία τῶν νόμων

«Συμπληροῦντες δὴθεν τοὺς ὑφισταμένους νόμους, ἀλλὰ διαστρέφοντες αὐτοὺς με ἀντιπρατικῶς ἐρμηνείας, ἡμῶν, ἐπετύχομεν ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα. Τὰ ἀπο-

τελέσματα ταῦτα ἐφάνησαν κατ' ἀρχάς εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ ἐρμηνεία ἐκάλυψε τὸν νόμον καὶ ἀκολούθως τελείως τὸν ἀπέκρυψε· ἀπὸ τὰ δόγματα τῶν κυβερνήσεων μὴ δυναμένων νὰ δίδουν τριαύτην συγκεχυμένην νομοθεσίαν.

**Διὰ ποίων μεθόδων οἱ ἔβραῖοι ἐπιδιώκουν
τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κομμουνισμοῦ**

Εἶναι ἀπιστεύτως μεγαλοφυεῖς εἰς ὀργάνωσιν αἱ μέθοδοι, δι' ὧν οἱ ἔβραῖοι ἐπιδιώκουν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ νὰ ἐπιβάλλουν τὴν κοσμοκρατορίαν των. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρέπει νὰ τανίσω ἀμέσως εἶναι ὅτι ἡ παγκόσμιος ἱστορία δὲν ἐγνώρισε πρόγραμμα τόσον εὐρὺ καὶ συγχρόνως τόσον ἀκριβῶς μελετημένον εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας του. Οὕτω οἱ ἔβραῖοι ζητοῦν ἢ ἐλπίζουσιν τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν.

Πρόκειται περὶ σχεδίου τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ ἤρχισε πρὸ αἰῶνων καὶ ἡ ἐκτέλεσίς του θὰ ἀπαιτήσῃ πολλὰ ἀκόμη ἔτη. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ ἀσυνεδησία ἢ ἡ ἀμάθεια τῶν κυβερνητῶν τῶν διαφόρων λαῶν, ἢ πῶρως τῶν διανοουμένων ἀστῶν δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ὀργάνωσιν συστηματικῆς ἀμύνης κατὰ τῆς ὑποδουλώσεως τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸ ἔβραϊκὸν κεφάλαιον.

Ἐὰν οἱ ἄστοι τῶν διαφόρων κρατῶν ἐγκατέλιπον τὴν ἀδιαφορίαν των πρὸς τὸ Κράτος καὶ προέβαινον εἰς ἐλαχίστας θυσίας πρὸς ὀργάνωσιν ἀμύνης, εἶναι βέβαιον ὅτι ἐλαττούμενοι, θὰ ἔβαινον ἐλαττούμενοι καὶ θὰ ἐξηφανίζοντο ὀλοτελῶς. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐνωθοῦν οἱ

άστοι τῶν διαφόρων ἔθνῶν ἀφοῦ τὸ ἑβραϊκὸν κεφάλαιον λυσσωδῶς ἐργάζεται διὰ τὰ τοὺς διαιρητῆ καὶ τὰ ὠθητῆ τοὺς μὲν κατὰ τῶν δέ; Ἴδου τί λέγει τὸ 15 πρακτικὸν τῶν «Σοφῶν Σιωνιστῶν».

«Ὅταν ἐπὶ τέλους ἡμεῖς ἐγκαθιδρυθῶμεν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου διὰ σειρᾶς ἐπαναστάσεων καὶ πραξικοπημάτων τὰ ὁποῖα θὰ προπαρασκευάσωμεν, τότε θ' ἀναγνωρισθῆ τὸ ἀχρηστον ὄλων τῶν ὑφισταμένων κυβερνήσεων.

» Ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης θὰ παρέλθῃ οὐκ ὀλίγος χρόνος ἕως καὶ αἰῶν δλόκληρος. Ἐγκαθιδρυόμενοι εἰς τὴν ἀρχήν, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ προλάβωμεν συνωμοσίας ἐναντίον μας. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου θὰ θανατώσωμεν ἀλύπητα ὄλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θ' ἀντιστοῦν κατὰ τὴν ἐγκαθιδρυσίν μας εἰς τὴν ἀρχήν. (Ἴδε καὶ Ρωσίαν)

Καταδίκασι

» Κάθε νέον μυστικὸν σωματεῖον θὰ τιμωρεῖται μὲ θανατικὴν ποινὴν. Ἐκείνα τὰ ὁποῖα εἶναι γνωστὰ καὶ μᾶς ἐξυπηρετοῦν, ἡμεῖς θὰ τὰ διαλύσωμεν καὶ θὰ ἐξορίσωμεν τὰ μέλη του εἰς μακρυνὰς ἀπὸ τῆς Εὐρώπης Χώρας.

Τὸ μέλλον τῶν Γκόϊμ Μασσῶνων

» Οὕτω θὰ ἐνεργήσωμεν καὶ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Γκόϊμ μασσῶνους, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν περισσότερα τῶν ὄσων μᾶς συμφέρει.

» Ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους διὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον λόγον θὰ τοὺς συγχωρήσωμεν, θὰ εὐρίσκωνται ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀεγγάου τρόμου. Θὰ ἐκδοθῆ κατ' ἡμῶν νόμος

κατὰ τὸν ὅποιον δλα τὰ πρῶτην μέλη τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν ὑπόκεινται εἰς ἐξορίαν ἐκ τῆς Εὐρώπης, ὡς κέντρον τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας καὶ διοικήσεως. Ἡ ἀπόφασις τῆς κυβερνήσεώς μας νὰ εἶνε ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος.

Ἐπισημάνσεις τῆς ἐξουσίας

»Εἰς τὰς κοινωνίας τῶν Γκρόιμ, εἰς τὰς ὁποίας ἡμεῖς ἔχομεν ῥίψει βαθείας ῥίζας διχονοιῶν, θὰ ἀποκαταστήσωμεν τὴν τάξιν μόνον δι' ἀμειλίχτων μέτρων, καθιστῶντες ἀπρόσβλητον τὴν ἐξουσίαν μας. Δὲν πρέπει νὰ δίδῃ τις σημασίαν εἰς τὰ πίπτοντα θύματα, τὰ ὅποια προσφέρονται διὰ τὴν μέλλουσαν ἡμῶν εὐδαιμονίαν. Διὰ τὴν ἐξασφάλισιν αὐτῶν εἶναι καθήκον πάσης ἐξουσίας νὰ τὸ πράττῃ ἀκόμη καὶ με ἀνθρωποθυσίας. Ὅφειλει νὰ γνωρίζῃ ὅτι οὐχὶ εἰς τὰ προνόμια μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις συνίσταται ἡ ὑπαρξις αὐτῆς. Τὸ κύριον ἔργον μιᾶς σταθερᾶς ἐξουσίας εἶνε ἡ ἐνίσχυσις τῆς αἰγλης καὶ τοῦ μεγαλείου της, ἀλλ' ἡ αἰγλη αὕτη κατορθοῦται μόνον διὰ μεγαλοπρεποῦς ἀκλονήτου ἐξουσίας, ἡ ὁποία φέρει ἐν ἑαυτῇ τὰ σημεῖα τοῦ ἀπροσβλήτου διὰ λόγους μυστικούς, προερχομένους ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Θεοῦ. Τοιαύτη ὑπῆρξε μέχρις ἐσχάτων ἡ Ῥωσικὴ ἀπολυταρχία, ὁ μόνος σοβαρὸς ἐν τῷ κόσμῳ ἐχθρὸς μας, ἐὰν δὲν λάθωμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὸν Πάπαν.

Ἐνθυμεῖσθε τὸ παράδειγμα τοῦ Σύλλα· παρὰ τὸ χυθὲν αἷμα εἰς τὴν Ἰταλίαν οὐδεὶς ἐθίξεν οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς ἐκείνου, ὅστις ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦτο. Χάρις εἰς τὴν δυνάμιν του ἀπεθεώθη εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ.

Ἡ δὲ θραυράλεια ἐπάνοδος τοῦ εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸν κατέστησεν ἀπρόσβλητον. Ὁ λαὸς δὲν θίγει ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὸν ὑπνιετίζουσι διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τῶν ψυχικῶν τῶν δυνάμεων.

Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν μασσωνικῶν στοῶν

» Ἐν τῷ μεταξὺ μέχρι τῆς ἐγκαθιδρύσεώς μας εἰς τὴν ἀρχὴν, θὰ δημιουργοῦμεν καὶ πολλαπλασιάζωμεν τὰς μασσωνικὰς στοὰς εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου, θὰ προσελκύωμεν ὅλους ἐκείνους οἵτινες εἶνε ἢ δύνανται νὰ γίνουν κοινωνικοὶ παράγοντες, διότι εἰς αὐτὰς τὰς στοὰς θὰ εὐρίσκεται τὸ κέντρον τῶν πληροφοριῶν μας, καὶ τὸ μέσον προπαγάνδας ἐπὶ τῆς κοινωνίας.

Ὅλας αὐτὰς τὰς στοὰς ἡμεῖς θὰ συγκεντρώσωμεν ὑπὸ μίαν εἰς ἡμᾶς μόνον γνωστὴν καὶ εἰς ἅπαντας ἄγνωστον διεύθυνσιν ἣτις ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας σοφοὺς.

Αἱ στοαὶ θὰ ἔχουν τὸν ἀντιπροσωπὸν τῶν ἑστίς θὰ συγκαλύπτῃ τὸ ὄνομα τῆς πραγματικῆς διευθύνσεως καὶ ἑστίς θὰ παρέχῃ τὸ σύνθημα καὶ τὸ πρόγραμμα. Εἰς τὰς στοὰς αὐτὰς θὰ συνδεθῶμεν μὲ ὅλα τὰ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα τὰ ὅποια ἀνήκουσι εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις.

Αἱ πλέον μυστικαὶ πολιτικαὶ σκέψεις θὰ μᾶς εἶναι γνωσταὶ καὶ θὰ πίπτουν εἰς χεῖράς μας ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς γενέσεώς των. Μεταξὺ τῶν στοῶν τούτων θὰ ὑπάρχουν ἀστυνομικοὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη εἶναι δι' ἡμᾶς ἀπαραίτητος διότι αὕτη δύναται ὄχι μόνον νὰ ἐνεργῇ ἐναντίον τῶν ἀπειθαρχούντων,

ἀλλὰ καὶ νὰ συγκαλύπτῃ τὰς ἐνεργείας μας δημιουργοῦσα ἀφορμὰς δυσαρρεσκειῶν.

Ὁ μασσωνισμὸς ὡς χειραγωγὸς ἔλων τῶν μυστικῶν σωματοείων

»Εἰς τὰ μυστικά σωματοεῖα κατατάσσονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τυχοδιῶκται, περίεργοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλαφρόνοες, μὲ τούτους ὁποίους δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συμπράττωμεν καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἐγειρώμεν τὸν ὕψ' ἡμῶν προσχεδισμένον ὀργανισμόν. Ἐὰν ὁ κόσμος αὐτὸς καταστραφῇ, αὐτὸ σημαίνει ἔτι ἡμεῖς πρέπει νὰ τὸν καταστρέψωμεν διὰ νὰ κλονίσωμεν τὴν σταθερότητά του. Ἐὰν ἐν τῇ μεταξὺ ἀποκαλυφθῇ συνωμοσία τις, τότε ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς θὰ εὑρίσκεται ἀσφαλῶς ἓνας ἐκ τῶν πιστοτάτων μας ὑπηρετῶν. Εἶνε φυσικόν ὅτι ἡμεῖς καὶ οὐδεὶς ἄλλος λαὸς ὁδηγεῖ τὰς μασσωνικὰς ἐνεργείας, διότι ἡμεῖς μόνον γνωρίζομεν ποῦ θάινουν, ἡμεῖς γνωρίζομεν τὸν τελικὸν σκοπὸν κάθε ἐνεργείας ἐνῷ οἱ γκρόϊμ δὲν ἔχουν ποτὲ ἰδέαν τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἰδίων των πράξεων. Ἐκείνοι συνήθως εἶνε ἱκανοποιημένοι ὅταν ἡ φιλοτιμία των κολακευθῇ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς κανενὸς προσχεδιασθέντος ἔργου, χωρὶς ὅμως νὰ παρατηροῦν ὅτι ἡ σύλληψις τῆς ἰδέας τοῦ ἔργου τούτου δὲν ἀνήκει εἰς τὴν πρωτοβουλίαν των καὶ ὅτι ἦτο ὑποβολιμαία σκέψις.

Ἡ σημασία τῆς ἐπιτυχίας

»Οἱ γκρόϊμ (τὰ κτήνη) εἰσέρχονται εἰς τὰς στοὰς ἐκ περιεργείας ἢ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ εὑρουν ὑποστήριξιν διὰ νὰ ἀναβοῦν καὶ λάβουν μέρος εἰς τὸ δημόσιον συμπό-

σιον, ἄλλοι δὲ ἐνὰ δυνηθοῦν ἐπὶ παρουσίᾳ ὁμάδος ἀνθρώπων ἐν ἀγαπύξουν τὰς ἀνοήτους ἰδέας των. Διψοῦν συγκίνησιν ἐπιτυχίῳν, χειροκροτημάτων, εἰς τὰ ὅποια ἡμεῖς εἰμεθα πάρα πολὺ γενναϊόδωροι. Ἡμεῖς τοῖς παρέχομεν τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, διὰ ἐνὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν ἐκ τούτου ἀτυχήτων, διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι ἀσυνειδήτως ἀποδέχονται τὰς ὑποβολὰς μας μὴ προφυλασσόμενοι ἀπὸ αὐτὰς, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι αὐτοὶ ἐκφέρουν ἀλκινθάστους ἰδέας.

Δὲν δύνασθε ἐνὰ φαντασθῆτε πῶς τοὺς ἐξυπνοτέρους ἐκ τῶν γκόζμ (κτηνῶν) δύναντί τις ἐνὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς γελοῖον βαθμὸν ἀφελείας καὶ συγχρόνως πῶς εἶνε εὐκολὸν ἐνὰ τοὺς ἀποθαρρύνῃ μὲ μικρὰν ἀποτυχίαν, ἔστω καὶ μὲ ἐλάττωσιν τῶν χειροκροτημάτων, ἐνὰ τὸν φέρῃ δὲ οὕτως εἰς δουλόφρονα ὑπακοὴν χάριν τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐπιτυχίας.

Ὅσον οἱ ἰδιοὶ μας περιφρονοῦν τὰς ἐπιτυχίας, ἀρκεῖ ἐνὰ δυνηθοῦν ἐνὰ προαγάγουν τὰ σχέδιά των, τόσον οἱ γκόζμ εἶνε ἔτοιμοι ἐνὰ θυσιάσουν τὸ πᾶν, ἀρκεῖ ἐνὰ ἀπολαύσουν ἐφήμερον ἐπιτυχίαν. Αὐτὴ ἡ ψυχολογία των διευκολύνει τὰ μέγιστα τὸ πρόβλημά μας, τοῦτέστι ἐνὰ τοὺς χειραγωγῶμεν. Αὐταὶ αἱ τίγρεις κατὰ τὴν ὄψιν, ἔχουν ψυχὰς προβάτων, ἀλλ' εἰς τὰς κεφαλὰς των πνέει ρεῦμα ἰσχυροῦ ἀνέμου.

Ὁ Κομμουνισμὸς

Ἐκεῖνοι ἀκόμη δὲν ἐνόησαν καὶ δὲν θὰ ἐννοήσουν τὴν βαθυτέραν ἰδέαν ὅτι τὸ ἄλογον, εἰς τὸ ὅποῖον τοὺς ἐκαθίσταμεν εἶναι ἢ καθαρὰ κατάργησις τοῦ κυριωτέρου

νόμου τῆς φύσεως, ἣτις ἐδημιούργησε μονάδας μὴ ὁμοι-
αζούσας πρὸς τὰς ἄλλας, ἀκριβῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς
ἰστομικότητος.

Ἐὰν ἡμεῖς κατωρθώσωμεν νὰ τοὺς φέρωμεν εἰς τοι-
κύτην ἀνόητον ἀποτέφρωσιν, δὲν ἀποδεικνύει τοῦτο
πασιφανῶς, ὅτι τὸ πνεῦμα τῶν γκόϊμ δὲν εἶνε τόσο
ἀνεπτυγμένον ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἰδικόν μας:

Θύματα

Πόσον ἦσαν προορατικοὶ οἱ ἀρχαῖοί μας σοφοὶ ἔταν
ἔλεγον ὅτι διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ σοβαρὸς τις σκοπὸς δὲν
πρέπει ν' ἀναχαιτίζεται τις ἀπὸ κανέν μῆσον οὔτε νὰ
ἀριθμῆ τὰ θύματα τὰ προσφερόμενα χάριν τῆς ἐπιτυ-
χίας τοῦ σκοποῦ... Ἡμεῖς δὲν ἐλογαριάσαμεν ποτὲ τὰ
θύματα ἐκ τοῦ κτηνώδους γένους τῶν γκόϊμ ἂν καὶ
ἐθουσιάσαμεν οὐκ ὀλίγους καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων. Ἐδῶ-
σαμεν ὅμως εἰς τὸν ἐβραϊκὸν λαὸν ἐπὶ τῆς γῆς τριαύ-
την θέσιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὀνειροπο-
λήσῃ. Σχετικῶς ὀλίγα θύματα ἐκ τῶν ἡμετέρων ἔσω-
σαν τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀπὸ τῆν καταστροφῆν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Σ'

Ἡ θανατικὴ ποινὴ τῶν μασσῶνων

»Οἱ ἐβραῖοι καὶ αἱ μασσωνικαὶ ὀργανώσεις δὲν διστά-
ζουν οὔτε πρὸ τοῦ ἐγκλήματος διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν
σκοπὸν τῶν. Τὰ παρατιθέμενα κατωτέρω πρακτικὰ
τῶν «Σοφῶν Σιωνιστῶν» εἶναι φρικιαστικῶς ἀποκα-
λυπτικά.

Μυστηριώδεις δῆλοφονίαι τῶν ὁποίων ἡ πλοκὴ πα-

ραμένει ακόμη άγνωστος, διαπράττονται, συνειδηθείς διαφθείρονται κκτά τρόπον καταχθόνιον διά νά έξυπηρετηθῆ τὸ έβραϊκὸν ἰδεώδες τῆς κοσμοκρατορίας. Ὁ λήθαργος, ὁ ὁποῖος κατέλαβε τὰς ἀστικὰς τάξεις ὄλων τῶν λαῶν καὶ ἡ ὑλιστικὴ συμφεροντολογία εἰς τὴν ὁποίαν τὰς ὤθησεν αὐτὸς ὁ έβραϊσμός ὑπὸ τὸ προσωπεῖον μεγάλων δῆθεν σοφῶν, εἶναι οἱ καλλίτεροι σύμμαχοι τῶν παρασκηνιακῶς δρώντων έβραίων κεφαλαίουχων. Ἰδοὺ τὶ λέγουν τὰ έγγραφα.

«Ὁ θάνατος εἶναι τι ἀναπόφευκτον δι' ἕκαστον ἄνθρωπον. Καλλίτερον λοιπὸν εἶναι νά ἐπισπεύδωμεν τὸ τέλος ἐκείνων, οἵτινες ἐμποδίζουν ἢ προσπαθοῦν νά ἐμποδίσουν τὸ ἔργον μας. Οὕτω ἡμεῖς θανατώνομεν ἀδελφοὺς μασσῶνους χωρὶς οὐδεὶς νά ὑποπτεύεται τίποτε ἐκτὸς τῶν αἰῶνων ἀδελφῶν. Ὅλοι αὐτοὶ ἀποθνήσκουν, ὅταν παρκαστῆ ἀνάγκη, ὡς ἀπὸ φυσικὴν ἀσθένειαν. Γνωρίζοντες τοῦτο οἱ ἀδελφοὶ δὲν τοῖμοῦν νά διαμαρτυρηθοῦν. Δι' αὐτῶν τῶν μέσων ἡμεῖς ἐκρίζωνομεν ἐκ μέσου τῶν μασσῶνων αὐτὰς τὰς ῥίζας τῆς διαμαρτυρίας ἐναντίον τῶν ἐνεργειῶν μας.

Ἐνῶ κηρύσσομεν εἰς τοὺς γκρίμ τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς, ἡμεῖς κρατοῦμεν τὸν έβραϊκὸν λαόν μας καὶ τοὺς πράκτοράς μας εἰς αὐστηροτάτην ὑπακοήν.

Ἰπὸ τὴν ἐπιρροήν μας ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων τῶν γκρίδων περιορίσθη εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἡ αἴγλη τῶν νόμων ἐκλονίσθη διὰ τῆς ἐλευθέρας ἐρμηνείας, τὴν ὁποίαν εἰσηγοῦμεθα μεταξὺ αὐτῶν. Εἰς τὰς σοβαρωιέρας πολιτικὰς καὶ κρατικὰς ὑποθέσεις, τὰ δικαστήρια ἀποφασιίζουν ὅπως ἡμεῖς τοῖς ὑπαγορεύομεν. Αἱ ὑποθέσεις λαμβάνουν τὴν κατεύθυνσιν τὴν ὁποίαν θέλομεν

εἰς τὸ ἐξῆς, τὴν ὁποίαν ὑποβάλλομεν εἰς τοὺς διοικητικούς ὑπαλλήλους τῶν γκρόμ καὶ τοῦτο χάρις εἰς πρόσωπα ὑποβολιμακία μὲ τὰ ὅποια φαινομενικῶς δὲν ἔχομεν τίποτε τὸ κοινόν, διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ ἄλλων ὁδῶν. Οἱ γερούσιασταὶ καὶ ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ κράτους τυφλῶς ἀποδέχονται τὰς συμβουλὰς μας. Τὸ καθαρῶς κτηνώδες πνεῦμα τῶν γκρόμ δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ ἀναλύσῃ, νὰ παρατηρήσῃ βαθύτερον καὶ νὰ μαντεύσῃ ἀκόμη εἰς τί ἀποβλέπει ἢ τοιαύτη ἢ τοιαύτη μορφή τοῦ ζητήματος.

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἐγκεῖται ἡ διαφορά τοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι μεταξὺ τῶν γκρόμ καὶ ἡμῶν. Εἰς τοῦτο ἀναγνωρίζεται ἡ σφραγὶς τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ὑπερανθρώπου φύσεώς μας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κτηνώδες ἔνστικτον τοῦ πνεύματος τῶν γκρόμ. Ἐκεῖνοὶ βλέπουν ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀνίκανοι νὰ προβλέπουν καὶ νὰ ἐξευρίσκουν (ἐκτὸς ὕλικῶν τινῶν πραγμάτων).

*Ἐκ τούτου σαφῶς προκύπτει ὅτι αὐτὴ ἡ φύσις μας προώρισεν ἵνα χειραγωγῶμεν καὶ διοικῶμεν τὸν κόσμον.

Τὸ λακωνικὸν καὶ εὐκρινὲς τῶν νόμων τοῦ μέλλοντος

» Ὅταν θὰ ἐπέλθῃ ἡ στιγμή, καθ' ἣν φανερὰ θὰ καταλάβωμεν τὴν ἀρχήν, ἡμεῖς θὰ μεταβάλλωμεν ὅλην τὴν νομοθεσίαν. Οἱ νόμοι μας θὰ εἶναι λακωνικοί, σαφεῖς, οὐχὶ διφορούμενοι καὶ ἄνευ ἐρμηνειῶν, οὕτως ὥστε ἕκαστος θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς γνωρίζῃ. Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν θὰ εἶναι ἡ ὑπακοή εἰς τὰς ἀρχάς.

Τότε ὅλοι αἱ καταχρήσεις θὰ ἐκλείψουν συνεπεία τῆς εὐθύνης, τὴν ὁποῖαν θὰ φέρουν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κράτους ἀπέναντι τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς. Αἱ παραβάσεις τῶν ὑποδεεστέρων ἀρχῶν θὰ τιμωρῶνται ἀμείλικτα, οὕτως ὥστε ἕκαστος θὰ χάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πειραματισθῇ ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποῖαν κατέχει. Ἡμεῖς θὰ παρακολουθῶμεν ἐπισταμένως τὰς ἐνεργείας τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ λειτουργία τοῦ κυβερνητικοῦ μηχανισμοῦ, εἰδότε ἡ παράλυσις αὐτὴ φέρει τὴν γενικὴν ἀποσύνθεσιν. Οὐδεμία περίπτωσις παρανομίας ἢ καταχρήσεως θὰ μείνῃ ἄνευ παραδειγματικῆς τιμωρίας.

Ἡ σκληρότης τῶν τιμωριῶν

» Ἡ ὑποκρισία ἢ ἀμέλεια τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κράτους θὰ ἐκλείψουν καιόπιν τῶν πρώτων σκληροτάτων τιμωριῶν. Ἡ αἴγλη τῆς ἐξουσίας μας πρέπει νὰ εἶναι ἀμείωτος. Ἄγρια τιμωρία θὰ ἐπιβάλλεται διὰ κάθε παράθεσιν χάριν ἀτομικοῦ συμφέροντος. Ὁ τιμωρούμενος θὰ πίπτῃ, ὡς στρατιώτης, θῦμα τοῦ γοήτρου τῆς ἐξουσίας, καὶ τῶν νόμων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπιτρέπουν παρέκκλισιν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρὸς ἀτομικὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ δημοσίου. Οἱ δικασταὶ μας θὰ γνωρίζουν ὅτι ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπιδείξουν ἀνόητον εὐσπλαγχνίαν, παραβιάζουσιν τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης, ἕστις ἐδημιουργήθη διὰ παραδειγματικὴν τιμωρίαν τῶν ἐγκληματιῶν ἢ ἐνόχων καὶ οὐχὶ πρὸς ἐπίδειξιν τῶν ψυχικῶν ιδιοτήτων τῶν δικαστῶν. Τὰς ιδιότητας ταύτας δύνανται νὰ ἐπιδεικνύουσιν εἰς τὸν ἰδιωτικόν των βίον καὶ οὐχὶ εἰς

τὸν δημόσιον, ὃ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς βάσις τῆς ἀνατροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Τὸ δικαστικὸν προσωπικὸν δὲν θὰ ὑπηρετῇ πέραν τοῦ 55 ἔτους τῆς ἡλικίας, πρῶτον διότι οἱ γεροντώτεροι στερρῶς ἔχονται τῶν προκταλήψεων καὶ εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον κατάλληλοι νὰ ὑπακούσουν εἰς νέας διαταγὰς καὶ δεύτερον ὅτι διὰ τοῦ μέτρου τούτου θὰ ἐπιτύχωμεν τὴν εὐχέρειαν τῶν μεταθέσεων τοῦ προσωπικοῦ, τὸ ὁποῖον εὐκολώτερον θὰ κύπτῃ ὑπὸ τὴν πίεσίν μας. Ὅστις θέλει νὰ διατηρηθῇ εἰς τὴν θέσιν του ὀφείλει τυφλῶς νὰ ὑπακούῃ διὰ νὰ εἶναι ἄξιος ταύτης. Ἐν γένει οἱ δικασταὶ μας θὰ ἐκλέγονται ἐξ ἐκείνων τῶν κύκλων οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι τὸ ἔργον τῶν εἶναι νὰ τιμωροῦν καὶ ἐφαρμόζουν τοὺς νόμους καὶ νὰ μὴ ὄνειροπωλοῦν νὰ ἐκφράζουν ἐλευθεροφρόνως εἰς ἄρας τοῦ ἀναμορφωτικοῦ μας σχεδίου, ὅπως τώρα τὸ φαντάζονται οἱ Γκόϊμες...

Τὸ μέτρον τῆς ἀνανεώσεως τῶν δικαστῶν θὰ χρησιμεύσῃ ἐπὶ πλεόν νὰ προλάβῃ τυχὸν ἀλληλεγγύην αὐτῶν καὶ θὰ τοὺς δεσμεύῃ εἰς τὰ συμφέροντα τῆς κυβερνήσεως ἀπὸ τῆς ὁποίας θὰ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη τῶν.

Ἡ νέα γενεὰ τῶν δικαστῶν θ' ἀνατραφῇ μὲ τοιαύτας βλέψεις οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τοιαύτας καταχρήσεις αἱ ὁποῖαι νὰ δύνανται νὰ διαταράσσουν τὰς ὑφισταμένας σχέσεις μεταξὺ τῶν ὑπηκόων μας. Οἱ δικασταὶ τῶν Γκόϊμ εἶναι σήμερον ἐπεικειῖς, ἀναγνωρίζουν εἰς κάθε ἐγκληματικὴν πράξιν ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις μὴ ἔχοντες ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ προσρισμοῦ τῶν, διότι οἱ νῦν κυβερνῆται δὲν φροντίζουν νὰ τοὺς ἐμπνεύσουν τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ συνείδησιν

τοῦ ἔργου των, τὸ ὅποσον παρ' αὐτῶν ἀπαιτεῖται. Ὅπως τὸ ζῶον ἀπολύει τὰ τέχνα του εἰς τὴν λείαν, οὕτω καὶ οἱ Γκόϊμ δίδουν εἰς τοὺς ὑπηκόους των προσοδοφόρους θέσεις μὴ σκηπτόμενοι. Βεῖ πρέπει νὰ ἐπεξηγήσουσιν τοὺς λόγους διατὶ ἡ θέσις αὕτη ἰδρύθη. Διὰ τοῦτο ἀκριδῶς ἡ διοικήσις των καταρρέει διὰ τῶν ἰδίων των δυνάμεων, ἀπὸ τὰς ἐνεργείας τῶν ἰδικῶν των διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

Ἄς ἀρυσθῶμεν ἐν ἀκόμῃ μάθημα διὰ τὴν ἰδικὴν μας διοικήσιν ἀπὸ τὰ παραδείγματα καὶ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης δράσεως. Ἡμεῖς θὰ ἐκριζώσωμεν πᾶσαν φιλελευθέραν τάσιν ἀπὸ κάθε σπουδαίαν θέσιν τῆς διοικήσεώς μας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ ἀνατροφὴ τῶν ὑπηκόων τοῦ ἰδικοῦ μας κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος. Αἱ θέσεις αὗται θὰ καταλαμβάνωνται μόνον ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι θ' ἀντρέφονται ἀπὸ ἡμᾶς διὰ τὰς διοικητικὰς ὑπηρεσίας. Εἰς ἀντίρρῃσιν δι: ἡ ἀπόλυσις τῶν παλαιῶν ὑπαλλήλων θὰ κοστίσῃ πολὺ εἰς τὸ Ταμεῖον, θὰ εἴπω πρῶτον δι: θὰ ἐξευρεθοῦν δι' αὐτοὺς ἰδιωτικαὶ ὑπηρεσίαι εἰς ἀποκατάστασιν τῶν ἀπολυθέντων καὶ δεύτερον θὰ σημειώσω δι: θὰ συγκεντρώσωμεν εἰς χεῖράς μας ὄλα τὰ χρήματα· ἐπομένως δὲν θὰ εἶνε ἡ κυβέρνησις μας ἤτις θὰ φοβῆται τὴν ἀγχόνην.

Ἡ ἀπολυταρχία τοῦ μασσωνισμοῦ

» Ἡ ἀπολυταρχία μας εἰς ὄλα θὰ εἶνε συνεπής· ὡς ἐκ τούτου εἰς πᾶσαν δικταγὴν μας ἡ ἐσχυρὰ θέλησις μας θὰ γίνεταί σεβαστὴ καὶ θὰ ἐφαρμόζεται ἀπαρεγκλίτως ὡς περιφρονῆ πᾶσαν διαμαρτυρίαν, πᾶσαν ἐκδήλωσιν

δυσαρρεσκείας, έκκριζώνουσα πάσαν δι' έργων έκδήλωσιν διὰ παραδειγματικῆς τιμωρίας.

Ἡμεῖς θὰ καταργήσωμεν τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως τὸ ὅποτον θὰ περιέλθῃ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν μας, διότι ἡμεῖς δὲν θυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν δημιουργίαν τῆς ιδέας παρὰ τῷ λαῷ ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ έκδοθῇ ἀδικος ἀπόφασις παρὰ τῶν δικαστῶν τοὺς ὁποίους ἡμεῖς διορίσαμεν.

Ἐὰν τυχὸν συμβῇ τοιοῦτόν τι, ἡμεῖς μόνοι θὰ ἐφεισβάλλωμεν, ἀλλὰ τιμωροῦντες παραδειγματικῶς τοὺς δικαστὰς διὰ τὴν τοιαύτην ἄγνοιαν τῶν καθηκόντων καὶ τοῦ προορισμοῦ των, οὕτως ὥστε τοιαῦται περιπτώσεις δὲν θὰ ἐπαναληφθοῦν πλέον. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡμεῖς θὰ γνωρίζωμεν κάθε θῆμα τῶν ὑπαλλήλων μας, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ παρακολουθῶμεν διὰ νὰ εἶναι ὁ λαὸς εὐχαριστημένος ἀπὸ ἡμᾶς, διότι εἶνε δικαίωμά του νὰ ζητῇ καλὴν διοίκησιν καὶ καλοὺς ὑπαλλήλους.

Πατριαρχικὴ μορφή τῆς μελλούσης ἐξουσίας

»Ἡ ἐξουσία θὰ φέρῃ τὴν μορφήν πατριαρχικῆς ὀργανώσεως. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐμποτισθοῦν μὲ τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θύνανται νὰ ζήσουν ἄνευ ὑπακοῆς καὶ τότε μόνον ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀπολυταρχίαν τῆς διοικήσεως, θὰ τύχουν τῆς εὐνοίας ἡμῶν καὶ θὰ πεισθοῦν ὅτι μόνον τυφλῶς έκτελοῦντες τὰς διαταγὰς ἡμῶν θύνανται νὰ ζήσουν. Καὶ οὕτως ἐκεῖνοι θὰ εἶνε εὐχαριστημένοι ὅτι ἡμεῖς κανονίζωμεν τὴν ζωὴν των ὅπως οἱ φρόνιμοι γονεῖς ἀνατρέφουν τὰ παιδιὰ των εἰς τὴν ιδέαν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ὑπακοῆς.

Οι λαοὶ τῶν γειτῶν ὡς καὶ αἱ κυβερνήσεις των αἰωνίως θὰ εἶνε ἀνήλικα παιδία διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ κατανοήσουν τὴν μυστικὴν μας πολιτικὴν. >

Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου

Ὡς βλέπετε, ἐγὼ στηρίζω τὸν δεσποτισμὸν μας ἐπὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ καθήκοντος. Τὸ δίκαιωμα τοῦ ἀναγκάζει τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος εἶνε ἀπ' εὐθείας δίκαιωμα τῆς κυβερνήσεως ἢ ὅποια εἶναι ὡς ὁ πατήρ διὰ τοὺς ὑπηκόους του. Ἐκείνη ἔχει τὸ δίκαιωμα τοῦ ἰσχυροῦ, διὰ τοῦτο ἐπωφελεῖται αὕτη ὅπως καθοδηγήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως καθορισθέντα νόμον τῆς αἰωνίας ὑπακοῆς.

Τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ εὐρίσκεται ὑπὸ τὸν νόμον ὑπακοῆς, εἴτε εἰς ἓνα ἄνθρωπον εἴτε εἰς τὰς περιστάσεις ἢ εἰς τὴν ἰδίαν του φύσιν καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς τὸν ἰσχυρότερον.

Ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι μὴ ἐνδικρίθοντες πολὺ, νὰ θυσιάσωμεν πολλὰ ἄτομα καταστρατηγοῦντα τὴν ὑφισταμένην τάξιν, διότι εἰς τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τοῦ κακοῦ ἔγκειται τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ἀνατροφῆς.

Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Ἰσραὴλ πατριάρχης τοῦ κόσμου

»Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Ἰσραὴλ θέσῃ ἐπὶ κεφαλῆς του τὸ στέμμα, τὸ ὅποιον θὰ τοῦ προσφέρῃ ὀλόκληρος ἡ Εὐρώπη, ἐκεῖνος θὰ γίνῃ τότε ὁ Πατριάρχης τοῦ κόσμου».

**Πῶς οἱ Ἑβραῖοι ὀδηγοῦν εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν
τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς**

Ὅλοι ὁμολογοῦμεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ λαοὶ γίνονται βλαβηρῶς ἀνηθικώτεροι καὶ ὅτι ἐκλείπει σὺν τῷ χρόνῳ ἡ ἀρετὴ. Ἐλάχιστοι εἶναι ὅμως ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐκφράζουσι καὶ φροντίζουσι νὰ ἀνεύρουν τὰ βαθύτερα αἷτια τοῦ ἐκφυλισμοῦ ἕλης τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ τρίτον πρακτικὸν τῶν «Σοφῶν Σιωνιστῶν» τὸ ὅποῖον παραθέτω ἐπὶ λέξει, χύνει φῶς ἐπὶ τοῦ τραγικοῦ ταύτου φαινομένου καὶ ἐπὶ τῶν καταχθονίων μεθόδων, τὰς ὁποίας μετέρχονται οἱ ἰθύνοντες Ἰσραηλιταὶ διὰ νὰ προετοιμάσουν τὴν κοσμοκρατορίαν των.

Ἴδού τὸ ρηθὲν ἔγγραφο.

Ἡ ἀστάθεια τῶν Πολιτευμάτων

Ἡ σύγχρονος τῶν συνταγματικῶν πολιτευμάτων ἀξία θ' ἀνατραπῆ, διότι ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ τὴν ἐγκαθιδρύσωμεν ἐπὶ βύσσους ἀσταθοῦς καὶ συνεπῶς κλονιζομένης.

Οἱ γὰρ ἡμῶν ὑποθέτουσι ὅτι τὰ ἐστερέωσαν καλῶς καὶ ἀναμένουσι τὴν πλήρη ἰσορροπίαν τοῦ ζυγοῦ. Ἄλλ' οἱ ἄρχηγοὶ τῶν κρατῶν, ὀπισθεν τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσώπων κρυπτόμενοι, ἀνοηταίνουσι πιστεύοντες εἰς τὸ ἀνεξέλεγκτον καὶ ἀνεύθυνον τῆς ἀρχῆς. Μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπικοινωνήσωσι μὲ τὸν λαόν οἱ ἄρχοντες, δὲν δύνανται νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὰς ραδιουργίας τῶν κολάκων, δὲν δύνανται νὰ εὑρουν ἐνίσχυσιν παρὰ τῷ λαῷ χωρίσαντες τὴν ἀγρυπνοῦσαν δυνάμιν τῶν ἀρχόντων ἀπὸ τὴν τυφλὴν δυνάμιν τοῦ λαοῦ· ἐπετύχομεν τὴν ἐξουδετέρωσιν

ἀμφοτέρων, διότι ἐκάστη εἶνε ἀνίσχυρος ὡς ὁ τυφλὸς χωρὶς ράβδον.

Διὰ τὰ ὠθήσωμεν τοὺς φιλάρχους εἰς κακὴν χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ὠρθώσαμεν τὴν μίαν ἐξουσίαν ἀντιμέτωπον τῆς ἄλλης καὶ ἀνεπτύξαμεν τὴν πρὸς ἀνεξαρτησίαν τάσιν της. Ἡμεῖς κατεστήσαμεν τὴν ἀρχὴν στόχον πάσης φιλοδοξίας. Μετεβάλομεν τὰ κράτη εἰς θεατρικὰς σκηνάς, ὅπου ἐξελίσσονται ἀγῶνες κομμάτων. Μετ' ὀλίγον θὰ ἀκολουθήσουν ταραχαὶ καὶ ἡ χρεοκοπία ὅλων τῶν πολιτευμάτων θὰ παρουσιασθῇ παντοῦ.

Ἄδιόρθωτοι φλύαροι μετέβαλον τὸ κοινοβούλιον εἰς κονίστραν ρητορικῶν ἀγώνων. Τολμηροὶ δημοσιογράφοι χωρὶς νὰ στενοχωροῦνται ἐπιτίθενται καθ' ἐκάστην ἐναντίον τῆς διοικήσεως.

Αἱ καταχρήσεις τῶν ἀρχῶν προπαρασκευάζουν τὴν πτώσιν ὅλων τῶν θεσμῶν καὶ τὰ πάντα θ' ἀντραποῦν μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὰ πλήγματα τοῦ μαινομένου ὄχλου. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι σήμερον προσδεδεμένοι εἰς τὸν ζυγὸν τῆς πενίας φοβερῶτερον ἢ ὅταν ἦσαν δουλοπάροικοι. Ἀπὸ δουλοπάροικος ἠδύνατο κανεῖς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀλλ' ἀπὸ τὴν πενίαν δὲν δύναται νὰ ἀποσπασθῇ.

Ἡμεῖς εἰσηγάγομεν εἰς τὸ σύνταγμα τοιαῦτα δικαιώματα, τὰ ὅποια διὰ τὸν λαόν εἶνε εἰκονικὰ καὶ οὐχὶ πραγματικὰ δίκαια. Ὅλα αὐτὰ τὰ λεγόμενα δικαιώματα δύναται νὰ ὑφίστανται μόνον ὡς ἰδέαι, αἱ ὅποιαι ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ εἶναι ἀνέφικτοι.

Τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα διὰ τὸν πτωχὸν εἶνε πικρὰ εἰρωνεία.

Ἡμεῖς πρέπει νὰ παρουσιαζώμεθα ὡς σωτῆρες τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν δυστυχίαν καὶ νὰ τῷ προ-

τείνωμεν νὰ κἀτακχθῆ εἰς τὸν στρατόν μας τῶν σοσιαλιστῶν, τῶν ἀναρχικῶν, τῶν κομμουνιστῶν, τὸν ἑπὶ τοῦ ἡμεῖς πάντοτε ὑποστηρίζομεν δὴθιεν ὀρμώμενοι ἀπὸ αἰσθητικῆς μαρξωνικῆς ἀλληλεγγύης. Ἡ ἀριστοκρατία ἣτις ἐπωφελεῖτο δικαιοματικῶς τῆς ἐργασίας τοῦ ἐργάτου, εἶχε συμφέρον πάντοτε βίωσις ὁ ἐργάτης εἶνε χορτασμένος, ὑγιής καὶ δυνατός. Ἡμεῖς ἐν ἀντιθέσει ἐπιδιώκομεν τὸν ἐκφυλισμὸν τῶν γκόϊμ (χριστιανῶν κτηνῶν). Ἡ δύναμις μας θὰ συνίσταται εἰς τὸ νὰ κρατῶμεν εἰς διαρκῆ πείναν καὶ ἀδυναμίαν τὸν ἐργάτην, διότι δι' αὐτῶν ἀκριβοῦς τῶν μέσων θὰ ὑποδουλωθῆ εἰς τὴν θέλησίν μας καὶ οὕτω δὲν θὰ εὕρῃ οὕτε δύναμιν οὕτε ἐνέργειαν (πληρέστιστα ἐφαρμοσθὲν ἐν Ρωσίᾳ).

»Ἡ πείνα θὰ δώσῃ δικαιώματα εἰς τὸ κεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ἐργάτου μεγαλείτερα παρ' ὅσα εἶδιδε εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν ἀρχὴν τῶν ἡγεμόνων. Διὰ τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ ἐκ ταύτης πηγάζοντος μίσους, ἡμεῖς κινούμεν τὰ πλῆθη καὶ διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν ἡμεῖς ἐκκαθαρίζομεν τὸν δρόμον μας ἀπὸ κάθε ἐμπόδιον. Ὅταν θὰ ἐπέλθῃ ἡ στιγμή τῆς στέψεως τοῦ ἰδικοῦ μας «Κυρίου τοῦ κόσμου» θὰ φροντίσωμεν ὥστε αἱ αὐταὶ χεῖρες τῶν ἐργατῶν ἐκμηδενίσουν πᾶν τυχὸν ἐμπόδιον.

»Οἱ γκόϊμ ἀπέμαθον νὰ σκέπτονται ἄνευ τῶν ἰδικῶν μας ἐπιστημονικῶν συμβουλῶν οὕτως ὥστε, δὴτόταν ἐπέλθῃ ἡ στιγμή τῆς κυριαρχίης μας, θὰ ἐπιβάλωμεν τὰ ἑξῆς: Εἰς τὰ σχολεῖα θὰ διδάσκειται ἡ μόνη ἀληθῆς ἐξ ὅλων τῶν ἐπιστημῶν, τούτέστιν ἡ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἢ τοῦ κοινωνικοῦ βίου ὅστις ἀπαιτεῖ τὴν εἰς τὰ

Ξεις διάκρισιν τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὰ ἐπαγγέλματα. Ἀπαραίτητον ὅπως ὅλοι μάθουν ὅτι ἰσότης δὲν εἶνε δυνατὸν ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς δράσεως ἐκάστου.

» Ἡ ἐπιστήμη τῶν κοινωνικῶν ὀργανώσεων, εἰς τὰ μυστήρια τῆς ὁποίας δὲν εἰσηγάγομεν τοὺς Γκόϊμ, θ' ἀποδείξῃ εἰς ὅλους ὅτι τὰ ἐπαγγέλματα καὶ ἡ ἐργασία πρέπει νὰ ἀνατίθενται εἰς ὠρισμένας τάξεις, οὕτως ὥστε νὰ μὴ δημιουργῆται πηγή ἀνθρωπίνης δυστυχίας ἐκ τῆς ἐλλείψεως εἰδικῆς μορφώσεως, ἀναλόγου πρὸς τὴν ἐργασίαν εἰς ἣν ἕκαστος θὰ ἐπιδοθῆ. Μὲ τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς κατευθύνσεως τὴν ὁποίαν ἔχομεν δώσῃ εἰς αὐτήν, ὁ λαὸς πίπτει θῦμα τῶν ὑποβαλλομένων εἰς αὐτὸν οὐτοποιῶν καὶ χωρὶς νὰ τὸ κατανοῇ τρέφει ἔχθραν ἐναντίον ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, τὰς ὁποίας θεωρεῖ ἀνωτέρας αὐτοῦ, διότι ἀκριβῶς δὲν ἐννοεῖ τὴν σημασίαν ἐκάστης τάξεως.

» Ἡ ὑποδειχθεῖσα ἔχθρα ἐπαυξάνει συνεπείᾳ τῆς γενικῆς οικονομικῆς κρίσεως τὴν ὁποίαν προκαλεῖ τὸ Χρηματιστήριον καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς βιομηχανίας. Δημιουργήσαντες δι' ὁδῶν ἀποκρύφων, τῇ βοήθειᾳ τοῦ χρόνου ἔστις εὐρίσκεται εἰς χεῖράς μας, γενικὴν οικονομικὴν κρίσιν, θὰ ῥίψωμεν εἰς τοὺς δρόμους συγχρόνως ὅλους τοὺς ἐργάτας ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Ὁ ὄχλος αὐτὸς μετ' ἰδιαιτέρας ἡδονῆς θὰ ἀρχίσῃ νὰ χύνῃ τὸ αἷμα ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐν τῇ ἀφελείᾳ του μισεῖ ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας καὶ τῶν ὁποίων τὰς περιουσίας θὰ ζητήσῃ νὰ ἀρπάξῃ. Τοὺς ἰδικούς μας δὲν θὰ θίξῃ, διότι ἡ στιγμή τῆς ἐπιθέσεως

θά εἶνε εἰς ἡμᾶς γνωστὴ καὶ ἡμεῖς θά λάβωμεν ὄλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα.

» Ἡμεῖς ἐπέισαμεν τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὅτι ἡ ἐλευθερία θά τὸν ὀδηγήσῃ δῆθεν εἰς τὴν βασιλείαν τῆς λογικῆς. Ὁ Δεσποτισμὸς μας θά εἶνε τοιοῦτος, ὥστε νὰ γνωρίζῃ διὰ τῶν μᾶλλον αὐστηρῶν μέτρων νὰ ἐξουδετερώνη πάσαν ἐξέγερσιν καὶ νὰ πνίγῃ πᾶσαν φιλελευθέραν ὀργάνωσιν.

» Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ λαὸς εἶδεν ὅτι ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας τοῦ γίνονται παντὸς εἶδους ὀποχωρήσεις ἐνόμισεν ὅτι εἶνε ὁ κυρίαρχος καὶ ριπτεται πρὸς τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ ὡς πᾶς τυφλὸς προσκρούει εἰς ἀπειρίαν ἐμποδίων. Τότε στρέφεται παντοῦ πρὸς ἀναζήτησιν ὀδηγῶν μὴ ἐννοῶν ὅτι πρέπει νὰ στραφῇ πρὸς τοὺς πρώην τοιοῦτους καὶ ἐν τῷ ἀδιεξόδῳ εἰς τὸ ὀποῖον περιέρχεται καταθέτει εἰς τοὺς πόδας μας τὴν δύναμίν του.

» Ἐνθυμηθῆτε τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν ὀποίαν ἡμεῖς ἐδώσαμεν τὸ ὀνομα τῆς «Μεγάλῃς». Τὰ μυστικὰ τῆς προπαρασκευῆς αὐτῆς εἰς ἡμᾶς εἶναι ἀριστα γνωστὰ, διότι αὐτὴ εἶνε ἔργον τῶν χειρῶν μας. Ἐκτοτε ἡμεῖς ὀδηγήσαμεν τοὺς λαοὺς ἀπὸ ἀπογοητεύσεως εἰς ἀπογοήτευσιν καὶ γρήγορα θά εἶνε ἔτοιμος νὰ προσκυνήσῃ τὸν Μέγαν Βασιλέα καὶ Δεσπότην Σιωνικοῦ αἵματος τὸν ὀποῖον προπαρασκευάζομεν διὰ τὸν κόσμον.

» Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡμεῖς ὡς διεθνῆς δύναμις εἰμεθα ἄτρωτοι, διότι ἐάν τις μᾶς ἐπιτεθῇ, τυγχάνομεν τῆς ὀποστηρίξεως ἄλλου. Ἡ μεγάλη διαφορά τῶν λαῶν τῶν Γκόϊμ, δειλῶν πρὸ τῆς δυνάμεως, ἀσπλάγχων

πρὸ τῶν ἀδυνάτων, ἀνιλεῶν διὰ τὰ παραπτώματα καὶ ἐπεικῶν διὰ τὰ ἐγκλήματα, μὴ ἐννοούντων τὰς ἀντιφάσεις τῆς ἐλευθερίας ὑπομονητικῶν μέχρι μαρτυρικότητος ἀπέναντι τοῦ τολμηροῦ δεσποτισμοῦ Ἰδοὺ τί συντελεεῖ εἰς τὴν ἰδικήν μας ἀνεξαρτησίαν.

»Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τις τοιοῦτον φαινόμενον τοιαύτην ἀσυνέπειαν τῶν λαϊκῶν μαζῶν μὴ δυναμένων νὰ ἐκτιμῆσουν λογικῶς τὰ πράγματα ; Τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἰθύνοντες μασσῶνοι διὰ τῶν πρακτόρων των ψιθυρίζουν εἰς τὸν λαὸν ὅτι δι' αὐτῶν, ἂν τυχὸν διέπραττον μίαν κατάχρησιν, προξενοῦν βλάβας εἰς ἄλλα κράτη πρὸς ἐπιτυχίαν ὑψηλοτέρων σκοπῶν, τρυτέστι τῆς εὐδαιμονίας τῶν λαῶν, τῆς παγκοσμίου ἀδελφώσεως, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἰσότητος. Εἰς τὸν λαὸν βεβασίως δὲν λέγουν ὅτι ἐπιδιώκεται ἡ ἔνωσις ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν μας.

»Καὶ ὁ λαὸς καταδικάζει τοὺς δικαίους καὶ ἀθιώνει τοὺς ἐνόχους καὶ σὺν τῇ χρόνῳ πείθεται ὅτι αὐτὸς δύνανται νὰ κάμῃ ὅ τι θέλει. Χάρις εἰς τὴν τοιαύτην τῶν λαῶν ψυχολογίαν κλονίζεται κάθε ἰσορροπία καὶ δημιουργεῖται ἀταξία εἰς κάθε θῆμα. Ἡ λέξις ἐλευθερία ὠθεῖ τοὺς λαοὺς εἰς ῥῆξιν μὲ ὄλας τὰς δυνάμεις, ἀκόμη καὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ Θεοῦ.

»Ἰδοὺ διατί ἡμεῖς καταλαμβάνοντες τὴν ἀρχὴν πρέπει ν' ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὸ λεξικὸν τὴν λέξιν «ἐλευθερία» ὡς σύμβολον τῆς κτηνώδους δυνάμεως, ἥτις μεταβάλλει τὰ πλήθη εἰς αἰμοχαρῆ θηρία. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὰ θηρία ἀποκοιμῶνται κάθε φορὰν ποῦ θὰ πίνον αἷμα καὶ ἀκριβῶς τότε εἶνε εὐκολώτερον νὰ τὰ δέσῃ

κάνεις με τὰς ἀλύσεις. Ἐὰν δμως τὰ θηρία δὲν πίνουν αἷμα τότε δὲν κοιμῶνται καὶ ἀλληλοσπαράσσονται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Πῶς ἐνεργεῖται ἡ Οἰκονομικὴ προπαγάνδα τῶν Ἑβραίων

Οἱ Ἑβραῖοι εἶνε καὶ κατὰ τοῦτο ἀξιοὶ θαυμασμοῦ διὰ ἀπὸ μακροῦ ἤδη ἀπέδωκαν ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς τὴν προπαγάνδαν, ἐν ᾧ αἱ χριστιανικαὶ κυβερνήσεις ἐξακολουθοῦν ἀκόμη τὰς συζητήσεις περὶ τῆς σκοπιμότητος αὐτῆς.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα συνεχίζεται καὶ σήμερον ἡ πλήρης ἀδιαφορία τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀστικῶν ὀργανώσεων εἰς τὰ ζητήματα τῆς προπαγάνδας. Σπαταλῶνται ἑκατομμύρια δι' ἀνηθίκους σκοποὺς ὑπὸ ἐπιτηδείων, ἐν τούτοις δὲν διατίθεται οὔτε ἐν λεπτὸν πρὸς διαφώτισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καὶ κατόπιν ζητοῦν εὐθύνας παρ' αὐτοῦ ἢ ἐπιρρίπτουν αὐτὰς εἰς αὐτόν, ἐνῶ οὐδεὶς οὐδέποτε ἐπρόντισε νὰ τὸν διαπαιδαγωγήσῃ. Τούναντιον οἱ ἰθύνοντες Ἰσραηλιτικὴ ἀποδίδουν τὴν μεγαλειτέραν σημασίαν εἰς τὴν προπαγάνδαν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν καιωτέρων πρακτικῶν τῶν «Σοφῶν Σιωνιστῶν».

«Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ παγκοσμίου μας προγράμματος, ἡ ὁποία ἄλλως τε πλησιάζει εἰς τὸ τέλος, πρέπει νὰ ἐπηρεάζωμεν τὰς κυβερνήσεις τῶν Γκρόιμ, δι' ἐκείνου τὸ ὁποῖον αὐταὶ ὀνομάζουσιν κοινὴν γνώμην. Αὕτη ἔχει ἤδη προπαρσκευασθῆ χάρις εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἐξ ὄλων τῶν δυνάμεων, τὸν τύπον, ὅστις πλὴν

ἐλαχίστων ἀσημάντων ἐξαιρέσεων εὐρίσκεται ὁλόκληρος εἰς χεῖράς μας.

»Διὰ τὴν ἀποδείξωμεν ὅτι ὅλαι αἱ κυβερνήσεις τῶν Γκρόμ τῆς Εὐρώπης ἔχουν ἤδη ὑποδουλωθῆ εἰς ἡμᾶς, θὰ ἐτιδείξωμεν τὴν δύναμίν μας εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν δι' ἐγκλημάτων, βικιοτήτων, δηλαδὴ διὰ τῆς τρομοκρατίας. Ἐάν δὲ ὅλαι ἐξηγείροντο ἐναντίον μας θ' ἀπαντῶμεν διὰ τῶν Ἀμερικανικῶν, Ἰαπωνικῶν καὶ Κινεζικῶν ὄπλων. Πρέπει γὰρ προστατεύσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν κερδοσκοπίαν, ἣτις θὰ φέρῃ εἰς τὰς χεῖράς μας ὅλα τὰ πλούτη τῆς γῆς. Διὰ τῆς κερδοσκοπίας ὁμοῦς οἱ χριστιανοὶ θὰ καταστήσουν προλετάριοι καὶ θὰ κύψουν τὸν αὐχένα, πρὸ ἡμῶν διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσουν. Διὰ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν βιομηχανίαν τῶν χριστιανῶν καὶ διὰ νὰ αὐξήσωμεν τὴν κερδοσκοπίαν, θὰ ἐνθαρρύνωμεν τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πλεον παράφρονα πολυτέλειαν, τὴν ὁποίαν ἤδη ἀνεπτύξαμεν, θὰ προκαλέσωμεν αὐξησιν τῶν ἡμερομισθίων. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς ἐργάτας, διότι συγχρόνως θὰ διενεργήσωμεν ὑψωσιν τῆς τιμῆς τῶν εἰδῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης ὑπὸ τὸ πρόσχημα κακῶν ἐσοδειῶν.

Θὰ ὑπομνήσωμεν ἐπίσης τὴν παραγωγὴν εἰς τὴν βίασιν τῆς, σπείροντες σπέρματα ἀναρχίας μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ ὑποθάλλοντες τὴν ἀγάπην των πρὸς τὸ ἄλκοῶλ.

Διὰ νὰ μὴ ἀντιληφθοῦν προώρως οἱ χριστιανοὶ τὴν πραγματικὴν κατάστασιν θὰ τὴν ἀποκρύψωμεν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θέλομεν νὰ βοηθήσωμεν τὰς ἐργατικὰς τάξεις εἰς τὴν λύσιν τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν προ-

βλημάτων, τῶν ὁποίων αἱ οἰκονομικαὶ μας θεωρίαι εὐνοοῦν τὴν διάδοσιν καθ' ἕλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους. Ἡμεῖς πρέπει νὰ θωρακισθῶμεν δι' ἕλων τῶν ὀπλων ἅτινα οἱ ἐχθροὶ μας δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐνδεχομένως ἐναντίον μας. Ἡμεῖς πρέπει νὰ εὐρίσκωμεν τὰς μᾶλλον ἐξεζητημένας καὶ λεπτὰς ἐκφράσεις τῆς νομικῆς γλώσσης πρὸς δικαιολογίαν τῶν περιπτώσεων ἐκείνων καθ' ἃς θὰ εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἐκφέρωμεν ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι δυνατόν νὰ φανῶσι λίαν τολμηραὶ καὶ ἄδικοι. Αἱ ἀποφάσεις αὗται ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ διατυποῦνται μὲ τοιαύτας ἐκφράσεις, αἱ ὁποῖαι νὰ φέρουν τὸν χαρακτῆρα ὑψηλῶν ἠθικῶν ἀρχῶν.

Ἡ Κυβέρνησίς μας πρέπει νὰ περιβάλλεται μὲ ἕλας τὰς δυνάμεις τοῦ πολιτισμοῦ, ἐν τῇ μέσῃ τοῦ ὁποίου θὰ εἶνε ἠναγκασμένος νὰ δρᾷ. Πρέπει νὰ περιτριγυρίζεται ἀπὸ δημοσιολόγους, νομικούς, ἰατροὺς, διοικητικούς ὑπαλλήλους, διπλωμάτας καὶ τέλος ἀπὸ ἀνθρώπους προπαρασκευασθέντας εἰς τὰς ἰδικὰς μας σχολὰς. Αὐτοὶ θὰ γνωρίζουν ἕλας τὰ μυστικὰ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, αὐτοὶ θὰ γνωρίζουν ἕλας τὰς γλώσσας. Αὐτοὶ θὰ γνωρίζουν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως μὲ ἕλας τὰς εὐαίσθητους χορδὰς τῆς, εἰς τὰς ὁποίας θὰ πρέπει νὰ παίζουσι. Αἱ χορδαὶ αὗται εἶνε ἡ διασκευὴ τοῦ πνεύματος τῶν γκόϊμ, αἱ τάσεις, τὰ ἐλαττώματα καὶ προτερήματα τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ σοφοὶ οὗτοι συνεργᾶται μας θὰ λαμβάνονται οὐχὶ ἐκ τοῦ κύκλου τῶν γκόϊμ, οἱ ὁποῖοι συνείθισαν νὰ ἐκπληροῦν τὴν διοικητικὴν των ἀποστολὴν

μὴ διερωτῶντες τί αὐτῇ ἐπιδιώκει, μὴ σκεπτόμενοι εἰς
τίνα αὐτῇ εἶνε ἀναγκαία.

Οἱ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι τῶν γκόμεν ὑπογράφουν ἔγ-
γραφα μὴ ἐξετάζοντες ταῦτα· ὑπηρετοῦν εἴτε διὰ μι-
σθὸν εἴτε διὰ φιλοδοξίαν.

Ἡμεῖς θὰ περιβάλλωμεν τὴν Κυβέρνησιν μας μὲ
ὀλόκληρον κόσμον οἰκονομολόγων. Ἴδου διατί αἱ οἰκο-
νομικαὶ ἐπιστῆμαι ἀποτελοῦν τὸ κύριον θέμα, τὸ ὁποῖον
ἐκμανθάνουν τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων.

Ἡμεῖς περιστοιχιζόμεθα ἀπὸ χιλιάδας τραπεζιτῶν,
βιομηχάνων, κεφαλαιούχων, καὶ τὸ κυριώτερον ἀπὸ
ἑκατομμυριούχους, διότι κατ' οὐσίαν τὸ πᾶν λύεται διὰ
τοῦ χρήματος.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐφ' ὅσον ἀκόμη εἶνε ἐπικίνδυνον
ν' ἀναθέτωμεν ὑπευθύνους ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἀδελφούς
μας Ἑβραίους, θὰ τὰς παρὰδίδωμεν εἰς πρόσωπα. τῶν
ὁποίων τὸ παρελθὸν ἢ ὁ χαρακτήρ εἶνε τόσον κακὸν
ὥστε μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ λαοῦ νὰ ὑπάρχη θάραθρον.
Εἰς τοιοῦτους ἀνθρώπους καὶ μόνον, οἱ ὅποιοι ἐν περι-
πτώσει ἀρνήσεως νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγὰς μας, δὲν
θὰ ὑπολείπεται παρὰ ἢ νὰ γίνουν ὑπόδικοι ἢ ἐξόριστοι.
Οὕτω θὰ ἀναγκάζονται νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰ συμφέ-
ροντα μας μέχρι τελευτείας ἀναπνοῆς.

Πῶς ἐφηρμόσθησαν ἐν Ρωσίᾳ αἱ ἐβραϊκῆ ἀρχαί

Ἀφ' ἧς στιγμῆς οἱ ἔβραῖοι κρυπτόμενοι ὑπὸ τὴν μά-
σκαν τοῦ κομμουνισμοῦ ἔγιναν κύριοι τῆς Ρωσίας,
ἐφήρμωσαν πιστότατα ὅλας τὰς προεκτεθείσας ἀρχάς.
Γνωρίζοντες ὅτι ἡ ὁρθόδοξος χριστιανικὴ Ἐκκλησία
ἦτο ὁ κύριος ἐχθρὸς τοῦ σατανικοῦ προγράμματος, κα-

ταβάλλουν λυστώδεις προσπαθείας πρὸς ἐξόντωσιν καὶ ταπεινώσιν αὐτῆς.

Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων σφαγιασθέντων Ρώσων κληρικῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ μοναχῶν ἀνέρχεται εἰς 8.110.

Εἰς τὸ Κυβερνεῖον Ἄρχαγγέλου 49, Ἄστραχάν 84, Πετρούπολεως 36, Βολόγδα 27, Πέριμ 34, Βιάτκα 41, Αἰκατερίμπουργ 29, Νόβγοροδ 68 Ἡσκέδ 31, Βλαδίμηρ 81, Κοστρομά 72, Ζβέρ 94, Μόσχα 36, Τούλας 61, Νίζνι Νόβγοροδ 68, Σιμπέρσκι 47, Καζάν 24, Οὔρα 28, Σχμκρά 61, Ἰβάν βογνισίνσκι 34, Τσελέμπινσκι 20, Οὔράλ 49, Ὅμσκι 19, Μπαρναούλ 41, Σαράτωφ 52, Ταμπέδ 47, Ὀριόλ 78, Κούρσκι 68, Χάρκοβ 98, Πολτάβα 124, Αἰκατερινοσδάλ 92, Τσιρνίγκωφ 78, Χερσῶνα (μετὰ τῆς Ὀδυσσοῦ) 91, Μογκιλιόφ 61, Μίνσκ 49, Δόν 97, Γεγκαρδύ 36, Κριμίας 44, Δομπρόσκ 29, Σμολένσκυ 62, Αἰκατερινοδάρ 69, Σταυροπή 139, Βλαδικάφκας 72, Σύνολον 2,691, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ διάκονοι. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον πρέπει νὰ προστεθοῦν μοναχοὶ 1962, μοναχοὶ 3,447. Ἦτοι σύνολον 8.110 χριστιανῶν κληρικῶν μαρτύρων, θανάτωθέντων ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἑβραίων. Σημειωτέον ὅτι οὐδεὶς Ῥαβδίνος, οὐδεὶς Χότζας ἐπαθέ τι κατόπιν διαταγῆς τῶν Σοβιετ. Καὶ ἐϋπλείστα χριστιανικὰ ἐκκλησίαι μετεδλήθησαν εἰς θέατρα, κινηματογράφους, ἀποθήκας, οὐδεμίαν συναγωγὴν, οὐδὲν τέμενος ἐπαθέ τι.

Οἱ Ἑβραῖοι τύρηννοι τῆς Ρωσίας, γνωρίζοντες ὅτι ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τῶν Ρωσικῶν μαζῶν, ἐγκαίρως ἐστρεψαν

εὐαγγέλιον τῶν κατ' αὐτῆς διὰ τὴν καταστροφὴν.

Ὁ ἐλεύθερος γάμος ἐστερημένος πάσης θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς ὑποχρέωσης καθιερώθη πρὸς ἐκφυλισμὸν τῶν Ρώσων. Ὁ κινητὸς δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς πλοῦτος περιήλθε κατὰ τὰ 9/10 εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων πάσης χώρας οἱ ὅποιοι ἄθροοι συρρέουν ἐξ ὅλων τῶν περάτων τῆς γῆς εἰς τὴν ἀτυχῆ χριστιανικὴν χώραν.

Ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου, τοῦ λόγου, τῶν συναθροίσεων κατηργήθη. Ὅλοι αἱ ἐκδιδόμενοι ἐν Ρωσίᾳ ἔφημερίδες, ὅλα τὰ ἐκτυπούμενα βιβλία εἶναι εὐμενῆ πρὸς τοὺς Ἑβραίους καὶ τὴν τυραννίαν των. Ὅχι μόνον δὲν ἐπιτρέπεται οὐδὲν ποτε δυσμενὲς δημοσίευμα, ἀλλὰ καὶ τουφεκίζεται πᾶς ἐκδηλῶν καὶ τὴν ἐλαχίστην δυσφορίαν πρὸς τὸ Ἑβραϊκὸν καθεστῶς.

Αἱ ἐργατικά μαζαὶ αἱ ὅποια ἠλπίζον νὰ ἐγκαθιδρύσουν τὴν δικτατορίαν των, βλέπουν ὅτι ἀντὶ αὐτῶν κυβερνᾷ σήμερον μία ὀλιγαρχία Ἑβραϊκῆ. Μετανοοῦν δέ, διότι χωρὶς νὰ ἐξετάσουν ποιοὶ ἦσαν οἱ παρέχοντες εἰς αὐτοὺς πρὸ τοῦ 1917 τὰς ἀφειδεῖς ἐκείνας ὑποσχέσεις, ἐπίστευσαν εἰς αὐτὰς καὶ σήμερον ὅχι μόνον δὲν εἶναι πλέον ἐλεύθεροι, δὲν εἶνε πλέον εὐτυχεῖς, ἀλλὰ μετεδλήθησαν εἰς ὑποζύγια τῶν Ἑβραίων τυράννων.

Ἡ ἀνεργία εἶναι τραγικῶς ὀλεθρία διὰ τὰς οἰκογενεῖς τῶν Ρώσων ἐργατῶν. Τὰ ἀφροδίσια νοσήματα ἰδίᾳ ἢ σύφιλις ἔχουν τόσον ἐπεκταθῆ, ὥστε βασίμως νὰ ὑποτίθεται ὅτι ἐπίτηδες οἱ Ἑβραῖοι τυράννοι ἐπέτρεψαν τὴν διάδοσιν αὐτῆς, καὶ οὐδὲν μέτρον λαμβάνουν πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ.

Μὲ μίαν λέξιν, ὁ μεγαλείτερος λαὸς τῆς γῆς, τὸν ὅποιον ὁ Μίγας Ναπολέων ἐφοβεῖτο ὡς μέλλον νὰ κα-

τακτήση, διοργανούμενος, ὄλην τὴν Εὐρώπην τῆς σήμερον οἰκονομικῶς, ἠθικῶς, φυλετικῶς, εὐρίσκεται ἐν ἀποσυνθέσει.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι .

**Πῶς ὁ μασσωνισμὸς ἐματαιώσε τὴν ἔγκαιρον
ἐξόντωσιν τῶν Μπολσεβίκων**

Πολὺς ἔγινε λόγος καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν τύπον περὶ τῆς γνωστῆς συμμαχικῆς ἐκστρατείας εἰς τὴν Ὀδησσόν. Καὶ εἶναι ἐπίσης γνωστὴ ἡ ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας ἐκεῖνης.

Εἶναι καιρὸς ν' ἀποκαλυφθῇ ὅτι ὁ μασσωνισμὸς μετὰς πανισχύρους ὀργανώσεις του εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὅποιος ἠμπόδισε τὰς συμμαχικὰς κυβερνήσεις νὰ λάβουν δραστηρικὰ μέτρα κατὰ τῶν Μπολσεβίκων προτοῦ οὗτοι ὀργανώσουν τὴν τρομοκρατίαν των καὶ προτοῦ στερεωθοῦν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. Αἱ πλεῖσταί στωκὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης εὐρίσκονται ὡς γνωστὸν εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων, οἱ ὅποιοι ἐπίσης ἐμπνέουν τοὺς αἰμοσταγεῖς δακτύλους τῆς Μόσχας. Ἐπίσης αἱ ἐρωτοτροπίαὶ τοῦ Λόυδ Τζῶρτζ πρὸς τὸν μπολσεβικισμόν, τὰς ὁποίας θὰ στιγμάτιση αὐστηρότητα ἢ ἱστορία, ὀφείλονται εἰς ἔμπνευσιν μασσῶνων.

Ἄν τὰ ἀστικὰ κράτη Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἐκήρυσσον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς οἰκονομικὸν ἀποκλεισμόν κατὰ τῶν Σοβιέτ, ταῦτα θὰ κατέπιπτον πρὸ πολλοῦ ἐκ τῆς ἀρχῆς. Ἐκεῖνα ἐφάνησαν διηρημένα

πρὸ τοῦ ἀδριατικῆς καὶ χαλυβδίνου μετώπου τοῦ παγκοσμίου ἐβραϊσμοῦ καὶ τοιοῦτοτρόπως κατώρθωσαν οἱ Ἑβραῖοι τύραννοι τῆς Ῥωσίας νὰ παρατείνουσι τὸν βίον των εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Εἶνε ἄξιον πολλῆς προσοχῆς τὸ φαινόμενον ὅτι ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι κηρύττουσι πρὸς τὰ χριστιανικὰ ἔθνη τὴν ἀνάγκην τῆς παγκοσμίου ἀδελφώσεως καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν φυλετικῶν παθῶν, ἐκεῖνοι διεκτελοῦν ὅπουδὴ ποιεῖ τῆς γῆς καὶ ἂν εὐρίσκωνται, ἀδιαιρητῶς ἰσχυρὸν τὸ αἰσθημα τῆς ἐβραϊκῆς ἀλλολεγγύης, ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἐμφύλιον διένεξιν καὶ πηρέχοντες τὸ παράδειγμα τῆς ἐνότητος εἰς τὰ χριστιανικὰ ἔθνη. Τοῦναντίον ταῦτα διηρημένα καὶ ἀλληλοσπαρσόμενα ἀποτελοῦν εὐκολὸν λείαν εἰς τὸ ἀρπακτικὸν ἰδεῶδες τῆς ἐβραϊκῆς κοσμοκρατορίας. Εἶναι δὲ ἐξόχως χαρακτηριστικὸν ὅτι οἱ ἰθύνοντες Ἑβραῖοι ἐργαζόμενοι ἀπὸ αἰῶνων ἐν κρυπτῷ καὶ παραδύστη κερδαίνουν διαρκῶς ἕδαφος.

Εἰδικῶς αἱ ἐβραϊκαὶ ὀργανώσεις τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἔχουσι νὰ ἐπιδείξουν ἐπιτυχίαν ἐξαιρετικῆς, ὀφειλομένης εἰς τὴν συστηματικὴν καὶ μακρὰν προσπάθειαν.

Ἀπὸ τοῦ 16 αἰῶνος οἱ Ραββῖνοι τῶν πόλεων Πουδάκ, Βουδαπέστης, Βίλνας καὶ Λιβῶρ συνέρχονται κατ' ἔτος εἰς Βίλναν ὅπου χαράσσουσι τὴν τοῦ ἔτους πορείαν, ἀντλλάσσουσι σκέψεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Κεντρικῆς Εὐρώπης καὶ τὰς ὁποίας δι' ὑπομνήματα τὰς καθιστοῦν γνωστὰς εἰς τὸ ἀνώτατον συμβούλιον τοῦ ἐν ἐξορίᾳ πατριάρχου Ἑ-

δραίου. ὅστις ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος αἰῶνος ζῆ εἰς τὸ Τάραστρόουν τῆς Ἀμερικῆς.

Κατὰ τὴν Ρωσικὴν ἐπανάστασιν ὑποκινηθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων τῷ 1905 εὐρύτατα ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὰς Νοτιοδυτικὰς ἐπαρχίας τῆς Ρωσίας ὄπου καὶ οἱ πυκνότεροι ἑβραϊκοὶ πληθυσμοί, ὁ ἐξῆς λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ραββίνου τῆς Βίλνας καὶ δημοσιευθεὶς κατὰ τὸ 1908 ὑπὸ τοῦ Α. Θ. Παζιτολάδσκυ.

«Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐκληροδότησαν εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Ἰσραήλ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συναθροίζωνται ἀπ᾿ τοῦ ἔτους καθ' ἐκάστην ἑκατονταετηρίδα περὶ τὸν τάφον τοῦ μεγάλου Κυρίου Κολβραίου τοῦ ἀγίου Ραββίνου Μπίν-Ἰούδα. Αἱ μεγάλαι γνώσεις αὐτοῦ ὀρίζουσιν εἰς τοὺς ἐκλεκτούς, ἐν ἐκάστη γενεᾷ τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ πάντων τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἰσραήλ. Ἴδου ἐπὶ 18 αἰῶνας διαρκεῖ ἡ πάλη τοῦ Ἰσραήλ κατὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης ἧτις ἦτο προσωρισμένη διὰ τὸν Ἀβραάμ.

Καταπατούμενος, πιεζόμενος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διαρκῶς, δικτελῶν ὑπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, τῶν διώξεων τῶν ληστεύσεων καὶ δηλώσεων παντὸς εἴδους, ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραήλ δὲν κατασυνετρίβη.

Διεσκορπίσθη ἀνά πάσαν τὴν ὑψηλίον διότι ἀπασα ἡ γῆ δέον ν' ἀνήκη εἰς αὐτόν. Ὁ λαὸς ἡμῶν διαρκῶς ἐγείρεται καὶ ὀσημέρκι κραταιοῦνται αἱ δυνάμεις αὐτοῦ. Ἡμῖν ἀνήκουσι «ὁ Θεὸς τῆς ἡμέρας» ὁ «Χρυσοῦς Μόσχος». Ὁ παγκόσμιος πλοῦτος τῆς ἐποχῆς.

Ὅταν κατατιῶμεν οἱ μόνοι κάτοχοι παντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς χρυσοῦ, ἡ ἐξουσία ἐμπράκτως θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἡμῶν καὶ τότε ἐκπληρωθήσονται αἱ εἰς τὸν Ἀβραάμ δοθεῖσαι ἐντολαί.

Ὁ χρυσὸς ἢ μεγάλη αὐτὴ δύναμις ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ἢ ἰσχύς, τὸ βραβεῖον, τὸ ὄργανον πάσης ἐξουσίας, εἶναι τὸ πᾶν ὅπερ φοβεῖται ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐπιθυμεῖ. Ἴδου τὸ μόνον μυστικὸν τῆς ἐπιστήμης περὶ τοῦ πνεύματος, δι' οὗ διοικεῖται ὁ κόσμος οὗτος. Ὁ ΧVΙΙΙ αἰὼν ἀνήκει εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, ὁ ἐνεστὼς αἰὼν καὶ οἱ μετ' αὐτὸν δεόν ν' ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς, εἰς τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἀφεύκτως θὰ εἶναι ἡμέτεροι.

Ἴδου τὸ δέκατον, ἐν διαστήματι δεκαετοῦς σκληρᾶς καὶ ἀδιακόπου πάλης πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν συναθροίζονται ἐν τῇ νεκροταφείῳ τούτῳ περὶ τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου Ραββίνου Συμεὼν Μπλν-Ἰούδα οἱ ἐλεγκτοὶ ἐκάστης γενεᾶς τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ ἕνα σκεφθῶσιν ἐπὶ τῶν μέσων πρὸς κάρπωσιν, ἐν τῇ συμφέροντι τοῦ ἡμετέρου ἔργου, ὠφελειῶν ἐπὶ τῶν μεγάλων σφαλμάτων ἅτινα δὲν παύουν νὰ διαπράττουν οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν οἱ Χριστιανοί. Ἐκάστοτε ὁ νέος αἰὼν ἐκήρυττε καὶ διεσάλπιζεν ἄγριον πόλεμον κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας ἀλλὰ οὐδέποτε οἱ πρόγονοι ἡμῶν κατώρθωσαν νὰ συγκεντρώσουν εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν τοιαύτην τεραστίαν πληθώραν χρυσοῦ ἣν παρέδωκεν ἡμῖν ἢ ΧVΙΙΙ ἑκατονταετηρίς. Δυνάμεθα τώρα ἄνευ παραλόγου φαντασιοπληξίας νὰ θαυκαλιζώμεθα ἐκ τῆς ἐλπίδος διὰ θὰ ἐπιτύχωμεν τοὺς σκοποὺς ἡμῶν καὶ μετὰ πεποιθήσεως νὰ προσατενίζωμεν κατ' εὐθείαν τὸ μέλλον,

Οἱ διωγμοὶ καὶ αἱ καταστροφαὶ αἱ ζοφώδεις καὶ δασανιστικαὶ ἐποχαί, ἃς μετὰ ἡρωϊκῆς ὑπομονῆς ὑπέμεινεν ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ εὐτυχῶς παρῆλθον. Χάρις εἰς τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Χριστιανῶν. Καὶ ἡ πρόοδος αὕτη εἶναι ἢ καλλιτέρα ἀσπίς ὀπισθεν τῆς

δποίας δυνάμεθα νά κρυθώμεν, ὅπως ταχέως καὶ ἀποφασιστικῶς ἐκδίσσωμεν τὸ τελευταῖον εἶγμα τῆς ἀποστάσεως ἣτις χωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μας σκοποῦ».

Πῶς οἱ ἔβραῖοι ὑποκινοῦν δημοσκοπικῶς τοὺς ἐργάτας

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1905 ὁ Ραββῖνος τῆς Βίλλας ἀνέπτυσεν εἰς τὸν προμνησθέντα λόγον του πρὸς τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἰσραὴλ τὰς μεθόδους τὰς ὁποίας ἔπρεπε νά ἀκολουθήσουν διὰ νά συντρίψουν τὸν μέγαν Χριστιανικὸν Ρωσικὸν λαόν. Τὰ Χριστιανικὰ ἔμως Κράτη διηρημένα καὶ τυφλώττοντα οὐδὲ καὶ ἀντελήφθησαν καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον ὀργανώθησαν διὰ νά ματαιώσουν τὸ μέγα ἔβραϊκὸν σχέδιον.

Ἡ Γεωργία, ἐξαιρουμένη λέγων ὁ Ραββῖνος, θεωρεῖται πάντοτε ὡς κυριωτέρα πηγὴ πλοῦτου ἐκάστης χώρας. Ἡ κτῆσις μεγάλων ἐκτάσεων γαιῶν θὰ εὕρῃσκει τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν δόξαν καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐπιρροὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν τῆς χώρας.

Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι αἱ ἡμέτεραι προσπάθειαι δεόν νά κατευθύνωνται πρὸς τὴν ἀπόκτησιν ὑπὸ τῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἀδελφῶν μας μεγάλης ἐκτάσεως γαιῶν.

Ἑμεῖς ὀφείλετε, τούτου ἕνεκεν νά ἐργασθῆτε κατὰ δύναμιν ἐπὶ τῆς διαιρέσεως τῶν μεγάλων κτημάτων ὅπως γίνετε κύριοι αὐτῶν τὸ ταχύτερον καὶ διὰ τοῦ εὐκολωτέρου τρόπου. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀποδοχῆς βοηθείας τῶν ἐργατικῶν τάξεων δεόν νά πιέζετε τοὺς μεγάλους γαιοκτῆμονας δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ

ὅταν τὰ κτήματα περιέλθουν εἰς χεῖράς σας διὰ τῆς νομίμου ἔδου, ἀπασα ἡ ἐργασία τοῦ Χριστιανικοῦ προλεταριάτου θὰ καταστῇ δι' ἡμᾶς νέα πηγὴ μεγάλων ὠφελημάτων.

Ἐπειδὴ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἐμφανίζεται πρὸς ἡμᾶς ὡς ὁ ἐπικυνδυνωδέστερος ἐκ τῶν ἐχθρῶν μας, ὀφείλομεν νὰ ἐργασθῶμεν ἀκαταπύστως πρὸς ἐξασθένειν τῆς ἐπιρροῆς.

Πρὸς τοῦτο δεόν νὰ καταβάλλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἐμβολιάσωμεν εἰς τὴν τάξιν τῶν διανοουμένων τὴν πρεσβεύουσαν τὸν Χριστιανισμόν, τὴν ἀθεΐαν καὶ προσκαλέσωμεν θρησκευτικὰς διενέξεις, διὰ τὴν ἐλευθεροφροσύνην, τὸν σκεπτικισμόν καὶ τὰς θρησκευτικὰς αἰρέσεις μεταξὺ τῶν νέων ὁμίλων καὶ ὁμάδων τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἐκκστος πόλεμος, ἐκάστη ἐπανάστασις, ἐκάστη πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ταρχχὴ προσεγγίζουσι τὴν στιγμήν καθ' ἣν θὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ μεγάλου σκοποῦ μας, τὸν ὁποῖον ἐπὶ τόσον χρόνον ἐπιδιώκομεν.

Ὅλαι αἱ δημόσιαι καὶ κυβερνητικαὶ ὑπηρεσίαι πρέπει νὰ καταλαμβάνωνται ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας καὶ ἀπᾶς γενομένοι ὑπάλληλοι τοῦ κράτους, ἡμεῖς μὲ τοὺς παράγοντας τοὺς ὁποῖους διαθέτομεν, θὰ φθάνωμεν βαθμιαίως μέχρι τῆς πραγματικῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας. Αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις πρέπει δι' ἡμᾶς νὰ εἶναι ζήτημα πρώτης σημασίας.

Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ μείνωμεν ἄδρανεῖς ὅταν πρόκηται καὶ εἰ δυνατόν νὰ καταλάβωμεν κάμμιν τιμητικὴν θέσιν ἐν τῇ κοινωσίᾳ. Ἡ φιλοσοφία, ἡ ἱστορικὴ, αἱ πολιτικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ οἰκονομικαὶ ἐν ἐνί

λόγω οί κλάδοι τῶν γνώσεων, τῆς τέχνης, φιλολογίας, παρουσιάζουν εὐρὺ πεδῖον δράσεως, αἱ μικρότεραι ἐπιτυχίαι εἰς ταύτας ἀναπτυσσόμεναι μὲ τὴν ἰδικήν μας ἱκανότητα, θὰ μᾶς ἀποφέρουν μεγάλας ὠφελείας εἰς τὸ ἔργον μας. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐπιτυχίαι πρέπει νὰ εἶναι στενωῶς συνδεδεμέναι μὲ τὴν κερδοσκοπίαν, π. χ. ἔστω μικρὰ τὶς ἐπιτυχίαι ἐν τῇ μουσικῇ. Πρέπει ἡμεῖς νὰ περιβάλλωμεν τὸν ἐβραϊὸν συνθέτην μὲ δόξαν.

Ἐὰν ἡ ἀρχὴ εἶναι ἡ πρώτη δύναμις ἐν τῇ γῆ, τότε ἀναμφισβητήτως ἡ δευτέρα δύναμις εἶναι ὁ τύπος. Ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ δευτέρα ἄνευ τῆς πρώτης; Οὕτω ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ πραγματοποιήσωμεν ὅλα τὰ ἄνω λεχθέντα ἄνευ τοῦ τύπου. Ἀπαραίτητον λοιπὸν εἶναι ὅπως ὅλαι αἱ διευθύνσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ὅλων τῶν χωρῶν εὕρισκωνται εἰς χεῖράς μας.

Ἡ κατοχὴ τοῦ χρυσοῦ, τοῦ τύπου καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν μέσων διὰ τὴν ἱκανοποίησιν μερικῶν ψυχικῶν μας ἰδιοτήτων μᾶς καθιστῶσιν μεσάζοντας εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ ὑποτάσσουν εἰς ἡμᾶς τὰ πλήθη.

Ἀκολουθοῦντες αὐτὴν τὴν μέθοδον εἰς κάθε θεμά μας μετ' ἐπιμονῆς, ἣτις ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας ἀρετὰς μας, ἡμεῖς θὰ πιέσωμεν τοὺς χριστιανούς καὶ θὰ τοὺς ἐκμηδενίσωμεν.

Ἡμεῖς θὰ ὑπυχορεύσωμεν εἰς τὸν κόσμον τί πρέπει νὰ πιστεύῃ, τί πρέπει νὰ τιμᾶ καὶ τί νὰ καταρᾶται. Πιθανὸν νὰ εὕρεθοῦν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι νὰ ρίψουν ὕβρεις καὶ κατάρτας ἐναντίον μας.

Ἄλλὰ τὰ πειθήνια καὶ ἀγράμματα πλήθη θὰ μᾶς ἀκολουθήσουσιν ἀσυνειδήτως.

Ὅλα αὐτὰ ἄς κατανοηθοῦν καὶ ὑποσημειωθοῦν καὶ κάθε τέκνον τοῦ Ἰσραὴλ ἄς ἀκολουθῇ τὰς ἀρχὰς ταύτας.

Τότε τὸ μεγαλεῖόν μας θ' αὐξήσῃ ὡς τὸ αἴγυπτιακὸν δένδρον, οἱ κλάδοι τοῦ ὁποίου θὰ δώσουσιν καρπούς, οἷτινες καλοῦνται: πλοῦτος, ἀπόλαυσις καὶ δύναμις, εἰς ἀνταμοιβὴν ὄλων ἐκείνων τῶν ὕδρευων καὶ καταπιέσεων, τὰς ὁποίας ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας καὶ μόνον ὑπέστη τὸ Ἰσραηλιτικὸν ἔθνος. Ὅταν εἰς ἐξ ἡμῶν κάμνη ἐν θῆμα ἐμπρός, ὁ ἄλλος πρέπει νὰ ἀκολουθῇ πλησίον του. Ἐὰν ὁ πρῶτος ὀλισθήσῃ ἄς τὸν ὑποστηρῶσιν οἱ ὁμοεθνεῖς του. Ἐὰν ὁ Ἑβραῖος δικάζεται εἰς αἰανδήποτε χώραν, σεῖς οἱ ζῶντες εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀδελφοὶ του νὰ κατευθύνετε ὅλας τὰς προσπάθειάς νὰ τὸν ἐγγυηθῆτε καὶ ἂν καταδικασθῇ νὰ τὸν βοηθήσετε, ἀλλὰ μὲ ἓνα μόνον ὄρον, ἐὰν ὁ ὑπόδικος ζῇ συμφώνως τῶν νόμων καὶ τῆς θρησκείας μας.

Ἀπαραίτητον δι' ἡμᾶς νὰ παρουσιαζώμεθα ἐνθερμοὶ ὑποστηρικταὶ τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια ἀπασχολοῦν κάθε κράτος καὶ ἰδίᾳ ἐκείναι, τὰ ὅποια ἔχουσιν σχέσιν μὲ τὴν καλλιτέρευσιν τῆς τύχης τῶν ἐργατῶν, ἀλλὰ πραγματικῶς πρέπει νὰ τείνωμεν εἰς τὸ νὰ διευθύνωμεν τὴν κοινὴν γνώμην. Ἡ ἀποτύφλωσις τῶν λαϊκῶν μαζῶν καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀδυναμία τῶν νὰ παρασύρωνται ἀπὸ εὐφραδεῖς λόγους τῶσόν κενούς, ὅσων καὶ πομφολυγώδεις, τοὺς καθιστῶσι δι' ἡμᾶς εὐκολὸν λείαν καὶ διπλοῦν ὄπλον διὰ τὴν ἰδικὴν μας δημοτικότητα καὶ δύναμιν, θὰ ἔχωμεν πάντοτε τὴν βοήθειαν εὐφραδῶν ρητόρων, οἷτινες γνωρίζουσιν νὰ κάμνουν

τὰ πλήθη νὰ πιστεύουν εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν αἰσθημάτων μας.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ὑποστηρίζετε πάσῃ θυσίᾳ τὸ προλεταριατικὸν καὶ νὰ τὸ καταστήσετε ὑποχείριον εἰς τὸν χειριζόμενον τὸ χρηματικὸν μέρος. Ἐνεργοῦντες οὕτω, θὰ δυνάμεθα, εἰταν παραστῆ ἀνάγκη, νὰ ἐξεγείρωμεν τὰ πλήθη.

Ἡμεῖς θὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν ὡς ὄργανα πρὸς ἀνατροπὴν τῶν κυβερνήσεων δι' ἐπαναστάσεων. Κάθε τοιαύτη καταστροφὴ, μὲ γιγαντιαῖα δῆματα ὠθεῖ τὸ ἔργον μας πρὸς τὰ ἔμπρός, ταχέως προσεγγίζομεν πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃ ἐστὶ νὰ κυριαρχήσωμεν ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὴν θείαν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔλαβεν ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἄβραάμ».

Αὐτὰ ἐγράφησαν ἰψὶ 1905 καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι ἐγράφησαν χθές.

ΜΕΡΟΣ Γ'

ΑΙ ΜΥΣΤΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ παγκοσμίου δράματος ἐξελέχθησαν καὶ ἐξελέσσονται ἀκόμη ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην διάφοροι ἐπαναστάσεις ἐθνικαί, πολιτικάι, κοινωνικάι, οἰκονομικάι. Ἐκπληκτοὶ οἱ λαοὶ παρακολουθοῦν τὰς διακηρύξεις τῶν πρωταγωνιστῶν, ἀγνοοῦντες ἂν οὗτοι ὁμιλοῦν ἐξ ἰδίας ἐμπνεύσεως, ἀδυνατοῦντες ἐνίοτε νὰ ἐννοήσουν τὰς κατευθύνσεις των, κυρίως δὲ θλιβόμενοι διότι ἴδαι αἱ ἐπαναστάσεις καὶ ἴδαι αἱ θυσίαι εἰς αἷμα καὶ χρῆμα, τὰς ὁποίας προκαλοῦν, ἐμφανίζονται σχεδὸν πάντοτε ἀνίκανοι νὰ ὁδηγήσουν τὴν ἀτυχῆ ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ἐδὸν τῆς εὐημερίας καὶ τῆς δόξης.

Ποῖα τὰ πραγματικά αἴτια τῶν ἐπαναστάσεων ; Ποῖοι οἱ πραγματικοὶ σκηνοθέται των ; Ποῖοι εὐρίσκονται εἰς τὰ παρασκήνια, σιωπῶντες ἀλλ' ἐργαζόμενοι, ἐμπνέοντες καὶ διατάσσοντες, ἄγνωστοι εἰς φήμην ἀλλὰ μεγάλοι εἰς δρᾶσιν ; Ποῖοι οἱ πραγματικοὶ κύριοι τῆς τύχης τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἀρκοῦνται λιτῶς εἰς τὴν νίκην, περιφρονοῦντες ἡρωϊκῶς τὴν δόξαν ;

Εἶνε αἱ μυστικαὶ ἑταιρεῖαι, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου εἰς ἄγνωστα κρησφύγετα χαράσσουν τὰς νέας Πλάκας τοῦ Νόμου, τὸν ὅποιον ὑπαγορεύουν εἰς τὴν ἀφελῆ ἀνθρωπότητα. Αὕτη δὲ καταλη-

φθεισα ἀπὸ τὴν πλεον θλιθεράν οὐκνηρίαν, ἀρνεῖται νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν κόπον νὰ ἐξετάσῃ λεπτομερῶς ποῖα ἢ προέλευσις τοῦ νέου Μωϋσῆ, ποῖοι οἱ ἐμπνευσταὶ του καὶ ποῖα τὰ ἐλατήρια αὐτῶν.

Ἡ λέξις θαυμασμὸς εἶναι ἀνεπαρκῆς διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον κνταλαμβάνει τὸν εὐσυνείδητον μελετητὴν τῆς ὀργανώσεως καὶ δράσεως τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν, αἱ ὁποῖαι ὠργάνωσαν εἰς τὰ παρασκήνια ὅλας σχεδὸν τὰς μέχρι σήμερον ἐκραγείσας εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐπαναστάσεις.

Ἄλλὰ καὶ ἡ λέξις μωρία εἶναι ἀνεπαρκῆς διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἀφέλειαν, μετὰ τῆς ὁποίας ὅλοι σχεδὸν οἱ Λαοὶ ἀποδέχονται καὶ ἐφαρμόζουσι ἐκάστοτε τὰ δημοκοπικὰ δόγματα, τὰ ὁποῖα αἱ μυστικαὶ ἐταιρεῖαι ρίπτουσι ἐκ τῶν παρασκηνίων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς πολύχρωμα πυροτεχνήματα πρὸς ἐκπληξιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν ἀφελῶν θεατῶν, ὅπως π.χ. ἡ ἰσοότης τῶν πολιτῶν, ἡ ἀδελφότης τῶν λαῶν, ἡ ψῆφος τῶν γυναικῶν κλπ. ὡς ἐάν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ εἶχον τὸ αὐτὸ σῶμα, τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, τὸν αὐτὸν πεπτικὸν ἢ ἀναπνευστικὸν σῶλῆνα. Ὡς ἐάν ὅλοι οἱ λαοὶ ἐξ ἴσου συνεισέφερον εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ὡς ἐάν ὅλα τὰ ἔθνη ἔχουσι τοὺς αὐτοὺς τίτλους δόξης ἢ τὰ αὐτὰ στίγματα ἀτιμώσεως, ὡς ἐάν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔχουσι τὰς αὐτὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἰδιότητας.

Τὸ δέδαιον εἶναι ὅτι ἡ μυστικότης τῆς δράσεως καὶ ἡ σκοταγικότης τῆς ὀργανώσεως τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν, παρέσχεν, καὶ παρέχει εἰς αὐτὰς τόσην δύναμιν

ᾧστε αὐταὶ νὰ γράφουν ἀπὸ πολλῶν αἰώνων τὰς 'σελί-
δας τῆς ἱστορίας!

Εἶναι τοῦτο τόσῳ ἐκπληκτικώτερον, καθόσον ὁ ἀπώ-
τερος σκοπὸς ὅλων τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν δὲν συμβι-
βάζεται μὲ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἀνθρωπότη-
τος, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν πρὸς
τὴν ἀρχὴν τῆς δικαιοσύνης. Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν
ὅτι τὴν ἔννοιαν τῆς δικαιοσύνης, τῆς κοινωνικῆς καὶ
διεθνοῦς δικαιοσύνης, οὐδεμία Μυστικὴ Ἑταιρεία, ἐκ
τῶν συσταθεισῶν πρὸ τοῦ 1925, διδάσκει ὡς θεμελιώδη
βάσιν τοῦ προγράμματός της. Διὰ τὴν Διότι οἱ ἐμπνέοντες
τὰς μυστικὰς ἐταιρείας γνωρίζουν κάλλιστα ὅτι μόνον
διὰ τῆς πρυγματικῆς ἐφαρμογῆς τῆς δικαιοσύνης εἰς
ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ζωῆς εἶναι δυνατόν νὰ εὐτυ-
χήσῃ ἡ ἀνθρωπότης.

Ποῖος εἶναι λοιπὸν ὁ σκοπὸς τῶν μυστικῶν ἐται-
ρειῶν; Ποῖαι αἱ κυριώτεραι μυστικαὶ ἐταιρεῖαι τῆς σή-
μερον; Ποῖα τὰ μέσα δι' ὧν ἐνεργοῦν; Ποῖα ἡ ἐπίδρα-
σις τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν ἐπὶ τῶν γνωστῶν ἐπανα-
στάσεων;

Ἴδου τὰ κύρια θέματα τοῦ παρόντος ἔργου.

Προτὸ εἰσελθῶ εἰς τὴν λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τῆς
δρῦσεως, τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς δράσεως μιᾶς ἐκάστης
τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν, ὀφείλω νὰ δώσω γενικὰς
τινας πληροφορίας περὶ ὅλων ὁμοῦ.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ὅλαι αἱ μυστικαὶ
ἐταιρεῖαι καὶ ὀργανώσεις, αἱ ἰδρυθεῖσαι πρὸ τοῦ 1925
ὑπὸ διάφορα ὀνόματα καὶ προσχήματα, ἀποδλέπουν
εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Κατὰ δεύτερον λόγον
φεύλω νὰ ἐξάρω ὅτι πρὸς ἐπιδίωξιν τοῦ σκοποῦ τοῦ-

του δλαι αὐ ὀργανώσεις αὐται χρησιμοποιοῦν ἔν καὶ τὸ αὐτὸ μέσον, τὸν ὀκκουλισμὸν, τὸν ὁποῖον ἀρύονται ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν τῶν Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων καὶ Βαβυλωνίων, κωδικοποιημένων εἰς τὴν ἑβραϊκὴν κκμπάλ, μυστικὴν θρησκείαν ἀναγομένην εἰς τὴν αἰχμκλωσίαν τῆς Βαβυλωνος Πλὴν τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ μέσου, δλαι αὐ μυστικαὶ ὀργανώσεις ἔχουν τὸν αὐτὸν διεθνή χαρακτήρα.

Πρὸς ἄγραν δὲ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀντιπροσώπων δλων τῶν Λαῶν, ὑπενδύονται δλαι τὸν αὐτὸν ὑποκριτικὸν μανδύον τῆς φιλάνθρωπίας, τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθείας, τῆς ἰσότητος, τῆς ἐλευθερίας κτλ. Ἡ δικαιοσύνη, σημάινουσα ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς καὶ τιμωρίαν τῆς κακίας, δὲν φέρεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, δὲν φέρεται δ' εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν διότι δὲν εἶνε δημοκοπικὴ οὔτε ἐλκυστικὴ.

Μὲ τὸν ψευδῆ τοῦτον χρυσόν, χρυσώνουν τὰ δηλητηριώδη καὶ ἀποσυνθετικὰ κατκτόια, τὰ ὁποῖα προσφέρουν τεχνικώτατα εἰς τὴν ἀθίαν ἀνθρωπότητα, δεχομένην ὄχι μόνον ἀδιαμαρτυρήτως, ἀλλὰ καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης τὰ ἀπατηλά δῶρα.

Καὶ ποῖος ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῶν μυστικῶν τούτων ὀργανώσεων :

Σκοπὸς αὐτῶν εἶνε ἡ διὰ τῶν ἐπαναστάσεων καὶ τῶν ἀναστατώσεων καταστροφὴ δλων, εἰ δυνατόν, τῶν ὀλικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν, αὐ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ παλλάδιον τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ.

Κατόπιν δὲ τῆς καταστροφῆς καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτοῦ θὰ δημιουργηθῆ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀνεγέρσεως νέου καθεστῶτος. Καὶ θὰ εἶνε τοῦτο τὸ καθεστῶς τῆς

ἑβραϊκῆς παντοκρατορίας ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ὅποιον προ-
 παρασκευάζουσι ἄλλαι αἱ μυστικαὶ ὀργανώσεις ἐμπνεύ-
 μεναι ἐκ τῶν πανισχύρων σήμερον ἑβραϊκῶν ἐταιρειῶν
 καὶ μάλιστα τῆς Ἰπάτης Διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς
 αὐτῶν, ἣ ὁποία κατὰ βασιμωτάτας ἐνδείξεις, ἐδρεύει
 εἰς τὸ Τσαρλοτάουν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Μασσωνισμὸς (Ἐλευθεροτεκτονισμὸς)

Τί εἶναι τεκτονισμός; Τί ἐπιδιώκει; Πῶς κατωρθῶνται
 γὰ ἀποτελεῖ παγκόσμιον ὀργάνωσιν λειτουργοῦσαν
 πρὸς πάντα νόμον παντὸς κράτους περὶ μυστικῶν ἐται-
 ρειῶν, ἀντιτιθεμένη πρὸς αὐτάς ἀκόμη τὰς θεμελιώδεις
 συνταγματικὰς διατάξεις ἑλῶν τῶν Κρατῶν;

Ἴδού τὰ ἐρωτήματα εἰς τὰ ὅποια ὄχι μόνον οἱ μὴ
 μεμυημένοι, οἱ λεγόμενοι ἐν ταῖς στραῖς «βίβηλοι»
 ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι τέκτονες ἀδυνατοῦν ν' ἀπαντήσουσι ἢ
 διότι δὲν γνωρίζουσι οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ παπαγαλικούς
 συμβολισμούς ἢ διότι καὶ ἐὰν ἀκόμη διηρθάνθησαν
 ποῖος ἔσκοπος ὅστις τοὺς καθιστᾷ ὑποχειρίους δὲν
 τολμοῦν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀπορίαν των περὶ μυσ-
 τικῶν συμβολισμῶν γὰ ἐκδηλώσουσι, διότι τοὺς ἐδέ-
 σμευαν δι' ἀίσχρᾶς ὑποκλοπῆς τοῦ ὄρκου των.

Ἡμεῖς ὁμῶς εἰς εἰδικὸν ἔργον θὰ προσπαθήσωμεν
 λεπτομερῶς γὰ διαφωτίσωμεν καὶ τοὺς τέκτονας καὶ
 τοὺς μὴ τοιούτους, ἵνα κατανοηθῆ τὸ ὀλέθριον ἔργον
 ὅπερ κατεργάζονται οἱ Ἑβραῖοι ἑλῶν τοῦ κόσμου, οἱ
 ἀφανεῖς ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ ἀνώτατον συμβούλιον τῶν Μασσῶνων αὐτὸ ἀπο-
 τελεῖ καὶ τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τῆς μυστικῆς Ἑβραϊ-

κῆς ὑπερκυβερνήσεως μὲ ἀνώτατον ἀρχηγὸν τὸν ἡγεμόνα ἐν ἐξορίᾳ τοῦ Ἰσραὴλ ἢ Πατριάρχην. Εἰς τὸ παρὸν ἔργον θὰ δώσω ὀλίγα στοιχεῖα περὶ τοῦ Παγκοσμίου τούτου τάγματος τῶν Μασσώνων, διότι ἡ μελέτη τοῦ τάγματος τούτου θ' ἀποτελέσῃ ἴδιον τόμον ἔπου ἐν ὄλῃ τῇ λεπτομερείᾳ θὰ ἐξετάσω τὴν ἰδρυσίν του, τὴν ὀργάνωσίν του, τὴν φιλοσοφικὴν του ἰδεολογίαν, τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει καὶ πῶς τοῦτον θέτει εἰς ἐφαρμογήν.

Ὁ Μασσωνισμὸς εἶναι τάγμα πάρα πολὺ ἀρχαῖον ἔχον τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν μυστικὴν ὀργάνωσιν τῶν Σαδδουκαίων ἀναδιοργανωθεῖσαν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Τὸ μασσωνικὸν τάγμα μετὰ μεγάλης τέχνης κρύπτεται ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκτὸς ἐκείνων τῶν περιστάσεων, κατὰ τὰς ὁποίας καὶ ἡ κυβερνητικὴ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐξωτερικεύουσιν τάσεις πρὸς μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξιν ἐπαναστατικῶν ἀρχῶν. Ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ὀγκουλτισμὸν ὁ μασσωνισμὸς περιορίζεται νὰ τὸν θεωρῇ ὡς μυστικὸν τοῦ τάγματος. Μεταξὺ τοῦ ἰδίου περιβάλλοντος ἐπιμελῶς φυλάττει, ἀπὸ τὰ ἴδια αὐτοῦ μέλη, μερικὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα μόνον ὑπὸ τύπον ἀλλαγῶν μεταδίδει καὶ τὰ ὁποῖα ὑπενθυμίζουσιν τὴν παλαιὰν γραφὴν καὶ τὴν Ταλμούθ. Τὰ μυστικὰ ταῦτα ἐμπιστεύονται εἰς τοὺς ὀπαδοὺς των κατ' ἀναλογίαν τῶν θαημῶν τοὺς ὁποῖους λαμβάνουσιν καὶ ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταται τὸ τάγμα καὶ ἀποτελεῖ τὰς ἀπανταχοῦ προπαγανδιστικὰς ἐπαναστατικὰς ὀργανώσεις καὶ δίδει τὴν κατεύθυνσιν εἰς τὴν κίνησιν αὐτῶν ἀνά τὴν ὑφήλιον. Ἀλλὰ ἀνεξαρτήτως τῶν πολιτικῶν ραδιουργιῶν αἱ ὁποῖαι συν-

δέουν αὐτὸ ἐπὶ τῆ ἐπαναστατικῆ σκοπῆ, τὸ τάγμα ἔχει ἓν ἰδιαίτερον μυστικὸν εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ὁποίου συγκετροῦται ὁ πραγματικὸς σκοπὸς του.

Τὸ μυστικὸν τοῦτο ἀποκαλύπτεται εἰς πολὺ ὀλίγους ἀνωτάτους βαθμοὺς ὅτινες καὶ ἀποτελοῦν τὰ ἄόρατα μέλη.

Τὸ μυστικὸν τοῦτο λέγεται «τὸ μέγα ἔργον» (Grande cendre). Ὁ Μασσωνισμὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ διάφορα κέντρα σκορπισμένα εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὀνομάζονται Στοαὶ (Loges) καὶ ἐργαστήρια (ateliers) καὶ Καπίτουλα (chapitres). Ἡ ὕπαρξις τοῦ μεγάλου μυστικοῦ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ αἶνιγμα τῆς σφιγγὸς καὶ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κρατοῦν κλειστὸν μ' ἑπτὰ κλειδιά καὶ ἑπτὰ σφραγιῖδας τὸ ἠνάγκασε νὰ διαιρεθῆ εἰς δύο, εἰς τὸν ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν μασσωνισμόν.

Ὁ πρῶτος χρησιμεύει ὡς κατώφλιον διὰ τὸν δεύτερον. Εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἀνήκουν τὰ καπίτουλα εἰς δὲ τὸν ἐξωτερικὸν αἱ στοαί, ἐπίσης, καὶ τοῦτο ἀναγράφουν τὰ τυπικά, καὶ ὅλαι ἐκεῖνοι αἱ ἐνώσεις ἢ ἰδιαίτερα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἰ καὶ δὲν συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν στοῶν, ἀλλὰ εἶναι ἀλληλέγγυα μὲ τὸ πνεῦμα τὸ μασσωνικόν, κατὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι. Καὶ ἐπειδὴ ὁ χαρακτήρ καὶ ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι εἶναι ἐπαναστατικὸς, ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι πρόσωπα μὴ εὐχαριστήμενα ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἀποκαλουμένην ἀντιπολίτευσιν, ὅπως καὶ πᾶν στοιχεῖον ταραχῶν καὶ ἐξεγέρσεων εἰς πρώτην κατάλληλον στιγμήν ἢ κατατάσσονται εἰς στέαν τινα ἢ αὐτοί

ἀσυνειδήτως ἐξυπηρετοῦν τὸ τάγμα γινόμενοι τυφλά ὄργανα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο οὖτοι καὶ ἐκί ἀνεφάνησαν ἐξεγέρσεις πνευμάτων τὰ ὅποια λαμβάνουν χαρακτήρα ἐπαναστατικόν, φυσικῶς καὶ κατὰ τὸν νόμον τῆς ἑλξεως ἔρχονται εἰς ἐπαφήν μὲ τὸ μεγαλειότερον κέντρον τὸ Μασσωνικόν τὸ ὅποιον ἔχει παντοῦ τοὺς προπαγανδιστὰς καὶ μυστικούς πράκτορας, ἐτοίμους νὰ πηράσχουν τὴν συνδρομὴν των εἰς τοιαῦτα ἔργα, οὐχὶ μόνον τὴν ἠθικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ὕλικήν. Συνεπεία τούτου ἔλα τὰ μικρὰ ἐπαναστατικὰ κέντρα ἑνωρὶς ἢ ἀργὰ ἀπαραιτήτως συνεννοοῦνται μὲ τὸ τάγμα τὸ μασσωνικόν καὶ συγχρόνως ὑπατάσσονται εἰς τοὺς γενικοὺς κανόνας καὶ προσλαμβάνουν τὰ μυστικά σύμβολα δυνάμει τῶν ὁποίων ἀναγνωρίζονται οἱ ἐπαναστάται μεταξὺ των.

Τριουτοτρόπως μὴ δίδοντες προσοχὴν εἰς τὴν διαφορὰν τῶν ἐθνικοτήτων καὶ τῶν θρησκειῶν, ἐσχημάτισαν ἐπὶ τέλους ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἑνὸς καλουμένου Πατριάρχου μίαν γενικὴν Μασσωνικὴν ἱεραρχίαν, ἕνα κολλοσιαῖον, εἰς ὅλον τὸν κόσμον ρίψαν τὰ δίκτυά του, ἀόρατον Κράτος τὸ ὅποιον κατεδίκασε εἰς καταστροφὴν τὸν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν πολιτικὴν ζωὴν ἑλίην τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν.

Διὰ τοῦ τεχνητοῦ αὐτοῦ συγκεντρωτικοῦ μηχανισμοῦ, ἐνικίου σκοποῦ καὶ ἄνευ στενοχωρίας τῶν ὕλικῶν μέσων, ἀρκούντως ἐξηγουνται αἱ καθ' ἡμέραν ἀξάνουσαι ἐπαναστατικαὶ τάσεις καὶ οἱ ἀγῶνες κατὰ πάσης κυβερνήσεως ἰδίᾳ πολὺ ὑποχωρητικῆς καὶ μὴ διορατικῆς.

Καὶ οὕτω αἱ μασσωνικαὶ στοαὶ καὶ μυστικὰ ἐπα-

ναστατικά σωματεία ἄλλων τῶν δυνατῶν ὀνομασιῶν
 δὲν παρουσιάζουν κατὰ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν κατεύ-
 θυνσιν οὐδεμίαν οὐσιώδη διαφορὰν. Διὰ τοῦτο ἡ ὀρ-
 γάνωσις τῶν Καρδουναρέων εἶναι τοιαύτη ὡς καὶ πᾶσα
 μασσωνικὴ στοά, ὡς ἡ στοά τοῦ Μίσραμ καὶ τῆς
 Μέμφιδος καὶ αὐταὶ κατὰ τὸν οὐσιώδη αὐτῶν σκοπὸν
 δὲν διαφέρουν ἀπὸ τῆς δῆθεν φιλικθρωπικᾶς στοᾶς,
 τοῦ συνδέσμου τῶν ἀγαθοεργῶν (Tugen bund) τῶν
 ἐκλεκτῶν φιλαδέλφων, τῶν Φιλαρέτων, τοῦ Λάμποντος
 ἀστέρος, τῶν Νοχιτῶν, τῶν Ἰωαννιτῶν, τῶν Κυανῶν,
 τοῦ ἀνωτάτου Σλαβικοῦ συνδέσμου τῆς μητρὸς Λατο-
 νίας, τῆς Νέας Γαλλίας, τῆς Νέας Γερμανίας, τῆς νέας
 Ἰταλίας, νέας Ρωσίας, νέας Τουρκίας, νέας Ἀρμε-
 νίας, Νέας Ἀγγλίας καὶ πολλὰς ἄλλας νέας.

Ἡ τοιαύτη ποικιλία τῶν ὀνομασιῶν ὑπῆρξε πάντοτε
 ἡ πέτρα σκανδάλου διὰ τοὺς κρατικούς ὑπαλλήλους
 καὶ τὰς ἀστυνομίας. Ἀλλὰ πλὴν τῆς μεγάλης ποικι-
 λίας τῶν ὀνομασιῶν, οἱ Μασσῶνοι ἔχουν καὶ ἄλλον
 τρόπον νὰ κρύπτονται ἔταν ἀποκαλύπτονται. Εὐθὺς
 ὡς ἀποτύχουν νὰ προκλήσουν ταραχάς, διαλύουν τὴν
 στοάν καὶ, ἐν περιπτώσει τελείας ἀποτυχίας, τότε πα-
 ρουσιάζονται ὡς ὀπαδοὶ τῆς τάξεως καὶ κατόπιν συνίρ-
 χονται ὑπὸ ἄλλην ὀνομασίαν.

Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἐπιστοποιήθη εἰς πολλὰς ἐπανα-
 στάσεις. Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων δύναται τις νὰ σχη-
 ματίσῃ μίαν ἰδέαν τὸ πόσον καταχθόνως καὶ στεφρῶς
 ἔχει ἰδρυθῆ τὸ παγκόσμιον Μασσωνικὸν οἰκοδόμημα.
 Βλέπομεν δὲ ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ μυστικοῦ, πάντοτε ὁ
 Μασσωνισμὸς θὰ ἔχη πέριξ του φίλους καὶ συνεργάτας,
 ἄλλους τοὺς δυσσηρεστημένους ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ
 τὴν κοινωνίαν.

Ἐπομένως τὸ νὰ ὀμιλοῦν εἰς τὴν ἐποχὴν μας περὶ μιᾶς ἐπικρασίας, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὀμιλῶμεν περὶ πολιτικοῦ φαινομένου, τὸ ὅποιον ἐξαρτᾶται ἔχι τόσο ἀπὸ τὰς πρυγματικὰς ἀνάγκας τῆς χώρας ἢ τοῦ λαοῦ, ὅσον ἀπὸ τὴν παγκόσμιον ἐπικρατικὴν βαδισουργίαν προσωποποιουμένην ἀπὸ τὰς ἡνωμένας ἐνεργείας πολλῶν μικρῶν κέντρων, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὸν Μασσωνισμόν. Ἦνθα πᾶς τις θὰ ἐρωτήσῃ πότε καὶ πῶς ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ πόθεν ἔχει τὴν ἀρχὴν του; Νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο κατηγορηματικῶς εἶναι ὡς ν' ἀποκαλύψωμεν τὸ ἡμῖς τοῦ τόσο ἀσύστηρως φυλασσομένου μασσωνικοῦ μυστηρίου. Βεβαίως δὲν ὀφείλομεν ν' ἀναμιγνυώμεθα εἰς ξένας ὑποθέσεις, ἀλλ' ἐδῶ ἢ περίστοις εἶνε ἐξαιρετικὴ καὶ τοῦτο ἀπαιτεῖ τὸ καθήκον παντὸς ἀνθρώπου, παντὸς πατριώτου καὶ παντὸς χριστιανοῦ.

Τὸ μέγα μυστικόν, τὸ ὅποιον καλύπτει ὁ Μασσωνισμὸς καὶ τὸ σύστημα τὸ Τρομοκρατικόν, ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην ἀφορμὴν τῶν μὴ διαιγῶν καὶ ἀντιθέτων γνωμῶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν προέλευσιν αὐτοῦ. Μερικοὶ μασσῶνοι συγγραφεῖς δὲν λέγουσιν τὴν ἀλήθειαν διότι καὶ εἰς αὐτοὺς εἶναι ἄγνωσις, ἄλλοι παρέρχονται τὸ ζήτημα τοῦτο μὲ ὑπαινιγμοὺς καὶ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ καλύψουν τὴν ἀλήθειαν περιβάλλοντες αὐτὴν μὲ πυκνὸν πέπλον ἀλληγοριῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ διακριθῇ οὐδεμίᾳ ἀκτὶς φωτὸς διὰ τὸν μὴ μεμυγμένον ἀναγνώστην.

Ἐκ τῶν χειρισθέντων τὸ ζήτημα συγγραφέων, ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ὁ Μασσωνισμὸς ἔχει τὴν ἀρχὴν του ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον ἢ τὸν Πυθαγόραν καὶ πολλοὺς ἄλ-

λους. Ἐξ ὧν τῶν διατυπωθεισῶν γνώμων τρεῖς εἶνε ἀξίαι προσοχῆς διὰ τὸν ἱστορικόν: α) ὅτι ἔχει τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Ἰσραήλ· β) ὅτι ἀρχεῖται ἀπὸ τὸ 287 μ.Χ. κί γ) ὅτι ὠργανώθη κατὰ τὸν ΧΥΠ αἰῶνα μ.Χ. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς αἱ τρεῖς αὗται γνώμαι δύνανται νὰ προκαλέσουν τὸν γέλωτα τοῦ ἀναγνώστου. Καὶ ὅμως αἱ ἀναγραφόμεναι αὗται γνώμαι παρὰ Μασσῶνων συγγραφέων, ἔχουν βαθυτέραν ἔννοιαν καὶ ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν ἀλήθειαν, διότι ὁ Ἰσραήλ ὡς γεννήτωρ τῶν Ἰσραηλίων, τὸ 287, τὸ ἔτος τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν Σαδδουκαίων εἰς τὸν σημερινὸν μασσωνισμὸν καὶ τὸ ΧΥΠ αἰῶνα συμπίπτοντα μὲ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ τάγματος τῶν μασσῶνων καὶ τῆς πρώτης πολιτικῆς ἐπιτυχίας, τοῦτέστι τῆς Γαλλικῆς ἐπανοστάσεως. Ἐπ' αὐτῶν ὧν λεπτομερῶς θὰ πραγματευθῶμεν εἰς τὸ ἴδιον ἔργον περὶ Μασσωνισμοῦ. √

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Γ'.

Ποῖοι εἶνε οἱ Θεοσοφισταί; Πότε ἰδρύθη ἡ θεοσοφικὴ ἑταιρεία; Ποῖος εἶνε ὁ φαινομενικὸς καὶ ποῖος ὁ πραγματικὸς τῆς σκοπός;

Εἰς Ἀμερικανὸς συνταγματάρχης, Ἰσραηλῆς καταγωγῆς, ὁ Ὀλκοττ καὶ μία Ῥωσὶς, ἡ Ἑλένη Πετρόβνα Μπλαδάτσακ, ἀνήκουσα εἰς οἰκογένειαν κοζάκων, ἱδρυον τῷ 1875 εἰς Νέαν Ὑόρκην τὴν Θεοσοφικὴν ἑταιρείαν.

Σκοπὸς τῶν ὀρθῶν ἰδεολόγων τούτων ἦτο ἡ δημιουργία διεθνοῦς ἀδελφότητος ἐξ ἀντιπροσώπων ὧν τῶν ἔθνων, ἀνευ διακρίσεως φυλῆς, θρησκείας, φύλου

ἢ χρώματος. Ἡ Θεοσοφικὴ ἐταιρεία ἀπεκλήθη οὕτω, διότι οἱ ἰδρυταὶ καὶ τὰ μέλη τῆς ὑπετίθετο ὅτι ἦσαν σοφοὶ περὶ τὰ θεῖα ἢ ὅτι εἶχον θεῖαν σοφίαν.

Μέσον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ θεοῦ(;) τούτου σκοποῦ ὤρισθη ἡ συγκριτικὴ μελέτη τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν νόμων τῆς φύσεως.

Αὐτὸς ἦτο ὁ φαινομενικὸς σκοπός, αὐτὸ ἦτο τὸ φαινομενικόν μέσον πρὸς διάδοσιν τῶν ἀρχῶν τῆς Θεοσοφικῆς ἐταιρείας,

Ποῖα ὅμως ἦσαν τὰ πραγματικὰ ἐλατήρια τῶν ἰδρυτῶν;

1) Νὰ πλήξουν τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ὑποβιάζοντες καὶ ἐξισοῦντες τὸ οὐράνιον κήρυγμα τοῦ Θεοῦ Προφήτου τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης, πρὸς τὸ χαμηλὸν ἐπίπεδον ἄλλων θρησκειῶν, αἱ ὁποῖαι, ὅπως ὁ μουσουλμανισμὸς, κηρύττων τὴν διαρκῆ αἵματοχυσίαν διὰ τῆς φράσεως «ὁ παράδεισος εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ξίφους τοῦ πολεμιστοῦ». Ἐπομένως ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ὄλων τῶν δογμάτων, οἱ ὅποιοι παρεσύρθησαν μέχρι σήμερον ἢ θὰ παρασυρθοῦν εἰς τὸ μέλλον εἰς τὰ ἀπατηλὰ δίκτυα τῶν Θεοσοφιστῶν, ἀσθεθοῦν ἀσυνειδήτως ὄχι μόνον πρὸς τὸν Θεὸν Ἰδρυτὴν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀλλὰ, τὸ βαρύτερον, πρὸς αὐτὴν τὴν αἰωνίαν ἀλήθειαν, ἢ ὁποῖα ἀρνεῖται νὰ ἐξισώσῃ δύο θρησκείας, ὅπως ἡ Χριστιανικὴ καὶ ἡ Μουσουλμανικὴ, ἐχούσας ἀντιθέτους ἀρχάς, ἢ μὲν πρώτη τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην, ἢ δὲ δευτέρα τὸν πόλεμον καὶ τὸ αἷμα,

2) Ἐξ ἄλλου πραγματικὸς, ἀλλ' ἀνομολόγητος σκοπὸς τῶν Θεοσοφιστῶν ἦτο καὶ εἶνε ἡ ἐξίσωσις καὶ συ-

νανάμιξις τῶν φύλων, ἀποτελοῦσα ἀσέβειαν ὄχι μόνον πρὸς τὴν βιολογίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἠθικὴν.

Πράγματι, εἰς τὰς θεοσοφικὰς στοὰς συμφύρονται ἀδιακρίτως, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὧν πλεῖστοι οὐχὶ σπυρίως λησιμενοῦν τὰς γνωστὰς ἀρχὰς τοῦ ἄλλου κόσμου περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ἀρετῆς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς μελέτης τῶν Νόμων τῆς Φύσεως.

3) Ἐπίσης πραγματικὸς ἀλλὰ μύχιος σκοπὸς τῶν Θεοσοφιστῶν ἦτο καὶ εἶναι ἡ ἐξίσωσις καὶ ἰσοπέδωσις ὅλων τῶν ἐθνῶν, ὅλων τῶν φυλῶν, ὅλων τῶν χρωμάτων τῆς γῆς, ὡσὰν οἱ Ὀυτεντότοι ἢ οἱ Μογγόλοι συνεισέφερον εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν τῶσον, ὅσον π.χ. οἱ Ἕλληνες ἢ οἱ Ἀγγλοι, ὡσὰν οἱ Τοῦρκοι οἱ ὁποῖοι ἔσφαξαν ἑκατομμύρια Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων εἶναι ἴσοι πρὸς τὰ θύματά των.

Χάριν τῆς ἱστορίας ὀφείλω νὰ τονίσω διὰ τὸ Θεοσοφισταὶ ἐμιλοῦντες ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τῆς διακρίσεως «χρῶματος» ἐνόουν τοὺς Μαύρους καὶ τοὺς Κιτρίνους, τοὺς ὁποῖους ἠθέλησαν νὰ ἐξυψώσουν καὶ νὰ ἀντιτάξουν εἰς τὸν φιλοχριστιανικόν, δραστήριον καὶ προσθευτικόν ἀμερικανικόν λαόν, διὰ νὰ ἀνακόψουν τὴν θαυμαστὴν του πρόεδον.

Εἶναι ἀξίον πολλῆς προσοχῆς τὸ γεγονός διὰ τὴ Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία ἰδρύθη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ἐβραϊκὴ πόλις τοῦ κόσμου, ἀριθμοῦσα περὶ τὸ 1 καὶ 1)2 ἑκατομμύριον ἐβραίων.

Ἐπίσης δεόν νὰ σημειωθῇ ἰδιαιτέρως διὰ τὸν χαρακτήρα τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας εἶναι διεθνιστικὸς.

δηλαδή όπως και ο κομμουνισμός, του οποίου την έδραϊκήν καταγωγήν απέδειξεν διά μυρίων αποδείξεων εις τὸ ἔργον μου «Τί ἐστὶ Μπολσεβικισμός».

Ἄλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν Θεοσοφιστῶν, ὅτι ἐπιδιώκουν ὀρθῶς τὴν «διεθνή ἀδελφότητα» ὅταν ἀσεβοῦν πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, τὴν κατ' ἐξοχὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφότητος;

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν Θεοσοφιστῶν, ὅταν τοὺς ἐχθροὺς τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ τοὺς βαρβάρους σφαγεῖς πεπολιτισμένων Λαῶν ἐξισώνουν πρὸς τοὺς εἰρηνικοὺς ἐργάτας τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ καὶ πρὸς τὰ μαρτυρικά θύματα τῶν ἀγριωτέρων σφαγῶν τὰς ὁποίας ἐγνώρισεν ἡ ἱστορία;

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν Θεοσοφιστῶν, ὅταν βλέπῃ αὐτοὺς σιωπῶντας περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Δικαιοσύνης, δηλαδή τοῦ αὐτοπεριορισμοῦ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν Λαῶν, ἢ ὁποία μόνη, ὡς ἀποδεικνύει ἡ Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου καὶ ἡ Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας, δύναται νὰ συνενώσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς εἰς μίαν πραγματικὴν θρησκείαν εἰρήνης καὶ ἀγάπης;

Καὶ διατί εἰσήγησεν ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία, ὅταν οἱ Κεντρικοὶ προῦκάλουν τὸν παγκόσμιον πόλεμον, τὴν ἀνήκουστον αὐτὴν ἀνθρωποσφαγὴν, ἢ ὅταν ἑκατομμύρια Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων ἐσφάζοντο ἐν Μ. Ἀσίᾳ, ὁ δὲ ἑλληνικὸς καὶ χριστιανικὸς πολιτισμὸς ἐθάπτοντο εἰς τὰ αἵμοσταγῆ ἔρεπια;

Ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰώνων

“Οι οί ιδρυταί τῆς Θεοδοφίας ἀπέβλεψαν κυρίως εἰς τὴν ἐξόντωσιν τοῦ ἐλληνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀποδεικνύεται ἐπίσης ἐκ τοῦ ἀγνώστου εἰς τοὺς πολλοὺς γεγονότος ὅτι τῷ 1879, δηλαδὴ μόλις τέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν ἱδρυσιν τῆς Θεοδοφικῆς Ἐταιρείας τῆς Ν. Ὑόρκης συνιστάτο εἰς τὴν Ἑλλάδα Στοά. Ἦτο ἡ ἱδρυθεῖσα εἰς Κέρκυραν Θεοδοφικὴ Στοά ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰονικὴ». Τῷ 1906 ἱδρύετο τοιαύτη ὑπὸ τῶν Ἑβραίων Θεσσαλονίκης ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μπένε—Μπερίθ».

Σήμερον λειτουργοῦν ἐν μέσαις Ἀθήναις ἀρκεταὶ Θεοδοφικαὶ Στοαὶ ὑπὸ τὰ ἐλκυστικὰ ὀνόματα «Ἑρμῆς», «Ἀπόλλων», «Πλάτων», «Ἀθηνᾶ», ἐξ ὧν αἱ δύο πρῶται θεωροῦνται ἐν ληθάργῳ. Εἰς τὸν Πειραιᾶ ὑπάρχει μία Θεοδοφικὴ Στοά ὑπὸ τὸν τίτλον «Πυθιγόρας».

Εἶνε ἀπολύτως ἐέβαιον ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες καὶ ὅσοι μετέχουν τῶν Θεοδοφικῶν Στοῶν, ἀγνοοῦν τὰ πραγματικὰ ἐλατήρια τῶν ἀρχηγῶν τῆς Θεοδοφίας. Περισσότερον ἀφελεῖς καὶ ὀλιγώτερον ἐμβριθεῖς, εἰλκύνθησαν ὑπὸ τῶν μαγευτικῶν ὄντως διακηρύξεων τῆς Ἐταιρείας, ἀκριδῶς ὅπως τὰ ἀθῶα πτηνὰ πίπτουν εἰς τὰς παγίδας τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Ἄλλως τε, ὅπως ἐτόνισα ἀνωτέρω, οἱ φαινόμενικοὶ σκοποὶ τῆς Θεοδοφικῆς Ἐταιρείας, εἶνε τόσοσιν ὠρατοὶ καὶ τόσοσιν ἀπατηλοὶ, ὥστε δύνανται νὰ παρασύρουν ἀκόμη καὶ πλέον μορφωμένους ἀνθρώπους.

Ἄλλὰ ἡ πλέον ἀκκαταμάχητος ἀπόδειξις τῆς ἐχθρότητος καὶ τῆς ἀσεθείας τῆς Θεοδοφικῆς Ἐταιρείας πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ διαδεχθεῖσα τὴν Μπλαδάτσκα ἑβραία κυρία Δρ. Ἄννα

Μπεζάν, (χήρα τοῦ ἀποθανόντος Ἴρλανδοῦ ἐπαναστάτου Μπρεδέϋ, ἄλλοτε μεθωδικοῦ πάστορος) ἔδρυσε τῷ 1911 τὸ τάγμα «τοῦ Ἄστéρος τῆς Ἀνατολῆς», εἰς τὸ ὁποῖον μέλη προσλαμβάνονται μόνον οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν προσεχῆ ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου, ἀρχὴν τὴν ὁποῖαν, ὡς γνωστὸν, ἀποδέχονται μόνον οἱ ἔβραῖοι, ἐφόσον διὰ τοὺς Χριστιανούς ἐλων τῶν δογμάτων ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας ὑπῆρξεν ὁ Χριστός.

Τὸ σπουδαιότερον καὶ μάλιστα τὸ κωμικώτερον ἐλων εἶναι, ὅτι ὁ Μεσσίας αὐτός ζῆ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, χωρὶς ἡμεῖς οἱ εἰδηλοὶ νὰ ὑπερηφανευώμεθα διὰ τὸ μέγα τοῦτο εὐτύχημα. Εἶναι ὁ περίφημος Κρισναμούρτι, νέος 30 ἐτῶν, μυστηριώδους καταγωγῆς, παρὰ τὰς διαδόσεις ὅτι εἶναι θῆθεν Ἰνδός.

Τὸν παρελθόντα μῆνα, ὁ παγκόσμιος τύπος ἠσυχολήθη εὐρύτατα ἀλλὰ καὶ εἰρωνικώτατα μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ψευδοῦς τούτου Μεσσίου, γενομένην, ὡς γνωστὸν, τὴν 11 Ἰανουαρίου εἰς τὸ Μαδράς τῶν Ἰνδιῶν, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ Ἀντιάρ.

Τὸ θλιβερώτερον ἔμως, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀγανάκτησιν ἐλων τῶν χριστιανικῶν Λαῶν καὶ πρὸ παντός τῶν ἀρχηγῶν ἐλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι, ὅτι οἱ ἡγέται τῆς θεολογικῆς κινήσεως, ἐμπαίζοντες οἷον τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους του, διεκήρυξαν ὅτι ὁ ψευδὴς αὗτος Μεσσίας εἶναι ἀκριβῶς 30 ἐτῶν ἔπος καὶ ὁ Χριστός, ἔτιν ἤρχιζε τὴν διδασκαλίαν του καὶ ἐξέλεξαν Δώδεκα Ἀποστόλους, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν Ἀποστόλων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, διὰ νὰ

συνοδεύσουν τόν... Κύριον ἡμῶν Κρισμαμοθρι εἰς τὴν προσεχῆ περιοδείαν του ἀνά δλην τὴν γῆν.

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς Σανσκριτικῆς γλώσσης εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας κ. Σιλβαίν Λεβή, γνώστης τῆς Ἰνδικῆς Φιλοσοφίας καὶ Ἱστορίας, ἐξέφερε περὶ τῆς κινήσεως ταύτης τῶν Θεοσοφιστῶν τὸν ἐξῆς χαρακτηρισμόν: «Ἀγυρτεία συνοδευμένη με σανσκριτικά».

Ἡ ἀνακήρυξις τοῦ Χριστοῦ τῶν θεοσοφιστῶν καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν συνετελέσθη αὕτη, ἐνδιαφέρουν, ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων, ὄχι μόνον θρησκευτικῆς, ἀλλὰ καὶ κοινωνικῆς, ἔθνικῆς καὶ διεθνοῦς.

Τῆ 11 Ἰανουαρίου συνεπληρώθη πεντηκονταετία ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξέλεξεν αὕτη διὰ τὴν ἀναγορεύσῃ τὸν Μεσσίαν της, λησιμονοῦσα τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, καθ' ἣν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν θρησκειῶν δὲν ἀνακηρύσσονται προκαταβολικῶς. Πρῶτον ἐργάζονται καὶ ἐπιβιάλλονται καὶ καιόπιν τὸ μαρτύριον ἢ τὴ ἀποθέωσις χαράσσουν περὶ τὴν κεφαλὴν των τὸν φωτιστέφανον τῆς αἰωνίας δόξης.

Ἡ κωμικοτραγικὴ τελετὴ διεξήχθη με μίαν κατά- νυξιν θεατρικὴν. Ἀντιπρόσωποι 38 ἔθνῶν ὄλων τῶν ἡπείρων, ἀνερχόμενοι εἰς 3.000 περίπου καὶ ἀνήκοντες εἰς δέκα θρησκείας εἶχον παραταχθῆ εἰς τρεῖς πλευράς ἔξω τῆς πόλεως Μαδράς (N. A. ἀκτὴ τῶν Ἰνδιῶν) εἰς πλατεῖαν περιστοιχιζομένην ἀπὸ συστάδα δένδρων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ἀντιάρ. Οἱ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ τῶν διαφόρων θρησκειῶν παρετάχθησαν εἰς μίαν γραμμὴν ἀποτελοῦσαν τὴν τετάρτην πλευράν. Ἐν-

δεικτικὸν τῆς περιφρονήσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι τὸ γεγονός ὅτι πρῶτοι οἱ Ἰνδοὶ, κατόπιν οἱ Ζωροαστρικοὶ, κατόπιν οἱ Ἑβραῖοι, κατόπιν οἱ Βουδδισταί, καὶ κατόπιν οἱ Χριστιανοὶ ἀνέπεμψαν εὐχὰς ἀναλόγως τοῦ δόγματός των.

Ἐπειτα ἡ πρόεδρος τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας Ἑβραία κυρία Ἄννα Μπεζάν ἔλαθε τὸν λόγον, διὰ νὰ δηλώσῃ περίπου τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Κρισναμουῦρτι, ὁ Μεσσίας μας, ὁ πρίγκιψ τῆς Εὐρήνης, κατεδέχθη νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ὥραν τῆς ἐλευσεώς του, ἡ ὁποία θὰ ἐγένετο μόνον μετὰ τινα ἔτη. Τοῦτο δὲ διὰ νὰ ἐργασθῆ πρὸς ἀποσόβησιν νέου πολέμου...».

Κατόπιν ἡ εὐφυῆς Ἑβραία, ἀντλοῦσα κύρος ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν τῆς προμήτορός της Εὐκας, ἀνεκήρυξε τὸν Κρισναμουῦρτι Χριστὸν ἐξ ὀνόματος τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία, χωρὶς ποσῶς νὰ ἀστείεῖται, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν καὶ τὴν σοβαρότητα νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ μίαν... γυναῖκα νὰ χρίσῃ νέον Θεὸν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι.

Ἐγκαίρως προπονηθεὶς ὁ Κρισναμουῦρτι ἐνεφανίσθη μὲ ὄλην τὴν δυνατὴν μεγαλοπρέπειαν, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ διὰ νὰ δηλώσῃ τὰ ἑξῆς:

«Ἐγὼ ὁ Μεσσίας ἦλθον εἰς τὴν γῆν δι' ἧσους ἔχουν ἀνάγκην εὐτυχίας, δι' ἧσους ἔχουν ἀνάγκην συμπαθείας, δι' ἧσους ζητοῦν τὴν λύτρωσιν. Ἐρχομαι ὄχι διὰ νὰ ἀνατρέψω, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναμορφώσω, ὄχι διὰ νὰ καταστρέψω, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀνεγείρω».

Οἱ περιγράφοντες τὰ τῆς τελετῆς ταύτης βεβαιοῦν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἠκούσθησαν ὑπὸ τῶν παρισταμένων μετὰ

προσοχής καὶ ὅτι οὗτοι δὲν κατελήφθησαν ποσῶς ὑπὸ γέλωτος. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οἱ μεταβάντες εἰς Μαδρὰς ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων θεολογικῶν Στοῶν ἀπετέλεσαν μικρὰν πόλιν, ζῶσαν ὑπὸ χαρακτηρὰ καθαρῶς κομμουνιστικόν.

Οὕτε ἡ "Αγνα Μπεζάν οὕτε ὁ... Κύριος ἡμῶν Κρι-
 σναμοῦρτι εὐηρεστήθησαν νὰ εἶπουν, ἔστω καὶ μίαν
 λέξιν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐφαρμογῆς τῆς δικαιοσύ-
 νης, διεθνοῦς καὶ κοινωνικῆς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποκα-
 τασθῇ ἐπὶ τέλος ἡ ἰσορροπία, ἀνευ τῆς ὁποίας ἡ
 εἰρήνη καὶ ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς διατρέχουν τὸν
 σοβαρώτερον κίνδυνον.

Εἶναι ἐπίσης ἀξίον προσοχῆς τὸ γεγονός ὅτι ἡ με-
 γάλῃ πλειονότης τῶν μετασχόντων εἰς τὸ Συνέδριον
 ἀντιπρόσωποι ἦσαν ἀσιαῖται, οἱ δὲ λοιποὶ ἀνήκον εἰς
 ἔθνη τῶν ἄλλων ἡπείρων. Μαρτυρεῖ τοῦτο ὅτι ἡ Θεο-
 σοφικὴ Ἑταιρεία, ἐκλέξασα ἀσιατὴν Μεσσίαν καὶ
 ἀσιατικὴν πόλιν διὰ τὴν ἀνακήρυξιν αὐτοῦ, ἐπιδιώκει,
 σήμερον κυρίως, τὴν ἐξέγερσιν τῶν ἀσιατικῶν λαῶν
 ἀπ' ἑνὸς κατὰ τῶν κυριάρχων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων
 καὶ ἀπ' ἑτέρου κατὰ τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος.

Τὴν διαπίστωσιν ταύτην ἐνισχύει καὶ τὸ καθόλου
 πρόγραμμα τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν. Εἰς τὸ Μα-
 δρὰς ὑπάρχει εἰδικὴ Σχολὴ Ὀικουλικῆς διδασκαλίας
 καὶ ἀνατροφῆς.

Τοιαύτη σχολὴ λέγεται ὅτι ὑπάρχει καὶ ἐν Λονδίῳ.
 Εἰς τὰς σχολὰς ταύτας ἐκπαιδεύονται ἐκ νεαρῆτάτης
 ἡλικίας οἱ ὑποψήφιοι «Στανιγισί» τούτῃσι προφήται
 ἢ διδάσκαλοι παγκόσμιοι.

Ἡ σχολὴ τοῦ Μαδρὰς κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν ἐγγω-

ρίων ονομάζεται «Δον ταράτ» και λειτουργεί εις μίαν μακράν, επιμήκη οικοδομήν, Ὀλόκληρον τὸ κτίριον περιτοιχίζεται ἀπὸ πυκνὴν δενδροστοιχίαν καὶ ὑψηλὸν τοίχον. Βρασιλεύει ἐν τῇ σχολῇ ἀπόλυτος ἡσυχία, ἣτις δικτακράτῃται μόνον ἀπὸ τὸν θόρυβον τὸν ὅποιον προξενοῦν τὰ θήματα τῶν σπευδόντων μαθητῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Οἱ προσλαμβανόμενοι δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὴν ἡλικίαν τῶν 8 ἐτῶν, καὶ ἀνήκουν εἰς ἀμφότερα τὰ φύλα.

Οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριάς δδηγοῦνται εἰς τὴν σχολὴν ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς γῆς. Οἱ μικροὶ τὴν ἡλικίαν ζῶσι μὲ τὸς μεγαλειτέρους μαθητάς καὶ μαθητριάς, πρᾶγμα τὸ ὅποιον προκαλεῖ εὐνόητον ἐκλυσιν τῶν ἠθῶν.

Παρατηρῶν τις τὴν ἐξωτερικὴν ἔψιν τῶν τροφίμων τῆς σχολῆς, τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου των, δὲν βλέπει εἰς τὰ μέτρια των νὰ ἐκδηλοῦται οὔτε ἀγάπη, οὔτε ἀφοσίωσις, οὔτε χαρὰ, οὔτε λύπη. Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εἰσγωγῆς τῶν μαθητῶν εἰς τὴν σχολὴν, τὰ αἰσθήματα ταῦτα ἐκριζώνονται δι' ὄλων τῶν μέσων, πρὸς τῶν διδασκάλων των, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐν εἶδος Βραχμάνων ἢ ὑπνωτιστῶν.

Ἡ πρώτη διδασκαλίς εἶναι ἡ ἀσκήσις τοῦ μαθητοῦ νὰ ἐνταίνη τὰς ψυχικὰς του δυνάμεις, οὕτως ὥστε νὰ ἔχη τὴν δύνάμιν νὰ συγκρατῆται καὶ μὴ ἐκδηλώνη τί αἰσθάνεται. π.χ. νὰ εἶναι ἀπαθὴς εἰς τὸ ψῆχος, τὴν πείναν καὶ παρομοίως ἄλλας ἀνάγκας βιωτικὰς.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἐπιτυγχάνονται ἀποτελέσματα ἀξιοθύμαστα, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Οἱ παιδαγωγοὶ ὑποβάλλουν εἰς τὰ παιδιὰ τὴν ἰδέαν ὅτι

είναι χορτασμένα, ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι πεπυρακτωμένη κ.λ.π.

Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι, μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 14—15 ἐτῶν εὐρίσκονται τελείως ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ καθ' ὄλην τὴν περίοδον τῆς ἐκπαιδεύσεως των, διὰ πολλῶν μεθόδων καθίστανται ἀτρόμητοι πρὸ τῶν κινδύνων.

Ἰσοῦ μία ἐκ τῶν δοκιμασιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλονται τὰ δυστυχῆ αὐτὰ παιδιὰ.

Ἐπάρχουν τελείως σκοτεινὰ ὑπόγεια, μεγάλα εἰς ἑκτασίν. Ἡ ἐσωτερικὴ διασκευὴ των ἔχει ὡς ἑξῆς: εἴσοδος, στενὸς διάδρομος ὅστις ὀλίγον καθ' ὀλίγον εὐρύνεται. Βαδίζων συναντᾷ τις κωλύματα τεχνητὰ καὶ λαφίσκους, τοὺς ὁποίους πρέπει ν' ἀνέλθῃ καὶ κατέλθῃ ἐὰν θέλῃ νὰ προχωρήσῃ. Ἐπειτα ἀποτόμως πίπτει εἰς ἕνα λάκκον ὅπου αἰσθάνεται ὅτι κάποιος βάρος τὸν πιέζει. Μὲ μόχθους πολλοὺς ἐγείρεται καὶ προχωρῶν συναντᾷ νέον στενὸν διάδρομον, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι εἶναι πεπυρακτωμένοι, ἀπὸ διαφόρους δὲ ὁπὰς προβάλλουν φλόγες. Πρέπει διὰ μέσου αὐτῶν νὰ προχωρήσῃ τις διότι ἡ ὀπισθοχώρησις του εἶναι ἀδύνατος, καθόσον ἡ εἴσοδος εἶναι ἐρμητικῶς κλεισμένη. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδιὰ ριπτόμενα μέσα εἰς τὰ ὑπόγεια ταῦτα τί ὑφίστανται. Ἔως ἔτου εὐρουσὴν τὴν ἐξοδον. Τὴν νύκτα βλέπουν καθ' ὕπνον φαντάσματα, ἄγρια θηρία κλπ.

Ἄλλα αὐτὰ τὰ μέσα τείνουν εἰς ἕνα σκοπὸν, νὰ προκαλέσουν παθολογικὴν ὑπερδιέγερσιν τῶν νεύρων καὶ διατάραξιν τῆς ψυχικῆς ἡρεμίας τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Διὰ τοιούτων μεθόδων τὰ νεύρα ἐντείνονται εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον.

Τὸ ψιθύρισμα φαίνεται εἰς αὐτὰ βροντή, τὸ ἡμίφως μιᾶς κωνδύλας φαίνεται ὡς ἐκθαμβωτικὸν φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ προσοχὴ των ἀναπτύσσεται εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις τῶν παρευρισκομένων, ὡς π.χ. ἀλλαγὴ ἐκφράσεως τοῦ προσώπου ἢ ὁποιαδήποτε τελείως ἀπαρατήρητος διὰ τοὺς ἄλλους κίνησις, γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς οὕτως ἐκπαιδευμένους μαθητὰς καὶ μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε μετ' ἀπιστεύτου ἀκριβεῖας δύνανται νὰ ἐπαναλάβουν πᾶν ὅ,τι πέριξ των τελεῖται.

Ἡ ἐπανάληψις καὶ ἄσκησις ὀξύνουν καὶ ἐνισχύουν τὰς εἰς αὐτὰ προσγινομένας ἐντυπώσεις.

Τὰ αἰσθητικὰ ὄργανα πολλάκις μέχρι τοιοῦτου σημείου γίνονται ἱκανὰ ν' ἀποδέχωνται τὰς ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, ὥστε οἱ μαθηταὶ οὗτοι ἰσχυρίζονται ὅτι βλέπουν τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας, αἷτινες ἐκπέμπονται ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ βαθύτατα σκεπτομένου ἀνθρώπου, ἀκούουν πολλάκις καὶ τὰς ἀνακλαστικὰς κινήσεις τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τὰ ὅποια δογοῦνται ἀσυνεδῆτως τῇ ἐπιδράσει τῶν σκέψεων. Κατόπιν μιᾶς τοιαύτης ἐξασκήσεως, οἱ δόκιμοι ἀναδεικνύονται ὡς ἱκανώτατοι διδάσκαλοι τοῦ Ὀγκουλισμοῦ καὶ τῆς Θεοσοφίας, ἀποτιέλλονται δ' εἰς διάφορα σημεῖα τῆς γῆς πρὸς διενέργειαν προπαγάνδας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Τῆς Θεσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Μαδρὰς, ἀπόφοιτος εἶναι καὶ ὁ περίφημος Μεσσίας Κρισναμυῦρτι, ἀρεσκόμενος ὁ ἴδιος εἰς τὸ ψευδώνυμον Ἄλτσιόν. Διὰ τὴν ἐννοήσῃ τις ἀκόμη καλλίτερον τὴν ψυχοσύνησιν τοῦ Χριστοῦ τούτου τῶν Θεσοφιστῶν, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ πληρέστερον τί διδάσκεται εἰς τὴν ῥηθείσαν Σχολήν. Οἱ νευρολόγοι καὶ οἱ ψυχίατροι πρέπει νὰ μελετήσουν ὅλως ἰδιαιτέρως τὸ περίεργόν της πρόγραμμα:

Οἱ μαθηταὶ υποβάλλονται εἰς μίαν ζωὴν ἀσκητικὴν, ὀλίγον κινουῦνται καὶ εἶναι πάντοτε ἀπησχολημένοι ἀπὸ μίαν ἐργασίαν ἢ ὁποία ἀπορροφᾷ ὅλην των τὴν προσοχήν, ἀποδιώκουσα πᾶσαν ἄλλην σκέψιν. Ἡ σπουδαιότερα ἀσκήσις εἰς τὴν ῥηθείσαν Σχολήν εἶναι ἡ λεγομένη «Πρόσληψις τοῦ πνεύματος».

Ἡ πένθιμος αὕτη ἱεροτελεστία συνίσταται εἰς τὸ ἐξῆς: Μαθητὴς τῆς ἀνωτέρας τάξεως παρίσταται κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου κρατεῖ τὰς χεῖρας, ἀναμένων τὴν τελευταίαν ἐκπνοήν, τὴν ὁποίαν μετὰ ταχύτητος ἀπορροφᾷ, ἐπιθέτων τὰ χεῖλη του εἰς τὸ στόμα τοῦ ψυχορραγοῦντος.

Ἡ ὅλη δίαιτα καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς, ἣν διέρχονται οἱ μαθηταὶ τοῦ Μαδρὰς, προπαρασκευάζει ἀνθρώπους ὑστερικούς, καταληπτικούς, ἐπιληπτικούς διαφόρων βαθμῶν, ἐν μιᾷ λέξει ἀνθρώπους ψυχικῶς πάσχοντας.

Ἡ σχολὴ τοῦ Μαδρὰς διδάσκει ἐπίσης τὴν κατὰ

τοῦ Θεοσοφιστῆς «Μυστικὴν Ἐπιστήμην», εἰς ἣν διέ-
πρῆψεν ὁ Κρισναμουρτι, ὅστις κατὰ μὲν τοὺς Θεοσοφι-
στῆς εἶνε ὁ νέος Μεσσίας, κατὰ δὲ τοὺς Χριστιανοὺς
εἶδος ἀντιχρίστου.

Σημειωτέον ὅτι ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν ἡ Θεοσοφικὴ
Ἐταιρεία διεφύμιζε τὸν κ. Μεσσίαν, τὸν ἑποῖτον προ-
παρεσκευάζεν εἰς τὸν κωμικοτραγικὸν ρόλον τοῦ Ἰεσοῦ
ὀλίγα τινὰ ἐκ τοῦ ἐπισόμου θεοσοφιστικοῦ ὄργανου,
τοῦ «Τάγματος τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς» (Bouille-
tin de l'ordre de l'Etoile d'Orient), τοῦ ἔτους 1918,

Ὁ Λιδμπίντερς, αὐστραλιανὸς ἐπίσκοπος, ἐκ τῶν κο-
ρυφαίων Θεοσοφιστῶν, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1911 εἰς τὴν πόλιν Μπεναρὲς
ἔλαβε χώραν ἡ ἑτησία συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ
«Τάγματος τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς» παρουσίᾳ τοῦ
Κρισναμουρτι.

»Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνελεύσεως προσεχώρη-
σαν πολλὰ νέα μέλη εἰς τὸ τάγμα. Ἐν ἑξ αὐτῶν εἶπεν
ὅτι τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου θὰ ᾔσων λίαν εὐτυχῆ εἰάν
ἐλάβον τὸ δίπλωμά των ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀρχη-
γοῦ τοῦ τάγματος.

»Τοῦτο ἐγένετο ἀποδεκτὸν μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ὅλα
τὰ νέα μέλη ἐπέστρεψαν τὰ διπλώματά των διὰ νὰ τὰ
λάβουν ἐκ νέου ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἐν τέλει
ἀνεφρακίσθη θπως συνέλθουν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον
τὴν 28 Δεκεμβρίου εἰς τὸ Ἰνδικὸν τμήμα τοῦ οἰκίμα-
τός των.

»Ὅταν συνῆλθον κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν, ὁ
ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος ἔλαβε θέσιν ἔμπροσθεν τῶν με-
λῶν μαζὶ μετὸν κ. Ταλαμόν (Ἐθνικὸν ἀντιπρόσωπον

των Ἰνδιῶν). Τὰ μέλη ὄφειλον νὰ παρελάσουν προ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἐγχειρίζοντα εἰς αὐτὸν τὸ δίπλωμά των, τὸ ἐλάμβανον ὀπίσω παρ' αὐτοῦ, ἀφοῦ πρῶτον οὗτος τὸ ἀνεγίνωσκε.

Ἦρχισεν ἡ παράδοσις καὶ παραλαβὴ τῶν διπλωμάτων ἐν ἄκρᾳ τάξει καὶ ἡσυχίᾳ. Ὁ ἀρχηγὸς μετὰ μειδιάματος ἐδέχετο κατὰ σειράν τὰ μέλη, ὅταν ἔξαφνα τὸ οἶκημα ὅπου εὐρίσκοντο ἐπληρώθη ἀπὸ κάποιαν ἀσυνήθη οἶονει ἠλεκτρικὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐξέπεμπεν ὁ Κρισναμοῦρτι. Τὰ πλησιάζοντα πρὸς αὐτὸν μέλη ἀκουσίως ἐγονυπέτουν, προσβαλλόμενα ἀπὸ τὴν θαυματουργὸν αὐτὴν δύναμιν. Ἐγὼ οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδον ἢ ἐδοκίμασα παρόμοιον τι αἰσθημα, γράφει ὁ κ. Λιδμπίντερ. Ἡ ἔντασις τῆς δυνάμεως αὐτῆς ἐγένετο τόσο ἰσχυρὰ, οὕτως ὥστε ὅλα τὰ μέλη κατὰ σειράν ἐπιπτον πρηνῆ, ἐνῶ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των ἀπὸ συγκίνησιν.

»Τὸ θέαμα ἦτο καταπληκτικόν... Ἡ λαμβανομένη θαυματουργὸς εὐλογία ἦτο τόσο ὀφθαλμοφανής, ὥστε ὅλοι οἱ μετασχόντες τοῦ συνεδρίου ἔσπευδον εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἦτο ὁ Κρισναμοῦρτι.

»Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν εἶχον τὰ διπλώματά των ἐξήγον τὰ διακριτικὰ σήματα τῶν βαθμῶν των διὰ νὰ τὰ παραδώσουν καὶ τὰ παραλάβουν ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν.

»Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ μένη ὀρθίος μ' ἐλαφρὸν μειδίαμα. Μὲ τὴν συνήθη του δὲ ἡρεμίαν καὶ ἀπλότητα ἐθώπευεν ἕνα ἕκαστον διὰ τῆς χειρὸς του εἰς ἐνδειξιν εὐνοίας.

Τοιοῦτον τὸ ἄρθρον τοῦ αὐστραλιανοῦ ἐπισκόπου Λιδμπίντερ.

Ἐπίσης χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ κατωτέρω ἀνταπόκρισις ἐκ Γενεύης, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸν «Μικρὸν Θεοσόφον» «Le petit Théosophe» ὑπ' ἀριθ. 18 τῆς 7 Ἰουνίου 1913, ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις: Εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν Θεοσοφιστῶν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Κρισναμοῦρτι, ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς, μετριοφρόνως χαρακτηρίζων ἑαυτὸν ὡς Ἕλιον:

» Ἀγαπητοί μου σύντροφοι!

« Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς μεταδώσω φωτεινάς ἀκτῖνας προερχομένας ὡς ἀπὸ τὸν Ἕλιον, ἀκτῖνας, αἵτινες ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸ μεδίαμα τοῦ Κρισναμοῦρτι, νὰ σᾶς μεταδώσω ὅλην τὴν ὠραιότητα καὶ κυρίως τὴν ἀγάπην ἣτις ἀπορρέει ἀπ' αὐτὸν ».

Περαιτέρω ὁ ἀνταποκριτὴς γράφει ὅτι εἰς τὸ συνέδριόν ὁ Κρισναμοῦρτι διένειμε ἄνθη μαζὶ μὲ τὴν εὐλογίαν του.

Ἡ Θεοσοφικὴ Ἐταιρεία ἔχει μίαν ἀπολύτως μυστικὴν στοάν, ἣτις καλεῖται « Ἡ Λευκὴ Στοά ». Ἡ Στοά αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ μέλη τῶν ἀνωτάτων βαθμῶν, εἰς τὰς συνεδριάσεις δὲ αὐτῶν, λέγουσιν οἱ σοφοὶ Θεοσοφισταί, ὁ μέγας διδάσκαλός των παρουσιάζεται... μὲ σῶμα ἀθέριον...

Ὁ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς κ. Jules Bois εἰς τὸ ἔργον του « Αἱ μικραὶ θρησκείαι » ὁμιλῶν περὶ Θεοσοφιστῶν, λέγει: ὅτι ἐγνώρισεν εἰς τὴν Μοντμάρτην ἕνα γέροντα ὑπνωτιστὴν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐγνώριζε ἄριστα τὴν Μπλαβάτοκαϊ, ἰδρύτριαν τῆς Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας. Αὕτη, ὅταν ἦτο νέα, ἔζη ἐν Παρισίοις καὶ τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς μέδιουμ. Ὁ γέρον ὑπνω-

τιστής ἔλεγεν ὅτι ἡ Μπλαβάτσκα, εὐρισκομένη εἰς κατά-
 στας καταληψίας, παρουσιάζετο μὲ διπλὴν μορφήν.
 Πότε ὡς ἀρχάγγελος ἐμιλῶν γλῶσσαν μυστηριώδη καὶ
 διαφορουμένην, πότε ὡς ἕνας δαίμων ψυχρὸς, ἀπεχθὴς
 καὶ βίαιος.

Ἄλλ' εἶναι προφανές ὅτι οἱ Θεοσοφισταὶ δὲν εἶναι
 οὔτε ἀρχάγγελοι οὔτε δαίμονες. Εἶναι ὄργανα, κατὰ
 τὸ μέγιστον μέρος, ἀσυνείδητα τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν,
 αἱ ὁποῖαι, διὰ τὴν ἀποσυνθέσθαι καὶ τὴν ἀποσυνθέσθαι τοὺς
 χριστιανικοὺς Λαοὺς, ἐφεύρον τὰ πλέον παράδοξα προ-
 σχήματα καὶ τὰς πλέον περιέργους προσωπίδας διὰ
 τὴν καλύπτουσαν τὰ σχέδιά των καὶ τὴν σπεύρουσαν τὴν ἀνη-
 θικότητα καὶ τὴν παραλυσίαν.

Ἐπειδὴ ἔμως οἱ ἀφελεῖς καὶ οἱ μυστικοπαθεῖς δὲν
 εἶναι σπάνιοι εἰς ὅλας τὰς χώρας, ἡ Θεοσοφία διεδοθη
 εὐρύτατα εἰς ὅλην τὴν γῆν. Ἴδου αἱ χῶραι κατὰ ἡ-
 πείρους, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουσι σήμερον στοιαὶ Θεο-
 σοφικαί :

1) Εὐρώπη: Ἑλλάς, Βουλγαρία, Ρωσία, Γερμανία,
 Γαλλία, Ἀγγλία, Σκωτία, Ἰρλανδία, Ἰσπανία, Τσεχο-
 σλοβακία, Αὐστρία, Νορβηγία, Δανία, Ὀλλανδία, Ἑλ-
 βετία, Ἰταλία, Βέλγιον, Φιλλανδία, Σουηδία.

2) Ἀσία: Ἰνδία, Κεϋλάνη. Ἰαπωνία, Ἰάβα, Βέρ-
 νεο, Φιλιππῖναι, Κίνα.

3) Ἀφρική: Αἴγυπτος, Ἀλγέριον, Ν. Ἀφρική, Κα-
 νάριοι νῆσοι.

4) Ἀμερική: Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, Καναδάς, Μεξι-
 κόν, Κούβα, Νικαράγουα, Ἀργεντινή.

5) Αὐστραλία: Αὐστραλία, Τασμανία, Ζηλανδία,
 Νῆσοι Χαβάϊ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἡ Θεοσοφία καὶ τὰ δόγματά της

Ὁ κ. Jean Matheus, συγγραφεὺς γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα A. Mathey ὑπῆρξεν ἐκ τῶν κορυφαίων Θεοσοφιστῶν καὶ τῶν εὐκρινεστέρων θαυμαστῶν τῆς μυστικῆς ταύτης ἑταιρείας. Ἴδου διατὶ ἡ μαρτυρία του ἔχει κῦρος ἀπολύτως ἀξιόπιστον. Ὅσα λέγει κατωτέρω περὶ παγκοσμίου θρησκείας, ὑπὲρ τοῦ Βούδδα, κατὰ τῶν χριστιανικῶν θεωριῶν περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου καὶ μάλιστα ὑπὲρ τῆς ἀθεΐας, πρέπει νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν ὄχι μόνον τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων Θεοσοφιστῶν, ἀλλὰ καὶ ἔλων τῶν διανοουμένων.

Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Jules Bols, τοῦ γνωστοῦ ἐπίσης συγγραφέως, τί εἶναι Θεοσοφία, ὁ κ. Mathey ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

— Ἡμεῖς οἱ Θεοσοφισταὶ δὲν ἔχομεν λατρείαν, δὲν δημιουργοῦμεν θρησκείαν, διότι εἴμεθα ἡ παγκόσμιος θρησκεία. Βεβαίως ἐπωφελοῦμεθα ὠριζόμενων δοξασιῶν τῶν ἀνατολικῶν λαῶν. Ἡ διδασκαλία τοῦ Βούδδα π.χ. πλησιάζει μὲ τὴν ἰδικήν μας εἰς πολλὰ σημεῖα. Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι κάθε φιλοσοφικὸν σύμβολον μεταβάλλεται εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ πλῆθους εἰς εἰδωλον, εἰς χονδροειδῆ λατρείαν. Ἐὰ δὲ σύμβολα καταλήγουν νὰ γίνωνται πιστευτὰ ὡς ἀλήθειαι ἀκλόνητοι. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν τὴν ὑπαρξιν τῶν πνευματικῶν φαινομένων, τὰ ὁποῖα ὁμῶς εἶναι κατωτέρας τάξεως φαινόμενα καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ μέδιουμ, τὸ ὁποῖον κατέ-

χει μυστησιώδεις δυνάμεις, άγνοούν την προέλευσιν, τόν χαρακτήρα και τόν σκοπόν αυτών.

Ἡ έταιρεία τών Θεοσοφιστῶν στηρίζεται επί τοῦ «έσωτερισμοῦ» (ésotérisme) μυστικοῦ δόγματος προσιτοῦ μόνον εἰς τοὺς μεμυημένους, ἀλλά και ἔχοντας ταῦτοχρόνως μερικά σχέδια πρακτικά, προσηρμοσμένα πρὸς τόν σύγχρονον κόσμον.

Τρεῖς εἶναι οἱ σκοποὶ τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας:

1) Νά ιδρύσῃ μίαν παγκόσμιον ἀδελφότητα, ὄχι πλέον αἰσθηματικὴν, ἀλλά τρόπον τινά ἐπιστημονικὴν, διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί, ὡς συμπτώσεις διάφοροι τῆς αὐτῆς οὐσίας. 2) Νά μελετήσῃ τὴν ἐπιστήμην τῶν θρησκειῶν και τῶν φιλοσοφιῶν τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. 3) Νά δημιουργήσῃ ἓν δόγμα «Ἐσωτερικόν» τὸ ὁποῖον, καλυπτόμενον μὲ τόν ὄρκον τῆς ἀπολύτου ἔχεμυθίας ἐξηγεῖ εἰς τοὺς μεμυημένους τὴν σημασίαν τῶν συμβόλων και μεταδίδει εἰς αὐτοὺς μίαν θείαν δύναμιν, ἀνάλογον ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν εἶχον οἱ Θεοὶ τῶν ἀρχαίων θρησκειῶν.

Ἡ δόξα τῆς Θεοσοφίας εἶναι νά διατηρῇ τὰ μυστικά της διὰ τοὺς ἠθικοὺς ἀνθρώπους, τοὺς προπαρασκευασμένους διὰ τῆς μύσεως. Ἐάν ἡ Θεοσοφία ἐδρασίλευεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ἀνθρωπότης θά ἐπροφυλάσσετο ἀπὸ τὰ ἀπάσιχα ἀποτελέσματα τῆς χημείας, τῶν σφαιρῶν τῶν πυροβόλων, ἀπὸ τὰ δηλητήρια τῶν νοθευμένων τροφῶν. Ἡ ἐπιστήμη δὲν θά ἦτο ἐμπεπιστευμένη παρὰ μόνον εἰς τοὺς νοήμονας και τοὺς ἠθικοὺς ἀνθρώπους.

Πρὸ δέκατος ἔτων συνεπήξαμεν μίαν ὁμάδα εἰς Παρισίους. Μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ Gaborian και τοῦ

Dramard ἐξεδόθη ἡ πρώτη ἐπιθεώρησις μας ἢ «Lotus». Κατόπιν ἡ Renu Théosophique τῆς κομῆσεως Adhemar καὶ τὸ τέλος ἢ «Lotus bleu» τὴν ὁποίαν συντάσσω ἐγὼ μαζί με τὸν κ. Coulom (Amaravella).

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Μπλαβάτσακῆ, ἡ κυρία Ἄννα Μπεζάν διευθύνει τὴν ἐταιρείαν ἐν Εὐρώπῃ ὁ κ. Judge ἐν Ἀμερικῇ καὶ ὁ κ. Keishtler ἐν Ἀσίᾳ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Jules Bois ἠρώτησε :

—Τί δόγματα διδάσκετε ;

—Ἐν πρώτοις, ἀπήντησεν ὁ Mathey, δὲν ὑπῆρξε δημιουργία. Ὀνομάζομεν manvantara (μανβαντάρρα) τὴν ἀπειρον αἰωνιότητα τοῦ σύμπαντός, ἐκδηλουμένου εἰς διαφόρους μορφάς, ἀλλῆ μὴ δημιουργουμένου (δὲν ὑπάρχει δημιουργία κατὰ τὴν κυριολεξίαν τῆς λέξεως, ἀλλὰ μόνον συνέχεια ἐκδηλώσεων (succession de manifestation). Τὸ Σύμπαν οὐδέποτε ἔσχεν ἀρχὴν καὶ οὐδέποτε θὰ ἔχῃ τέλος.

Τὴν ἐπάνοδον τοῦ σκότους ἢ τὴν νύκτα τοῦ Βράμα ἢ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν κοινὴν πεπλανημένην γνώμην, ἡμεῖς τὴν ὀνομάζομεν Pralaya (Πραλάγια).

Εἴμεθα ἄθεοι ἀποκρούοντες τὴν ἐννοίαν ἐνδὸς Ἀνθρωπομόρφου Θεοῦ ἐκτὸς τῆς φύσεως. Ἐπίσης δὲν προσευχόμεθα. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς παρὰ ἡ μοναδικὴ οὐσία τῆς φύσεως. Ἡ οὐσία αὕτη ἐνεργεῖ διττῶς : Πρῶτον προκαλεῖ τὴν κίνησιν τὴν λεγομένην involution ἢ κάθοδον τοῦ πνεύματος εἰς τὰ ἀντικείμενα τῆς ὕλης. Κατόπιν δὲ τὴν ἐvolution, ἧτοι τὴν ἐξέλιξιν ἢ ἐπά-

νοδον όλων τῶν ὄντων εἰς τοὺς κόλπους τῆς μιᾶς καὶ μόνης οὐσίας.

Αἱ Ἰνδῖαι ὀνομάζουσι τὴν γείεσιν καὶ φθορὰν τῶν πραγμάτων, νύκτα τοῦ Βράμα. Ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὅποιον διαρκεῖ ἡ εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοὴ ὀνομάζεται Manvantara.

Τὸ τέλος τοῦ κόσμου θὰ λάβῃ χώραν ἀπὸ μίαν οὐσφιγξιν ἢ ἔλξιν τοῦ παντός, συρομένου ἀπὸ τὴν εἰσπνοὴν ἐνδὲς ἀοράτου στόματος.

Ἐπτὰ φυλαὶ πρέπει νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸν πλανήτην μας ὅπως καὶ ἑπτὰ αἰσθήσεις πρέπει νὰ ἐκδηλωθοῦν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν πέμπτην φυλὴν καὶ εἰς τὴν πέμπτην αἰσθησιν.

Κάθε φυλὴ, μετὰ τὴν τελείαν διαδρομὴν τῆς, εἰσέρχεται εἰς τὴν Νιρβάναν, ἡ ὁποία, κατὰ τὰς δοξασίας τοῦ Βούδδα, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἡσυχία τῆς ψυχῆς, ἔλλειψις ἐπιθυμίας πρὸς πᾶσαν σκέψιν καὶ πάντα πόθον, ψυχικὴ ἀνυπαρξία. Ἡ Νιρβάννα εἶναι, καὶ κατὰ τοὺς Θεοσοφιστάς, ὁ ὑψηλότερος σκοπός, τὸν ὅποιον ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ.

Ἐπάρχει τριαύτη ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἐὰν εἰς ἓξ αὐτῶν πάσχη, ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης θὰ πάσχη, ἔξ οὗ ἡ Κάρμα, ἥτις καθορίζει τοὺς εὐτυχεῖς ἢ ἀτυχεῖς πειραματισμοὺς ἐκάστης ἐνσαρκώσεως». Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Jean Mathey, ἐ.ός, ἐπαναλαμβάνομεν, τῶν κορυφαίων Θεοσοφιστῶν, σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἀντίθετος πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, τὴν πραγματικὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Εἰς αὐτὰ θὰ προσθέσωμεν τὰ ἑξῆς :

Ἡ ἐσωτερικὴ ἢ μυστικὴ διδασκαλία τῶν Θεοσοφιστῶν παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν τεσσάρων οὕτως εἰπεῖν σωμάτων ἢ καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, ἴμῃ προσπιπτουσῶν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. Τὰ σώματα ταῦτα εἶναι 1) Τὸ αἰθέριον, 2) τὸ ἀστρικόν, 3) τὸ τῆς σκέψεως καὶ 4) τὸ πνευματικόν.

Τὸ αἰθέριον σῶμα δημιουργεῖ παρόμοιον ἐκυτοῦ ὄλικόν ὄργανισμὸν καὶ διευθύνει τὰς φυσιολογικὰς ἐνεργείας αὐτοῦ.

Τὸ ἀστρικόν (astral) δὲν κατέχει οὕτως εἰπεῖν αἰσθητικὰ ὄργανα διὰ νὰ δέχεται τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Μὲ τὸ σῶμα τοῦτο ὁ ἀνθρώπος δύναται ἰὰ ζῆ εἰς τὸν κόσμον τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν ἡδονῶν, τῶν παθῶν, ψυχικῶν συγκινήσεων τοῦ καλουμένου ἀστρικοῦ κόσμου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Θεοσοφισμὸς δὲν παραδέχεται ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως. ἄρα οὐδεμίαν ἔχει εὐθύνην ὁ ἀνθρώπος, τοῦ ὁποίου τὸ ἀστρικόν σῶμα εἶναι ἔκθετον εἰς ἡδονὰς παντὸς εἶδους. Μὲ τὴν ἀνήθικον αὐτὴν θεωρίαν οἱ Θεοσοφισταὶ δικαιολογοῦν τὴν ἐκκλυσιν τῶν ἡθῶν, ἢ ὁποῖα παρατηρεῖται εἰς τὰς τάξεις των.

Εἰς τὸ σῶμα τῶν σκέψεων, τὸ ἄτομον φαίνεται ὡς ἐὰν ἀπέθανε διὰ τὸν ἀστρικόν κόσμον καὶ ζῆ εἰς τὸν καθαρῶς κόσμον τῶν σκέψεων, ξένον παντὸς ἀτομικοῦ καὶ πάθους.

Μὲ τὸ πλήρες γινῶθι σαυτὸν φθάνομεν εἰς τὸ τελείως πνευματικόν σῶμα, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου ἀνοίγεται ἡ πνευματικὴ ὑπάρξις τοῦ κόσμου, οἱ αἰώνιοι νόμοι τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τότε ὁ ἀνθρώπος

προσεγγίζει και ἀφομοιοῦται πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν αἰώνιαν Ἀλήθειαν.

Προτοῦ εἰσελθῶ εἰς τὴν ἀνάλυσιν ἄλλων μυστικῶν ἔτσιρειων, ὀφείλω νὰ τονίσω διὰ μελετῶν τις τὰ ἐσωτερικὰ δόγματα καὶ διδασκαλίας αὐτῶν δὲν δύνανται νὰ μὴ πιστοποιήσῃ διὰ εἰς τοὺς ἀνωτάτους βαθμοὺς, ἔλαι ἔχουν τὴν αὐτὴν διδασκαλίαν, τὰ αὐτὰ δόγματα καὶ τὰς αὐτὰς ἀρχάς, ἐνῶ εἰς τοὺς κατωτέρους βαθμοὺς τὰ δόγματα ποικίλλουν τόσον ἐπιτηδείως, ὥστε εἰς τὸν ἀδαῆ προσήλυτον νὰ μὴ γίνωνται ἀντιληπτά (1).

Σημείωσις.—Φίλος ἐκ Θεσσαλονίκης μοὶ ἀποστέλλει ἐγγραφα ἀνεκτιμήτου ἀξίας, δι' ὧν συλλαμβάνονται ἐπ' αὐτοφῶρον ψευδόμενοι οἱ Θεοσοφισταὶ καὶ δι' ὧν ἀποδεικνύεται τετραγωνικῶς ὁ ἰσχυρισμὸς μου, καθ' ὃν ἡ Θεοσοφικὴ Ἑταιρεία εἶνε τέκνον τοῦ Ἑβραϊσμοῦ.

Ἡμεπίσημος ἀνακοίνωσις τῶν Ἑλλήνων Θεοσοφιστῶν δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐφημερίδα «Πρωΐα» τὴν 17 Ἰανουαρίου, ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἰδρυθεῖσαν στοάν «Μπενέ-Μπερίθ» ὡς στοάν Θεοσοφικὴν. Ἐὰν αἱ βεβαιώσεις τῶν Θεοσοφιστῶν ἦσαν ἀληθεῖς, τότε ἔπρεπε καὶ ἡ στοὰ αὕτη νὰ ἀσχολῆται εἰς θέματα καθαρῶς θεοσοφικὰ καὶ οὐχὶ ἐθνικά.

Ἐν τούτοις τὸ «Ἑβραϊκὸν Βῆμα» τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὰ φύλλα τοῦ τῆς 15 Μαΐου καὶ τῆς 5 Ἰουνίου 1925 — τὰ ὅποια εὗρισκονται εἰς χεῖράς μου, — ἀταπτύσσει μεθ' ὑπερηφανείας τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ δρασίμην τῆς στοᾶς ταύτης, ὡς καὶ ὄλων τῶν ὁμωνύμων στοῶν τῆς γῆς, αἱ ὅποια διέπρηναν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν Ἑβραίων καὶ κατὰ τοῦ ἀντισημιτισμοῦ, ἐν Ἑλλάδι, Πολωνίᾳ, Ἰταλίᾳ, Βουλγαρίᾳ, Ἡνωμέναις Πολιτείαις, Μεξικῷ, Αὐστρίᾳ, Ρουμανίᾳ, Σερβίᾳ καὶ Τσεχοσλοβακίᾳ.

Ἄρα ἡ ὑπὸ τὸ ἀκίνδυνον ὄνομα Θεοσοφικὴ Στοὰ κρυπτομένη Στοὰ «Μπενέ-Μπερίθ» οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ μία

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΟΙ Ἰλλουμινάτοι

Ἡ Μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Ἰλλουμινάτων (Φωτισμένων). εἶνε ἄγνωστος ἀκόμη καὶ κατ' ὄνομα εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν Λαῶν. Ἐν τούτοις ὡς θὰ ἀποδειχθῇ κατωτέρω, ἐξήσκησε καὶ ἐξασκεῖ τεραστίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς ἀνθρωπότητος

ἔθνικῶφρον ὀργάνωσις, ἀναπτύσσουσα τὴν πλέον θαυμαστήν καὶ μεθοδικὴν δραστηριότητα ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τὴν ὀλικὴν καὶ ἠθικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ἑβραϊσμοῦ.

Ἄς λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος ὅτι ἡ Κα Διομήδους, συζυγὸς τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἴσταται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἑβραϊκῆς ταύτης ὀργανώσεως.

Νομίζω ὅτι εἶναι ἐπίκαιρον ν' ἀναφέρω τὴν ὁμολογίαν τοῦ κ. Καλογεροπούλου, ταξιάρχου τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος, ἣν ἔκαμεν ἐν τινι στοᾷ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ 1922 καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξιστορεῖ τὸ ἔργον τῆς Μπλαβάσκαγια καὶ τὸν ρόλον τῆς, εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν Καρβοναρίων.

«Ἄδελφοί μου, ἡ σημερινὴ Θεοσοφικὴ εἶναι ἡ αὐτὴ αὐτὴ ἐλευθεροτεκτονικὴ, μετημφιεσμένη ὅμως καὶ παρηλλαγμένη (τοῦτο δ' ἀνομολογεῖται καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν θεοσοφιστῶν, λεγόντων ὅτι ἡ Θεοσοφικὴ Ἀδελφότης ἀποτελεῖ τμηματὸς μεγάλης καὶ παγκοσμίου κινήσεως διενεργουμένης ἀνά τοὺς αἰῶνας (σελ. 8)...» Τὸ 1856 συνεργάζεται μετὰ τοῦ Mazzini, ἡ Μπλαβάσκαγια, εἰς Καρμπονάρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰταλίας (σελ. 9). Ἀπειρία δὲ βιβλίον καὶ βιβλιορίων εἶναι ἐκδοδομένα πρὸς διάδοσιν τῆς Θεοσοφίας. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς σημερινῆς Θεοσοφικῆς, ἧς τὸν ἐσωτερικὸν ὀργανισμόν δὲν κατώρθωσα νά ἀνεύρω (σελ. 11). Τὰ ὀλίγα ταῦτα εἶνε ἀρκούντως ἐνδεικτικά).

διαδραματίσασα σημαντικώτατον πρόσωπον, τόσοσιν εἰς τὴν μεγάλην Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1789 ὅσον καὶ εἰς τὴν τελευταίαν μεγάλην ἐπανάστασιν τῶν Ρώσων Κομμουνιστῶν, ὡς καὶ εἰς τὰς μεσολαβησάσας μικροτέρως ἐπαναστάσεις ἄλλων Λαῶν. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ ἀπὸ τοῦδε ὅτι καὶ ὁ Μουσταφᾶ Κεμαλ ἀνήκει εἰς τὴν ἔταιρείαν ταύτην, ὅπως ἀπεκάλυψε πρὸ δύο ἐτῶν τὸ «Σίκολλο» τοῦ Μιλάνου.

Ἰδρυτὴς τῆς Ἐταιρείας ταύτης εἶνε ὁ ἔβραϊος Ἀδὰμ Βάϊσχάουπτ. Γεννηθεὶς τῷ 1748 εἰς Ἰγκολστατ τῆς Βαυαρίας, κατελάμβανε νεώτατος, εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν, τὴν ἔδραν τοῦ κανονικοῦ δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἰγκολστατ. Τῷ 1776 οὐνίστα τὸ τάγμα τῶν ὀπαδῶν τῆς τελειοποιήσεως, μετονομασθὲν εἰς τάγμα τῶν «Φωτισμένων», (Ordre des Illuminés). Ἐδέχετο ὀπαδοὺς πάσης θρησκείας, παρὰ τῶν ὀποίων ὅμως ἀπήτει τυφλὴν ὑπακοήν. Συνέγραψε πολύκροτον σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Πυθαγόρας ἢ ἡ μυστικὴ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν τοὺς λαοὺς».

Ἡ μυστικὴ αὕτη Ἐταιρεία ἐπεξετάθη ταχύτατα. Ἐπειδὴ ὅμως συμφώνως πρὸς τὸν πρῆγματικὸν σκοπὸν τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς, δὲν περιορίζετο εἰς κοινωνικὴν δρᾶσιν ἀλλ' ἐπενέβαινε καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν, ἢ βαυαρικὴν κυβέρνησιν ἀπηγόρευσε τῷ 1784 τὴν λειτουργίαν τῆς Ἐταιρείας καὶ κατεδίκασεν εἰς ἔξορίαν ἢ φυλάκισιν τὰ γνωσὰ μέλη τῆς. Ὁ Βάϊσχάουπτ κατέφυγε τότε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δουκὸς τοῦ Γκότα, ὅστις μνηθεὶς ἤδη εἰς τὴν Ἐταιρείαν, διώρισεν αὐτὸν ὡς αὐλικόν του σύμβουλον. Ὁ Βαϊσχάουπτ ἀπέθανε τῷ 1822.

Ὁ Βάϊσχάουπτ ἔλεγε: «Καὶ οἱ αὐτοκράτορες καὶ ὅλα τὰ Κράτη εἶνε ἀνίκανοι νὰ μᾶς νικήσουν. Ὁ σπό-

ρος ἐρρίφθη, ἐκ τοῦ ὁποῦ θὰ ἐξέλθῃ ὁ νέος κόσμος.
 Ἡμεῖς εἶμεθα ἀπλᾶ ὄργανα τῆς φύσεως.

Οἱ Ἰλλουμινᾶτοι πρέπει παντοῦ νὰ ἀναλάβουν εἰς χεῖράς των τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν, τὰς ἑδρας τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἐξουσίας. Τοῦτο συνέβη οὐχὶ ἄπαξ ἐν ἀγνοίᾳ βεβαίως τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῶν Λαῶν. Εἰς τὴν Ρωσίαν π.χ. εἶχον διορισθῆ μυστηριωδῶς ὁ Γερμανοεβραῖος Σάμπλερ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου II εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ὁ ἑβραῖος Φίλιππος ὡς ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Βίτεπσκ, καὶ ὁ ἑβραῖος Μιχαήλ ὡς ὑφηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Πετροπόλεως.

Ἡ Μυστικὴ αὕτη Ἐταιρεία ἐτοιμάζει δῆθεν τὴν ἐξιλέωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διδάσκει δὲ ὅτι ταχέως θὰ ἐκλείψουν οἱ ἡγεμόνες καὶ τὰ Κράτη ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Ἡ ἀνθρωπότης θὰ γίνῃ μία οἰκογένεια καὶ ἡ γῆ κοινὸν κτῆμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀποστολὴ τῆς ὀργανώσεως εἶνε νὰ προπαρασκευάσῃ τὸν δρόμον τῆς ἐξιλεύσεως. Διὰ τῶν ἀρχῶν τούτων οἱ Ἰλλουμινᾶτοι προδίδουν ἀμέσως τὴν κοινὴν καταγωγὴν των μετὰ τοῦ τεκτονισμοῦ καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Πράγματι ὁ Βαϊσσχάουπτ ἐνωρίτατα κατέλαβεν ἐπίλεκτον θέσιν εἰς τὰς Μασσωνικὰς ὀργανώσεις τὰς φερούσας μεγάλην ποικιλίαν ὀνομάτων, ὄχι μόνον ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων κρατῶν. Εἰς τὴν Ἐταιρείαν τοῦ Βαϊσσχάουπτ προσεχώρησαν ἐπιφανεῖς προσωπικότητες, οἱ οἱ Δούκες τοῦ Μπρουνσβίγ, τοῦ

Βάιμαρ, τοῦ Γκότα, ὁ ἐπίσκοπος Δόλμπεργ καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Τυχαίως περιέπεσαν εἰς χεῖρα τῶν ἀρχῶν ἔγγραφα τῶν « Ἰλλουμινάτων » ἀποκαλύπτοντα τὰς πραγματικὰς ἀρχὰς τῶν. Εἰς ἓκ τῶν φίλων τοῦ Βάιςχάουπτ, ὀνόματι Λάντς μετέβαινε χάριν προπαγάνδας εἰς Σιλεσίαν, ἀλλὰ κατ' ὄδον ἐφρονεύθη ὑπὸ κεραυνοῦ. Τὰ εὐρεθέντα ἐπ' αὐτοῦ ἔγγραφα ἐπέτρεψαν εἰς τὰς ἀνακριτικὰς ἀρχὰς νὰ παραπέμψουν τοὺς μεμνημένους εἰς δίκην, διεξαχθεῖσαν ἐν Μονάχῳ τῷ 1784. Συνεπεία τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, τὸ τάγμα δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ παραμείνῃ ἐν Βαυαρίᾳ, ἀφ' ἧς στιγμής ἰδίᾳ ἐδημοσιεύθησαν τὰ μυστικά του ἔγγραφα. Ἐξ αὐτῶν προκύπτει ἕτι ἡ μυστικὴ διδασκαλία τοῦ Βάιςχάουπτ εἶχεν ὡς ἐξῆς: « Ἰσότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐλευθερία εἰς τὰ γενετήσια ἔνστικτα αὐτῶν. Κιύπημα κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας. Τὰ μόνα στηρίγματα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῶν ἀστικῶν κρατῶν εἶναι ἡ θρησκεία καὶ οἱ νόμοι. Ὡς ἓκ τούτου διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τις τὸν ἀνθρώπον εἰς τὰ φυσικά του ἔνστικτα, πρέπει νὰ καταστρέψῃ πᾶσαν θρησκευτικὴν πίστιν, καὶ νὰ καταργήσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν. Κάθε ὑποταγὴ ἓκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀδυναμία. Αὐτὴ πρέπει νὰ παύσῃ συγχρόνως μὲ τὴν αἰτίαν ἐξ ἧς πηγάζεται. Ἡ ἐξουσία τοῦ πατρὸς ἐπὶ τῶν τέκνων πρέπει νὰ παύῃ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῶν. Ὁ ἐνήλιξ πρέπει ν' ἀκολουθῇ τὰ φυσικά του ἔνστικτα. Μόνον ὅταν οἱ ἀνθρώποι μετεπήδησαν ἀπὸ τῆς φυσικῆς καταστάσεως εἰς τὴν δουλείαν, τότε ἀνεφάνησαν καὶ κράτη καὶ ἡγεμόνες. Ὁ κόσμος ἔπαυσε ν' ἀποτελῇ

μίαν ένιαίαν οίκογένειαν. Ὁ Ἐθνικισμὸς κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς γενικῆς ἀγάπης, ἐπετρέπη δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ περιφρονοῦν καὶ νὰ βλάπτουν τοὺς ἄλλους. Τοῦτο οἱ φιλόανθρωποι τὸ ὠνόμασαν πατριωτισμὸν. Τὸ καθῆκον τῶν ἀνθρώπων εἶναι νὰ ἐφαρμόσουν δια τὰ μέσα ὅπως ἐλαττώσουν τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἐκμάθῃ ἐκ νέου ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον».

Σημειωτέον ὅτι ἡ μεγάλη γαλλικὴ ἐπατάστασις τοῦ 1789 εἶναι ἔργον κυρίως τῶν «Ἰλλουμινάτων». Ὁ Μιραμπώ, μεταβίβς εἰς Γερμανίαν, ἦλθεν εἰς σχέσεις με τοὺς «Ἰλλουμινάτους» καὶ παρέλαβε κατόπιν πράκτορας τοῦ Βασιλέως εἰς Παρισίους. Ἐκεῖ μεταξύ τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Γάλλων ἀντιπροσώπων ἐπετεύχθη συνενόησις καὶ καθωρίσθη ἡ ἡμέρα τῆς συγκλήσεως τῶν μασσωνικῶν ὀργανώσεων τῆς Γαλλίας καὶ τῶν ἄλλων Κρατῶν εἰς Φραγκφούρτην. Πράγματι τὸ τεκτονικὸν τοῦτο συνέδριον συνῆλθε καὶ κατεδίδασεν εἰς θάνατον τὸν βασιλέα τῆς Σουηδίας Γουσταῦον τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον XVI καὶ τὴν Μαρίαν Ἀντωννέταν (Louis Daste σελ. 292-308).

Διὰ νὰ φανῆ δὲ μετὰ πόσης πείσμονος ἐπιμονῆς ἐργάζονται οἱ «Ἰλλουμινάτοι», παραθέτω κατωτέρω τὸ καίμενον τοῦ ὄρκου, ὡς καθωρίσθη οὗτος εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Βίλχεμσβάδεν (1752).

«Διαρρηγνύω τοὺς δεσμούς, τοὺς ἐνοῦντάς με με ὅποιανδήποτε ἀρχὴν, εἰς ὅποιανδήποτε καὶ ἀν ὑπεσχέθη πίστιν, ὑποταγὴν ἢ ὑπηρεσίαν. Ομνύω νὰ ἀποκαλύπτω εἰς τοὺς ἰδιικούς μου, ἐλευθέρως ἐκλεγέντας ἀρχηγούς, πᾶν ὅ,τι ἴδω ἢ ἀναγνώσω ἢ ἀκούσω ἢ γνωρίσω ἢ ἀποκαλύψω καὶ ἐπίσης νὰ ἐρευνῶ πᾶν τὸ μὴ προσ-

πίπτον εἰς τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς, Ὅμνῶ να ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας θὰ λαμβάνω, ὅπως ἐκκαθαρίσωμεν τὴν γῆν ἀπὸ τοὺς τυράννους καὶ ἐχθροὺς τοῦ τάγματος. Ἀπαλλάσσω ἑμαυτὸν ἀπὸ κάθε ὅρκου, τὸν ὁποῖον ἔδωσα ἢ θὰ δώσω εἰς τὴν πατρίδα ἢ τοὺς νόμους».

Ἡ ἔννοια τοῦ ὅρκου αὐτοῦ εἶναι σαφής. Οἰσοδήποτε δημόσιος ἢ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰλλουμινάτους, πρέπει νὰ παραβαίνη τὸν ὅρκον τῆς ἐχεμυθίας καὶ τῆς πίστεως, διὰ νὰ καταδίδῃ εἰς τὴν Μυστικὴν ταύτην Ἐταιρείαν ὅ,τι βλέπει ἢ ἀκούει. Χάρις εἰς τὴν ὀργάνωσιν ταύτην τὸ ἐν Τσαρλστάουν τῆς Ἀμερικῆς ἐδρεῦον συμβούλιον τοῦ ἐν ἐξορίᾳ Πατριάρχου τοῦ Ἰσραὴλ εἶνε πάντοτε ἄριστα πληροφορημένον ἐπὶ τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι ἡ συστηματικὴ ἐχθρότης τοῦ Κεμάλ κατὰ τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας καὶ κατὰ τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῆς πίστεώς του εἰς τὸ δόγμα τῶν Ἰλλουμινάτων;

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ζ'.

Οἱ Ταμπλιέροι

Ἡ μυστικὴ Ἐταιρεία τῶν Ταμπλιέρων ἢ Ναϊτῶν, εἶναι μία ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ σπουδαιότερων Μυστικῶν Ἐταιρειῶν τῆς ἱστορίας.

Ἰδρύθη τῷ 1118 μ. Χ. εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Hugnes des Paiens καὶ ἄλλων Σταυροφόρων, διὰ νὰ προστατεύῃ τοὺς χριστιανοὺς προσκυνητὰς

καὶ τοὺς ἀγίους τύπους. Βωδουΐνος ὁ Β', βασιλεὺς τῆς Ἱερουσαλήμ τοὺς ἐχορήγησεν ἐν κτίριον τῆς πόλεως ταύτης κείμενον παρὰ τὸν ἀρχαῖον Ναόν (Temple) τοῦ Σολομῶντος. Ἐκ τῆς λέξεως Ταμπλ ἢ Ναός, ὠνομάσθησαν Ταμπλιέροι ἢ Ναΐται. Ὁ ἱστορικὸς Clavel λέγει ὅτι τὸ τάγμα τῶν Ταμπλιέρων εἶναι κλάδος τῶν Γνωστικῶν (ἑβραϊκῆς ὀργανώσεως) καὶ τέκνον τῆς ἀρχαίας αἰρέσεως τῶν Ὀφειτῶν. Κατὰ τὸν Dechamps (τόμ. II σελ. 40), οἱ Σταυροφόροι ἐμυήθησαν ἐν Ἀσίᾳ εἰς τὰς ἑβραϊκὰς μυστικὰς ὀργανώσεις. Τοῦτο ἄλλως τε ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς σχέσεις τῶν Ταμπλιέρων μετὰ τὴν φοβερὰν ὀργάνωσιν τῶν Ἀσασίνων (Δολοφόνων) ὡς καὶ τῶν Ἀλμπιγουΐνων, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ὀμιλήσω εἰς ἄλλο κεφάλαιον.

Οἱ Ταμπλιέροι, ἀποῦ ἐπρόδωσαν τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, κητέστρεψαν τὸ ἔργον τῶν Σταυροφόρων καὶ ὑπενόμειυσαν τὰ χριστιανικὰ κράτη, τὰ ὁποῖα τοὺς παρέσχον δύναμιν, πλοῦτον καὶ τιμὰς καὶ οὕτως ὁ χριστιανισμὸς ἔχασε τὴν ἰσχύν του ἐν τῇ Ἀνατολῇ (Φίνδελ τόμ. I σελ. 39—41). Ἄλλος συγγραφεὺς, ὁ Σουστερ, λέγει ὅτι οἱ Ταμπλιέροι διὰ τῶν ἐμπορικῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, διὰ τῶν τραπεζικῶν πράξεων καὶ ἄλλων ἐργασιῶν, συνεκέντρωσαν πολὺ χρήμα, τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσετο εἰς τὸ ὠχυρωμένον Μοναστήριον τοῦ τάγματος ἐν Παρισίαις. Κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ XII αἰῶνος, τὸ εἰσόδημα τοῦ τάγματος ἀνήρχετο εἰς ὄχι ἑκατομύρια φράγκκ (Σουστερ Ἱστορία—σελ. 187—195). Οὕτω τὸ τάγμα ὑποκρινόμενον, κατώρθωσε νὰ τυγχάνῃ τῆς προστασίας τοῦ Πάπα καὶ ὄλων τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης καὶ ἀνεγοχλήτως νὰ διεξαγάγῃ τὸ καταχθόνιον

ἔργον τοῦ ἐναντίου τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς, μὴ εὐρίσκον οὐδεμίαν ἀντίδρασιν ἐκ μέρους τῶν πολιτικῶν καὶ πνευματικῶν ἀρχῶν. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ XIV αἰῶνος ἀπεκαλύφθη ἡ ἐγκληματικὴ δρᾶσις του.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φίλιππος ὁ Ὠραῖος, προέβη εἰς τὴν ἐξόντωσιν τῶν Ταμπλιέρων διὰ δύο λόγους: α) διότι τὸ τάγμα ἐδημοκόπει εἰς τὰς ἀγροτικὰς τάξεις καὶ ἀνθίστατο ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ κράτους, ὑποθάλλον τὴν ἐξέγερασιν τῶν ἀγροτῶν, ὅπως σήμερον οἱ Μπολσεβίκοι ἐναντίον τῆς νομίμου ἀρχῆς.

Συγχρόνως ὁ κοσμοπολιτικὸς χαρακτήρ τοῦ τάγματος ἀντέκειτο εἰς τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα τῆς Γαλλίας. Αἱ κοινότητες, τὰς ὁποίας εἶχον εἰς ἑλκας τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας ἐδημιούργησαν διεθνή συνδεσμον ἐπικίνδυνον εἰς τὸ κράτος, β) διότι δύο Ταμπλιέροι ἀπεκάλυψαν εἰς τὸν βασιλέα Φίλιππον τὰς μυστικὰς δοξασίας τοῦ τάγματος καὶ ἕλας τὰς σατανικὰς ἐνεργείας του πρὸς διαφθοράν καὶ ἀποσύνθεσιν τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Τοῦτο ἀκριβῶς ἔδωσεν ἀφορμὴν πρὸς διάλυσιν τοῦ τάγματος.

Ὁ Πάπας Κλημέντιος γ' καὶ ὁ βασιλεὺς Φίλιππος προσεκάλεσαν τὸ ἀνώτατον συμβούλιον ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1307. Αἰφνιδίως δέ, τῇ διαταγῇ τοῦ βασιλέως, συνελήφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν ὅλοι οἱ γνωστοὶ Ταμπλιέροι. Ἡ δίκη τῶν Ταμπλιέρων διήρκεσεν 7 ἔτη, ὁ δὲ ἀρχηγὸς των Ἰάκωβος Μολέ κατεδικάσθη εἰς τὸν δεικνύοντα πῦρ θάνατον (*Histoire politique, procès des Tampliers par Michelet*)

Ὁ Ἰάκωβος Μολέ ἀνερχόμενος εἰς τὴν πύραν, ἤπει-

λησεν ότι ταχέως θά εὑρουν τὸν θάνατον καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Ὁραῖος καὶ ὁ Πάπας Κλημέντιος ὁ V. Πράγματι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀπέθανε καὶ ὁ Πάπας (τὴν 20 Ἀπριλίου τοῦ 1314) καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Ὁραῖος (τὴν 29 Νοεμβρίου) μὲ φρικτοὺς πόνους, δηλητηριασθέντες ὑπὸ τῶν Ταμπλιέρων.

Οἱ λοιποὶ τῶν Ταμπλιέρων κατέφυγον εἰς τὴν Σκωτίαν, ὅπου σὺν τῷ χρόνῳ ἀναδιωργανώθησαν. Ἡ μυστικὴ ὀργάνωσις τῶν Μασσῶνων ἀφιερώνει σήμερον τὸν 30 εαθμόν της (τὸν καλούμενον τοῦ Ἰππότου Καδὸς) εἰς τοὺς Ταμπλιέρους καὶ εἰς ἕν βαθμὸν ἐξυβρίζεται ὁ Πάπας Κλημέντιος καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Ὁραῖος, ὡς ὑπαίτιοι τῆς καταστροφῆς τοῦ Τάγματος.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ Ταμπλιέροι, οἱ ὅποιοι διετήρησαν τὴν μυστικὴν των ὀργάνωσιν μέχρι σήμερον.

Μίαν ἐκ τῶν στοῶν τῶν Ταμπλιέρων τῆς Μόσχας συνεδριάζουσιν εἰς τὸ Μουσεῖον Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ' διευθύνει ὁ στρατηγὸς Μπρουσίλωφ, τοῦ ὁποῦ ἡ δράσις εἰς τὸ Αὐστριακὸν μέτωπον κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, θ' ἀπασχολήσῃ βραδύτερον πολὺ τὴν Ἱστορίαν καὶ θ' ἀποδείξῃ πῶς, μεμυημένοι εἰς τοιαύτας ὀργανώσεις, πολλάκις, χωρὶς νὰ θέλουν καὶ χωρὶς νὰ ἐννοοῦν, χάνουν καὶ ἐθνικότητα καὶ θρησκείαν καὶ γίνονται οἱ αἰσχροτέροι προδῶται αὐτῆς.

Ἡ ἀπὸ τοῦ 1917 ἐκτυλισσομένη ρωσικὴ τραγωδία ἀποτελεῖ μίαν ἀκόμη ἀπόδειξιν ὅτι τὰς τύχαστῶν Λαῶν δὲν τὰς διευθύνουν οὔτε αἱ Κυβερνήσεις των, ἀλλὰ αἱ μυστικαὶ ἐβραϊκαὶ ὀργανώσεις, αἱ ὅποιοι διὰ τοῦ χρυσοῦ, τῆς τρομοκρατίας ἢ τῆς ἀπάτης, κινοῦν κατὰ δούλησιν τοὺς δῆθεν ἰθύνοντας τῶν διαφόρων κρατῶν.

Τὸ Μουσεῖον Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ' εἰς τὴν Μόσχαν ἀποτελεῖ τὸ στρατηγεῖον τῶν ἐν Ῥωσίᾳ Ταμπλιέρων οἱ ὅποιοι, ἐννοεῖται, εἶναι κατὰ τὴν μεγίστην πλειονοψηφίαν Ἑβραῖοι. Οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκουν εἰ μὴ τὴν πλήρη ἀποσύνθεσιν τοῦ Ῥωσικοῦ Λαοῦ. Τὸ ἐκπληκτικώτερον ὅλων εἶνε ὅτι αἱ ὀργανώσεις αὐταὶ ἐργάζονται τόσον μυστικῶς, ὥστε νὰ μὴ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τῶν Λαῶν.

Ἐλάχιστοι εἶναι οἱ κατορθώσαντες νὰ εἰσδύσουν εἰς τὰ παρασκήνια. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σιωποῦν, φοβούμενοι μήπως δολοφονηθοῦν, ὅπως ἐδολοφονήθησαν πλείστοι ὄσοι, θελήσαντες ν' ἀποκαλύψουν τὸ καταχθόνιον σχέδιον περὶ ἐκφυλισμοῦ καὶ ὑποδουλώσεως τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος. Πρὸς εὐχερῆ κατανόησιν τῆς σημερινῆς δράσεως τῶν Ταμπλιέρων, νομίζω, ὅτι ὀφείλω νὰ παράσχω ὀλίγας ἀκόμη ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ αὐτῶν.

Κατ' ἀρχὰς τὸ τάγμα ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἱππότες καὶ ὑπηρετοῦντας ἀδελφοὺς.

Οἱ ὑπηρετοῦντες ἀδελφοὶ διηροῦντο εἰς ἐπιλόφορους καὶ χειρῶνακτας. Πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοὺς ἱππότες, οἵτινες ἐφερον λευκὴν στολὴν μὲ τὸν σταυρόν, εἶχον στολὴν χρώματος μαύρου ἢ καστανοῦ. Ἐκτὸς τούτων, ὑπῆρχον καὶ ἐθελονταὶ ἐκπληροῦντες ὅλας τὰς διατάξεις τοῦ τάγματος, ἀλλὰ ζῶντες ἰδιαιτέρως.

Οἱ Ταμπλιέροι κατ' ἀρχὰς ἴσταντο εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των, διηγῶν θίον αὐστηρὸν καὶ ἦσαν ἔτοιμοι εἰς θυσίας, χάριν τοῦ χριστιανισμοῦ. Σὺν τῷ χρόνῳ ὁμῶς ἤρχισαν νὰ παρεκκλίνουσι ριζικῶς τοῦ σκοποῦ των. Τεχνηέντως μετεβάλλοντο πολλὰ τῶν ἀρθρῶν τοῦ

συντάγματός των και ιδίαι τὸ 64 ἄρθρον, ἀπαγορευθόν, νὰ προσλαμβάνωνται: ἰππῶται ἀποκηρυχθέντες ἤδη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας.

Οἱ ἀποκηρυχθέντες ἰππῶται ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας προσλαμβάνονται τοῦ λοιποῦ δῆθεν διὰ νὰ σώσουν οὕτω τὰς ψυχὰς των! Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ μεταβολὴ τοῦ 64 ἄρθρου, συνεχέντρωσε πλείστους ἐβραίους καὶ πολλὰ ἀνήθικα στοιχεῖα, ἐχθρικά τοῦ χριστιανισμοῦ. Καὶ ἐνῶ ἐτέλουν τὰς ἐξωτερικὰς λατρείας τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα εἰς τὰς ὑπογείους αἰθούσας τοῦ τάγματος ἐγίνοντο μυστικαὶ συνεδριάσεις, ὅπου ἐξυβρίζοντο ὅλα τὰ ἱερὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Οἱ Ταμπλιέροι ἐξεπόνησαν κανονισμόν, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλυπτον μόνον εἰς τοὺς μεμυημένους. Ὁ κανονισμὸς οὗτος ἐκρατεῖτο μυστικῶς καὶ μὲ ἀπειλὴν θανάτου ἀπηγορεύετο νὰ τὸν φέρουν ἐπ' αὐτῶν ἢ νὰ κάμουν ἀντίγραφον.

Ὁ νεόφυτος ἔπρεπε ν' ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν ὡς ψευδοπροφήτην, κατόπιν, ἵνα διὰ τῆς ἐντροπῆς τὸν ἀναγκάσουν νὰ τηρῆ σιωπὴν, τὸν ἠνάγκαζον νὰ φιλήσῃ ἔνα τῶν ἀδελφῶν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἄλλων in ore, in umbilico et in finae Spinae dorsi (ἱστορία τοῦ Φίλινδελ, σελ. 42) ἐπίσης (ἱστορία Louis Daste, σελ. 237) δηλαδὴ εἰς τὸ στόμα, εἰς τὸν ὀμφαλὸν καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Θὰ ἦτο λίαν μικρὰ ἡ ἀνάπτυξις τῶν θεωριῶν τῆς καταχθονίου αὐτῆς ὀργάνωσης. Θὰ περιορισθῶ μόνον νὰ ἀναφέρω τὴν παράστασιν τοῦ Θεοῦ τῶν Ταμπλιέρων, ὅστις παρίσταται ὡς εἰδῶλον τοῦ Θεοῦ τῆς ὕλης καὶ τῆς ἡδονῆς, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο «Μπαφομέτ», ὃ ἐστὶ μεθερμηνευό-

μενον «δάπτισμα Σοφίας»! Παρουσιάζοντες τὸ εἶδω-
λον τοῦ «Μπαφομέτ» ἔλεγον εἰς τὸν νεοφώτιστον «Πί-
στευε εἰς αὐτὸν, παράδωσον ἑαυτὸν καὶ ἡ εὐτυχία θὰ
ἀνήκη εἰς σέ». Ὁ Σταυρὸς τὸν ὁποῖον ἔφερον, ὀλίγον
κατ' ὀλίγον μετεδλήθη εἰς τὸ σημεῖον Γ (Ταμπλιέρος).

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἀνεκαλύφθη ἐν Γερ-
μανίᾳ ἐντὸς τοῦ τάφου Ταμπλιέρου εἶδος περιάμματος,
ἐφ' οὗ ὑπῆρχον κεχαραγμένα γνωστικὰ σύμβολα, ὁ
γνώμων καὶ ὁ διαδότης, ὡς καὶ ἀστὴρ μὲ 5 ἀκτῖνας,
τὸν ὁποῖον ἐπρέσβευον οἱ Ὀφῖται.

Οἱ τελευταῖοι ἐκλήθησαν εὖτω ἐκ τοῦ Ὄφεως.
ὅστις καταπέθει τὴν γυναῖκα νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνδρα
τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ
τοῦ κακοῦ. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς τελέσεως τῶν μυ-
στηρίων, οἱ Ὀφῖται ἄφινον ἕνα ὄφιν κρατούμενον ἐντὸς
ἱεροῦ καλάθου ἐλεύθερον καὶ προσεκάλουν αὐτὸν ἐπὶ
τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἦσαν τεθειμένοι κατὰ σειρὰν ἱε-
ροὶ ἄρτοι. Ἐάν ὁ ὄφιν ἀνήρχετο ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ
περικύκλωνε διὰ τῶν ἐλιγμῶν αὐτοῦ τοὺς ἄρτους, τότε
ἡ θυσία ἐθεωρεῖτο εὐπρόσδεκτος τῇ θεῇ ὄφει, ὃν οἱ
Ὀφῖται ἐθεώρουν ὡς βασιλέα κατελθόντα ἐκ τοῦ οὐ-
ρανοῦ!

Μὲ μίαν λέξιν τόσον αἱ προμνησθεῖσαι μυστικαὶ ἐ-
ταιρεῖαι, ὅσον καὶ οἱ Ταμπλιέροι, ἐπιδιώκουν οὐχὶ τὴν
ἠθικοποίησιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ τὴν ψθορὴν αὐ-
τῆς διὰ τῆς λατρείας τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν καὶ διὰ
τῆς ἀποχῆς ἀπὸ παντὸς κηρύγματος ὑπὲρ τῆς κοινω-
νικῆς ἢ διεθνοῦς δικαιοσύνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Οἱ Μαρτινισταί

Ἡ Μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν «Μαρτινιστῶν» εἶνε καὶ αὐτὴ μία ἐκ τῶν καταχθονίων ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι, ὑπὸ διάφορα ὠραία προσχήματα, τείνουσιν εἰς τὴν καταστροφὴν παντὸς πατριωτικοῦ αἰσθήματος καὶ πάσης ἠθικῆς ἀρετῆς, διὰ τὰ ὀδηγηθῆσθαι οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ εἰς τὴν κατάπτωσιν καὶ τὴν ὑποδούλωσιν.

Οἱ Μαρτινισταὶ ὠνομάσθησαν οὕτω ἀπὸ τὸν ἴδρυτὴν τῆς Ἑταιρείας Πορτογάλλον Μαρτινῆζ Πασκουάλις. Γεννηθεὶς οὗτος τῷ 1710, ἀπέθανε τῷ 1779. Ὅπως διηγεῖται ὁ μέγας ἱστορικὸς Μπουγιέ, «ὁ Μαρτινῆζ ἴδρυσεν τῷ 1754 καθολικτικὴν σχολὴν ἐπιλέκτων, τοὺς ὁποῖους ὠνόμαζεν «κοῦνς» (ἑβραϊκὴ λέξις σημαίνουσα ἱερεῖς).

»Τὸ δόγμα τοῦτο εἰσῆχθη εἰς τινὰς στοὰς ἐν Γαλλίᾳ, ἰδίᾳ δὲ εἰς Μοσσαλίαν, Τουλούζην, Βορδῶ. Κατόπιν δὲ ὁ Μαρτινῆζ μετέβη εἰς Παρισίους διὰ τὰ διδάξαι αὐτὸς καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν. Ἀπέθανε τῷ 1779. Μεταξὺ ἄλλων μαθητῶν εἶχε τὸν διάσημον φιλόσοφον Σαιν-Μαρτέν».

Ὁ Μαρτινισμὸς ἀρύεται τὰς ἀρχὰς του ἀμέσως ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴν Καμπάλ. Εἰς αὐτὸν ἐξ ἀνήκει ὁ κύριος ρόλος εἰς ὅλα τὰ φοβερὰ γεγονότα τῶν ἐπαναστάσεων, τόσοσιν τῆς γαλλικῆς (τοῦ 1789) ὅσον καὶ τῆς ῥωσικῆς (τοῦ 1917).

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὁ μαρτινισμὸς παύζει τὸν ρόλον σπονδυλικῆς στήλης μεταξὺ τῶν «Ὀγκουλτιστικῶν» καὶ τῶν «Γνωτικῶν» ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς σφαίρας τῆς θεωρίας καὶ καὶ νὰ ἀποκτήσουν ὑπόστασιν πραγματικὴν ἄνευ τῆς βοηθείας τῶν Μαρτινιστῶν.

Σήμερον ἰσοδύως μέγας διδάσκαλος τοῦ Μαρτινισμοῦ εἶνε ὁ Δρ. Παπιούς, πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου τῶν Μαρτινιστῶν, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖται ἀπὸ μέλη ἐπίσης ἰσόδια. Ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τοῦ Παπιούς διάφοροι νέοι ἀκολουθοῦν σειρὰς μαθημάτων, κατόπιν τῶν ὁποίων πολλοὶ ἐξ αὐτῶν γίνονται «διδάσκαλοι».

Ὑπὸ τοῦ ἰδίου Παπιούς ἰδρύθησαν εἰς πλεῖστα σημεῖα τῆς γῆς ἐμάδες ἐσωτερικαὶ (esoterique), αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν ὡς οἱ πρῶτοι προπυλαῖοι καὶ ὄργανα τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν.

Ὁ Παπιούς ἐκδίδει σήμερον μηνιαῖον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Χιράμ», ὄνομα τοῦ μεγάλου Ἑβραίου ἀρχιτέκτονος, ὅστις ἀνήγειρε τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Ὑπ' αὐτοῦ ἰδρύθη ἐπίσης ἀνωτάτη σχολὴ τῶν ἐπιστημῶν τοῦ «Ἑρμοῦ» (κρᾶμα ἀρχαίων αἰγυπτιακῶν, ἑλληνικῶν καὶ ἑβραϊκῶν θεωριῶν) μὲ τριετῆ φοίτησιν. Ὁ ἀπόφοιτος λαμβάνει δίπλωμα. Εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τοῦτο δὲν προσλαμβάνονται περισσότεροι τῶν 150 μαθητῶν. Ὁ σπουδαιότερος βαθμὸς τοῦ μαρτινισμοῦ εἶνε ὁ Τρίτος. Ἡ σημασία τοῦ βαθμοῦ τούτου συνίσταται εἰς τὸν τρόπον τῆς μύσεως, καθ' ἣν ἕκαστος γίνεται γνωστὸς μόνον εἰς δύο πρόσωπα, ἧτοι εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον μυστὴ καὶ εἰς ἐκεῖνον ὃ ὁποῖος τὸν ἐμύησεν. Αὐτὸ τὸ σύστημα τῆς μύσεως ὀνομάζεται ἄλυσος σιωπῆς, ἀπαραίτητος διὰ

τάς Ὀκκουλιτιστικὰς ὀργανώσεις. Εἰς τὸν μυσθὸντα ἄλλον, ἐπιβάλλεται νὰ παρακολουθῆ τὸν μυηθέντα πάντοτε. Μετὰ τοὺς τρεῖς τούτους βαθμοὺς τῶν Μαρτινιστῶν ὑπάρχει καὶ ἕτερος ἀνώτερος βαθμὸς. Ὁ μεμυημένος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον ὀνομάζεται Ρόζεν κρόϊτσερ (ἐλληνιστὶ Ροδοσταυρίτης).

Οἱ Μαρτινισταὶ ὑπεισέρχονται λίαν ἐπιτηδεῖως εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς διοικήσεως, τῆς ἐκπαιδεύσεως, τοῦ τύπου τῶν ξένων Κρατῶν καὶ βαθμιαίως γίνονται κυρίαρχοι τῆς καταστάσεως. Εἶνε γνωστὴ ἡ ὀργάνωσις ἣτις ὀνομάζεται «Frères de la Rosace». Rosace = ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα ὁμοιάζον μὲ ρόδον). Τὸ ὄργανον αὐτῆς εἶνε τὸ μνησιαίως ἐκδιδόμενον ἀπὸ τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1906 ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Les entretiens idealistes». Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, ἐνῶ διετυμπάνισεν ὅτι εἶνε δῆθεν καθολικόν, ὑποστηρίζει ἀπροκαλύπτως τὸν Νεογνωστικισμὸν καὶ τὸν Θεοσοφισμὸν. Ἀπὸ τοῦ τρίτου ἀκόμη φύλλου ὁ ἀρχισυντάκτης του κ. Vuilland ἤρχισε ν' ἀναγγέλλῃ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἑβραϊκοῦ βιβλίου «Ζογάρ» πραγματευομένου περὶ τοῦ Ἐσωτερικισμοῦ (esoterisme). Ὁ κ. Vuilland δὲν ἐδίστασεν εἰς ἓν ἄρθρον του νὰ διακηρύξῃ ὅτι πᾶσα ἐνυπάρχουσα ἀλήθεια εἰς ὅλα τὰ θρησκευτικὰ ἢ φιλοσοφικὰ συστήματα εἶνε εἰλημμένη ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἑβραϊκῆς Καμπάλ ὅτι «αἱ σκέψεις καὶ ἐκφράσεις τῆς καθολιστικῆς φιλοσοφίας εἶνε δῆθεν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς ἐκτεθειμένας εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν». Ὑπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα ἔγραψε βραδύτερον σειρὰν ἀρθρῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Mystagogique».

Παράδειγμα χαρακτηριστικώτατον τῆς διεισδύσεως

των ὀργανώσεων αὐτῶν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν μᾶς δίδει τὸ «Caulois», τὸ ὅποιον τὸν Νοέμβριον τοῦ 1910 ἔδη μοσίευσεν ἄρθρον τοῦ Maurice Talmeyr ὑπὸ τὸν τίτλον «L'histoire au Lycée».

Εἰς ὅλους, οἱ ὅποιοι παρακολουθοῦν τὴν ζῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, εἶνε γνωστὸν ὅτι συστηματικῶς καὶ μετ' ἐπιμονῆς εἰσάγεται εἰς τὰ σχολεῖά των ἡ ἀθεῖα καὶ ὁ ἀντιπατριωτισμὸς καὶ ὅτι κάθε ὑπέμνησις περὶ Θεοῦ, ἠρησκείας καὶ πατρίδος, μετ' ἐπιμελείας ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὰ διδασκτικὰ βιβλία. Πλὴν ὁμως τούτου, ἐπιδιώκεται ἡ διστροφὴ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ ἡ ἀπόκρυψις τῶν ἡρωϊσμῶν καὶ τῶν ἐνδόξων ἱστορικῶν σελίδων των, αἱ ὁποῖαι παρρουσιάζονται τὸναντίον ὑπὸ τοιαύτην ἀπεχθῆ μορφήν, ὥστε νὰ προκαλοῦν τὴν ἀποστροφὴν τῶν νέων πρὸς τὸ παρελθὸν τῆς πατρίδος των.

Ἡ χονδροειδὴς αὕτη πλαστογραφία, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ὁ ἐξευτελισμὸς τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας τῶν Λαῶν, συντελεῖται μὲ ἀληθῆ κυνισμὸν.

Εἰς τὸ «Caulois» ὁ Talmeyr ἀποκαλύπτει τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ σχολικοῦ βιβλίου τῆς «Ἱστορίας τῆς Γαλλίας» συγγραφέντος ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ἀλμπέρτου Μαλὲ καὶ ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν :

«Ὁ γενικὸς τόνος τῆς «Ἱστορίας τῆς Γαλλίας» εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ παρρουσιάζῃ ὅλα τὰ γεγονότα τὰ πρὸ τοῦ 1789 εἰς ἀπίστευτον φοβερὰν καὶ αἰσχρὰν μορφήν, ἐνῶ πάντα τὰ μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν εἶναι ἐν ὥραϊον εἰδύλλιον ἀνωτέρας δικαιοσύνης, εὐτυχίας καὶ φιλανθρωπίας».

Καὶ θεβαίως οὐδεὶς ἀρνεῖται τὸ μέγα καλὸν ποῦ προέκυψεν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν διὰ τὴν Ἀνθρωπότητα ἐν γένει. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπαρκὴς λόγος διὰ νὰ ἀρνούμεθα συστηματικῶς ὅ,τι καλὸν ἔγεινε προηγουμένως.

Ἐπὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἀλμπέρτου Μαλέ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ Talmeyr ὁ γνωστὸς ἱστορικὸς Ριχάρδος δὲ Μποϊσόν, δι' ἐπιστολῆς, ἣτις λέγει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς :

«Οἱ Φεουδάρχει ἦσαν κατὰ τὸν Μαλέ ὄχι μόνον λησταὶ ἀλλὰ καὶ ἄγρια θηρία! Παράδειγμα ἡ δρᾶσις τοῦ Δουκὸς τοῦ Περιγκόρ, συγχρόνου τοῦ Φιλίππου— Αὐγούστου, κατὰ διαταγὴν τοῦ ὁποῖου εἰς ἓν Μοναστήριον τοῦ Sarlat ἔκοψαν τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας 150 χωρικῶν καὶ ἐξώρυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σύζυγος τοῦ Δουκὸς ἀπέσπα τοὺς ὄνυχας ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς χριστιανούς!»

Εἰς τοὺς ψευδεῖς τούτους ἰσχυρισμοὺς τοῦ Μαλέ παρατηρεῖ ὁ Talmeyr ὅτι ὁ μὴ γνωρίζων τὴν ἱστορίαν ἀναγνώστης (καὶ τοιοῦτοι εἶναι ἡ πλειονότης καὶ ἴδιαι οἱ μαθηταὶ τῶν κατωτέρων τάξεων) εἶναι φυσικὸν νὰ σχηματίσῃ τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰς τὸν μεσαιῶνα οἱ Φεουδάρχει τῆς Γαλλίας διέπραττον τὰς φρικωδεστέρας θηριωδίας χάριν διασκεδάσεως καὶ ὅτι αὐτὸ ἦτο δῆθεν μία συνήθης ἀσχόλησις, ὅπως τὸ κυνήγιον ἢ αἱ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις.

Ἀγανακτήσας ἀπὸ τὴν ἀσυνείδητον διαστροφὴν τῶν γεγονότων ὑπὸ τοῦ Ἀλμπέρτ Μαλέ, ὁ ἱστορικὸς Ντέ— Μποϊσόν ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὴν ἱστορίαν διὰ νὰ ἀνεύρῃ

ποῦ στηριχθεὶς ὁ Ἄλμπέρτ Μαλὲ ἐτόλμησε ν' ἀναγράψῃ τοιαῦτα φοβερὰ κακουργήματα :

Εὔρεν ὅτι ὁ Γάλλος χρονογράφος Ἰωάννης Ταρντὰ ἀναγράφει τὰ ἑξῆς :

« Ἔτος 1210 μ. Χ. Ἐναντίον τῶν Ἀλμπιγκουίνων, αἰρετικῶν, ἐπαναστατησάντων, ἐκηρύχθη σταυροφορία. Ὁ κόμης Ντὲ-Μονφόρ διωρίσθη ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ. Κατὰ τὸ 1212 καὶ 1213 ἐπολέμησεν εἰς τὸ Λανγκεντόκ καὶ κατὰ τὸ 1214 ἔφθασεν εἰς τὸ Κρεσού. Ἐξακολουθῶν τὴν νικηφόρον πορείαν του, ἔφθασε τὸν Νοέμβριον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Δορτόν διὰ νὰ ἐκτοπίσῃ ἐκεῖθεν τοὺς ὀχυρωθέντας ἐπαναστάτας. Ἐπολιόρησε τὸ φρούριον τοῦ ἐβραίου Βερνάρδου Ντὲ-Κοζεάκ, τὸ ὅποιον ἐθεωρεῖτο ἀπόρητον καὶ τὸ κατέλαβε μὴ συναντήσας ἀντίστασιν, διότι ὁ Κοζεάκ τὸ ἐγκατέλειψε καὶ ἔφυγε. Τὸ φρούριον τοῦτο κατηδαφίσθη μέχρι θεμελίων, διότι ὁ Βερνάρδος Ντὲ-Κοζεάκ διέπραξε πλείστας ἀγριότητας, ἡ δὲ σύζυγός του ἔκαμε πολλὰ ἐγκλήματα ἐναντίον τῶν Καθολικῶν. Ὁ τύραννος οὗτος ἔκοπτε τὰς χεῖρας καὶ ἐξώρυσσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν καθολικῶν ἀνδρῶν, τῶν δὲ γυναικῶν ἀπέκοπτε τοὺς μαστοὺς. Ὅταν ὁ κόμης Ντὲ Μονφόρ κατέλαβε τὸ φρούριον καὶ εἰσῆλθε κατόπιν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Sarlat, εὔρεν 150 ἀνδρας καὶ μερικὰς γυναῖκας ἠκρωτηριασμένους, ὡς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν.

Ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ χρονογράφου Ταρντὰ προκύπτει ὅτι τὰ ἐγκλήματα ταῦτα ἐλάμβανον χώραν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν θρησκευτικῶν πολέμων τῶν καθολικῶν τῆς Γαλλίας ἐναντίον τῆς αἵρέσεως τῶν Ἀλμπιγκουίνων, οἱ ὅποιοι ἐγκατεστάθησαν ἐν Γαλλίᾳ

κατὰ τὸν XI καὶ ἐξωλοθρεύθησαν κατὰ τὸν XIII αἰῶνα.

Ὁ Ἀλμπέρτ Μαλέ, εἰς ἓκ τῶν διακεκριμένων Μαρτινιστῶν, κατώρθωσε, τῇ ἀνοχῇ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, νὰ ἐγκριθῇ ὡς σχολικὸν βιβλίον ἡ ψευδῆς αὐτῆ ἱστορία τοῦ τῆς Γαλλίας, ἀκριβῶς ὅπως παρεμόρφωσαν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως γνωστοὶ παρ' ἡμῖν κομμουνισταί.

Τὸ εὐγλωττον τοῦτο ἱστορικὸν γεγονὸς ὡς καὶ ἡ ὀγκουμένη καθ' ἑκάστην διαφθορὰ τῶν χριστιανικῶν κοινωνικῶν ἀδίκως προκαλοῦν τὴν ἐκπληξιν. Εἶναι φυσικὴ συνέπεια τῆς μεθοδικῆς δράσεως τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξαπατοῦν μυριάδας διανοουμένων μὲ τὰ πλέον ἀπατηλὰ προσχήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Οἱ Ἀσασίνοι

Ἡ αἱματηρὰ ἐπανάστασις τῶν Δρούσων τῆς Συρίας κατὰ τῆς Γαλλίας, ὡς καὶ αἱ περιοδικαὶ ἐξεγέρσεις τῶν Μαροκινῶν, εἶναι, ὡς κατωτέρω θὰ ἀποδειχθῇ, ἔργα τῆς μυστικῆς Ἐταιρείας τῶν Ἀσασίνων ἢ Δολοφόνων, ἰδρυθείσης προ πολλῶν αἰῶνων ὑπὸ Ἑβραίων, διὰ νὰ φέρουν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸν τότε ἀκμάζοντα Ἰσλαμισμὸν.

Εἶναι γνωστὴ ἓκ τῆς ἱστορίας ἡ ἀλρεσις τῶν μουσουλμάνων Ἰσμαηλιτῶν, γεννηθεῖσα ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἡ διχδοχὴ τοῦ Προφήτου Μωάμεθ εἶχε δοθῆ εἰς τὸν Μουσαῦ, νεώτερον ἀδελφὸν τοῦ Ἰσμαήλ, ἐνῶ ἔπρεπε

νά δεσθῆ εἰς τὸν Μωάμεθ, υἱὸν αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ μικρὸς οὗτος Μωάμεθ ἐξηφανίσθη νεώτατος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς εὐφυεῖς ἑβραίους, κρυπτομένους ὑπὸ μουσουλμανικὰ ὀνόματα νὰ πλέξουν τὸν θρῦλον ὅτι τὸ οἰκογενειακὸν δένδρον τοῦ Μωάμεθ ἐξηκολούθει βλαστάνον ἀπογόνους διὰ τρόπον μυστηριώδους μέχρι τῆς ἐμφανίσεως ἑνὸς τελευταίου ἰμάμη, ὅστις θὰ ἦτο ὁ Μεσσίας τῶν Ἰσμηλιτῶν.

Κλάδοι τῶν Ἰσμηλιτῶν τούτων εἶναι οἱ Ἀσασίνοι καὶ οἱ Δροῦσοι.

Ἡ μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Ἀσασίνων ἢ Δολοφόνων, ἰδρύθη τῇ 1090 μ.Χ. ὑπὸ τοῦ ἑβραίου Χασάν μπὲν Σαμπάθ Χομκίρη. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζοντο Χασισὶν ἔκ τοῦ χασίς, τοῦ γνωστοῦ ναρκωτικοῦ δηλητηρίου, τὸ ὅποσον ἐδίδοτο εἰς τοὺς μωυμένους. Σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ γαλλικὴ λέξις assassin (δολοφόνος), ὀφείλει τὴν ἔτυμολογίαν της, κατὰ τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν, εἰς τὴν μυστικὴν τούτην Ἑταιρείαν.

Ὅπως οἱ Ἰσμηλιταί, οὕτω καὶ οἱ Ἀσασίνοι ἀναμύνουν ἕνα Μεσσίαν. Ἐμφανίζεται οὕτω πάλιν ἡ ἰδέα τοῦ Μεσσίας τῶν Ἰουδαίων. Ὅλη ἡ διδασκαλία τῆς Ἑταιρείας περιλαμβάνεται εἰς ἕνα τόμον τιτλοφορούμενον «Τὸ βιβλίον τῶν νόμων».

Ἡ Ἑταιρεία ἔχει 7 βαθμοὺς μεμυημένων. Ἀπὸ τοῦ πρώτου βαθμοῦ, καλουμένου «Ρεφικ» (ἐταῖρος) ἀπαιτεῖται πιστὴ ἐκπλήρωσις ὅλων τῶν διαταγῶν καὶ τυφλὴ ὑπακοή εἰς τοὺς δικαιοῦντας. Ὁ δεῦτερος βαθμὸς, καλούμενος »Φενταβη» ὃ ἐστὶ «ὁ αὐτοθυσιαζόμενος» προβλέπει τὴν ἐξῆς μύησιν: Ὁ ὑποψήφιος ποτιζέται μὲ χασίς τὴν ᾧραν καθ' ἣν ἀναπαύεται. Ὅταν κοι-

μηθῆ, χάρις εἰς τὸ ναρκωτικόν, μεταφέρεται εἰς κή-
 πους, διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ μόνον χρησιμοποιοῦ-
 μένους, ὅπου ἀφυπνιζόμενοι μένει ἔκθαμβος ἀπὸ τὸ
 κάλλος τῶν ἀνθέων καὶ τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν
 περιποιοῦνται καὶ τοῦ χαρίζουν πᾶσαν ἡδονὴν καὶ ἀπό-
 λουσιν. Τοῦ προσφέρεται οἶνος μεθυστικός καὶ χασίς,
 διὰ τῆς ἰδίας δὲ καὶ πάλιν μεθόδου, τοῦ ναρκωτικοῦ,
 μεταφέρεται ἐκ νέου εἰς τὴν κλίνην του. "Ὅταν συ-
 νέλθῃ μένει ἔκθαμβος καὶ δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ ἐάν
 ὅ,τι εἶδε καὶ ἀπήλαυσε ἦτο πραγματικότης ἢ ὄνειρον.
 Τότε ἐπεμβαίνουν οἱ ἀνώτεροι βαθμοῦχοι, αἱ ὁποῖοι
 τοῦ ἐξηγοῦν ὅτι ὁ Ἰμάμης—Μεσσίας τὸν παρέλαβε δι'
 ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸν Παράδεισον διὰ νὰ τῷ δείξῃ τί
 τὸν ἀναμένει μετὰ τὸν θάνατον καὶ ὅτι ἐάν θέλῃ νὰ
 ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ, πρέπει νὰ εἶναι ἔτοιμος πάντοτε νὰ
 αὐτοθυσιασθῇ ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Ἰμάμη καὶ τῆς
 ἐκτελέσεως ὅλων τῶν ἐντολῶν τῶν ἀρχηγῶν του. Κα-
 τόπιν ὁ μυούμενος δίδει τὸν ὄρκον τῆς πίστεως καὶ
 αὐτοθυσίας καὶ μιεῖται εἰς τὸν δεύτερον βαθμόν. Δια-
 κριτικὰ τῆς ὀργανώσεως ταύτης εἶναι τὸ λευκὸν φό-
 ρημα, τὸ ὁποῖον φέρουν, τὸ ἐρυθρὸν κάλυμμα, ὡς καὶ
 ζώνη, συμβολίζουσα τὴν ἀθωότητα καὶ τὸ αἷμα.

"Ὅταν ὁ Σουλτάνος Σελδζοῦκος Μελικ Σάχ ἔστειλε
 πρέσβεις πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἐταιρείας, ὅστις ἐκα-
 λεῖτο «Ὁ Γέρων τῶν βουνῶν», ὅπως τῷ προτείνουσαν νὰ
 παραδοθῆ, οὗτος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως διέταξε τοὺς
 δύο σωματοφύλακὰς του, τὸν μὲν ἕνα νὰ ριφθῆ κάτω
 ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν πύργον, τὸν ἕτερον ν' αὐτοκτονήσῃ δι'
 ἐγχειριδίου. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη αὐτοστιγμῆ. Τότε
 ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς πρέσβεις ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς :

«Πηγαίνετε νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν Σουλτάνον, ὅτι ἔχει νὰ πολεμήσῃ πρὸς τοιοῦτους πειθαρχικοὺς στρατιώτας, οἵτινες δὲν φοβοῦνται τὸν θάνατον».

Ἡ Ἑταιρεία αὕτη ἐτρομοκράτησε τὴν Συρίαν, τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Περσίαν ἐπὶ δύο περιποῦ αἰῶνας, ἐξοντωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χάνου τῆς Μογγολίας Γουλαγοῦ κατὰ τὸ 1256. Λείψανα τούτων εἶνε οἱ Δροῦσοι, οἱ ὅποιοι ὄνειροπολοῦν νὰ ἀνκητήσουν τὴν παλαιάν των δύναμιν. Ἡ πρώτη δρᾶσις τῶν Ἀσασίνων συμπίπτει μὲ τὴν δρᾶσιν τῶν Σταυροφόρων. Οἱ Ἀσασίνοι ἐπέφερον μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὸ χεῖριστον πάντων μετέδωκον τὰς δοξασίας των εἰς τοὺς Σταυροφόρους. Οὕτω τὸ τάγμα τῶν Ταμπλιέριων, περὶ τοῦ ὁποίου ἤδη ὠμίλησα, ἰδρυθὲν τῷ 1118 μ.Χ. μὲ τὸν εὐσεβῆ σκοπὸν νὰ ὑποστηρίξῃ ἐνόπλιως τοὺς προσκυνητὰς τοῦ Ἁγίου Τάφου, ὑπέστη μεγάλην ἐπίδρασιν ἐκ τῶν δοξασιῶν τῶν Ἀσασίνων, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρῆξέκλινε τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ καὶ ἀπὸ χριστιανικοῦ μοναχικοῦ τάγματος μετεβλήθη εἰς μυστικὴν ἑταιρείαν κατὰ τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Εἰς μυριάδας ἀνέρχονται οἱ φόνοι, τὸ πλεῖστον μυστηριώδεις, τοὺς ὁποίους διέπραξε κατὰ τὸν μεσαίωνα καὶ εἰς νεωτέρους χρόνους, ἡ Μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Δολοφόνων, διὰ νὰ θέσῃ ἐκποδῶν βασιλεῖς, πρίγκιπας, πρωθυπουργοὺς, στρατηγούς, δικαφόρων Ἑθνῶν, οἱ ὅποιοι διεκρίνοντο διὰ τὰ ἀντιεβραϊκὰ των αἰσθήματα. Ὁ φόβος δὲ τῆς ἐκδικήσεως συνεκράτησε τοὺς γνωρίζοντας τὰ παρασκήνια, νὰ φέρουν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῶν πολιτικῶν τούτων δολοφονιῶν.

Ὁ Bagnuel εἰς τὰ «Ἀπομνημονεύματά του περὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἰακωβινισμού» λέγει ὅτι ὅλα τὰ μυστικὰ σωματεῖα ἔχουν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν χαρακτήρα καὶ χειρῶν γοῦνται ὑπὸ τῶν Ἑβραίων. Ἡ ὑποκρισία, ἀνωτάτη αὐτῶν ἱκανότης, καὶ ἡ κακοποιὸς δύναμις εἶνε τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά των.

Ἡ ὁμοιότης μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῶν Ἰλλουμινάτων ἣτις προπρεσκεύασε τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Ρωσικὴν Ἐπανάστασιν, δὲν ἐπιτρέπει εἰς οὐδένα νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν πραγματικῶν ἡγετῶν καὶ τῆς Μυστικῆς ταύτης Ἐταιρείας.

Αἱ διδασκαλίαι τῶν μυστικῶν ὀργανώσεων αἴτινες λειτουργοῦν ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ ἀπὸ τοῦ VII αἰῶνος, ὑπονομεύουσαι τὴν ἠθικὴν, τὴν θρησκευτικὴν καὶ τὴν πατριδα, ἡ δρᾶσις τῶν ὀργανώσεων τούτων καὶ τὸν XVIII αἰῶνα ἐναντίον τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀγει εἰς τὸ σήμερον ὅτι δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ τὴν ὑπαρξιν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς σκοτεινῆς δυνάμεως ἡ ὁποία βλέπει δυνατόν τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς κυριαρχίας τῆς μόνου ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ ὑλικῇ καταπτώσει τῶν χριστιανικῶν λαῶν.

Ἡ παραδειγματικὴ πίστις τῶν Ἑβραίων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἰδεώδη των, ἡ πρωτοφανὴς ἐπιμονὴ καὶ συστηματικὴ ἐπιδίωξις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων κεχαραγμένου προγράμματος, ἡ ἀδιάσπαστος ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη τῶν Ἑβραίων ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ εἰμὴ μὲ τὴν ὑπαρξιν μυστικῆς Ἰουδαϊκῆς κυβερνήσεως, ἣτις ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἰδίᾳ τῆς διασπορᾶς των διοικεῖ μὲ πλήρη δικαίωμα καὶ χειρῶν γοῦν ἀκαταπύστως ὅχι μόνον ὅλους τοὺς Ἰουδαί-

ους, ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς μυστικὰς ἐταιρείας τῆς γῆς.
(Copin Albancelli: La conjuration Juivre contre
le monde Créthien (v. Leman—«Napoléon 1 et
les Juifs).

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι'.

ΟΙ Φατιμίδαι

Ἡ μυστικὴ δράσις τὴν δυναστείαν τῶν Φατιμίδων,
ἣ ὁποία ἐξήσκησε μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐν Ἀνα-
τολίῃ καὶ Β. Ἀφρικῇ καταστάσεως, συνδέεται ἀναπο-
σπάστως μὲ τὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐξάπλωσιν τοῦ Ἰσλα-
μισμού.

Πολλοὶ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἠσχο-
λήθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς τὴν ἀναζήτησιν
τῶν πραγματικῶν αἰτίων, τὰ ὅποια ἐγέννησαν καὶ διέ-
δωσαν τὴν μουσουλμανικὴν θρησκείαν, καθ' ἣν ἐποχὴν
ὁ Χριστιανισμὸς, νέα θρησκεία μὲ ὠραῖα ἰδεώδη, δὲν
εἶχεν ἀκόμη δοκιμασθῆ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ
φαινόμενον τοῦτο εἶνε πράγματι ἄξιον πολλῆς προσο-
χῆς, διότι ὁ Χριστιανισμὸς, μὲ τὸ κήρυγμα τῆς Ἀγά-
πης, ὄχι μόνον ἀπετέλει διὰ τὴν περίοδον ἐκείνην, ὄχι
μόνον ἀποτελεῖ διὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, ἀλλὰ θὰ
ἀποτελῆ καὶ εἰς τὴν αἰωνιότητα θρησκείαν τόσον εὐγε-
νοῦς καὶ θείου περιεχομένου, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη ἀ-
νάγκη οὔτε νέας θρησκείας, οὔτε μυστικῶν ἐταιρειῶν,
ὅπως αἰ συσταθεῖσι μέχρι τοῦ 1925.

Ἰδοὺ τὰ κυριώτερα πορίσματα τῶν σοφῶν, τῶν ἀσχοληθέντων ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ διὰ τὴν σύγχρονον ἀκόμη πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Ἀνατολῆς ζητήματος.

Ἐκ τῆς λαμπρᾶς μελέτης καὶ ἐμβριθοῦς ἐρεύνης τοῦ Luis Dasté (La Bastille 1908) ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἰσλαμισμὸς ἀναμφισβόλως ἐγεννήθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν Ἑβραίων. Οὗτοι, διὰ νὰ φέρουν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸν σφριγῶντα χριστιανισμόν, ὤθησαν τὸν Μωάμεθ εἰς τὴν δημιουργίαν νέας θρησκείας, ἣ ὁποία, διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, προέβη εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἑνὸς καὶ μόνου Θεοῦ, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Μωυσέως καὶ Χριστοῦ ὡς προφητῶν.

Ὁ Bernard Lazare, γνωστὸς Ἑβραῖος συγγραφεὺς λέγει ὅτι «ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἰσλάμ εἰς τὴν Ἀραβίαν ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀκριβῶς διότι ἐν αὐτῇ ἔχουσιν ὑποβληθῆ ὄλαι αἱ Ἰουδαϊκαὶ ἰδέαι τῆς κυριρχίας τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς παρουσιάσθη ὡς ἀντίπαλος τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοιοῦτος ὑπάρχει μέχρι σήμερον. Ἄλλ' οἱ Ἑβραῖοι ὑπελόγησαν κακῶς. Ὅταν ὁ Μωάμεθ ἐνισχύθη ἀρκούντως, ἠθέλησε ν' ἀπαλλαχθῆ τῆς ἐβραϊκῆς κηδεμονίας. Ὅπως ἀποκλείσῃ πᾶσαν περαιτέρω συνεργασίαν, ἐκήρυξεν ἑαυτὸν Μεσσίαν διὰ τῆς περιφήμου τοῦ Κορανίου δηλώσεως, καθ' ἣν εἰς ὑπόρχει Θεός, εἰς ὃ προφήτης αὐτοῦ ὁ Μωάμεθ, καὶ οὐδεὶς μετ' αὐτόν».

Τὸ κήρυγμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον προῦκάλεσε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Ἑβραίων, ἦτο φοβερὸν κτύπημα κατὰ τῆς ἐβραϊκῆς θεωρίας περὶ προσεχοῦς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου.

Ἡ διάσπασις αὐτῆ μεταξὺ τοῦ Μωάμεθ καὶ τῶν Ἰουδαίων δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκδηλωθῆ. Καὶ ὁ Μωάμεθ τότε ἀνέγραψε εἰς τὸ Κοράνιον περὶ ἐβραίων τὰ ἑξῆς :

«Ὅταν ὁ ἐβραῖος ὀρκίζεται, ὁ ὄρκος του εἶναι ψευδής». (Κοραν. VIII σελ. 15).

«Κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ἄλλὰχ θὰ τοὺς ἀναστήσῃ, θὰ ὀρκίζωνται, ὅπως τώρα ὀρκίζονται ἔμπροσθεν ἡμῶν ὅτι ἦσαν πάντοτε πιστοί!!.. ὦ! τί ψεύσται εἶναι αὐτοί!! (Κοραν. VIII σελ. 18).

«Οὔτε ὁ πλοῦτος οὔτε τὰ τέκνα των θὰ τοὺς δικαιώσουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Παντοδυνάμου, αὐτοὶ θὰ εἶναι θύματα τοῦ αἰωνίου πυρός». (Κοραν. VIII σελ. 20).

Ὅταν οἱ κορυφαῖοι ἐβραῖοι εἶδον ὅτι πρὸς στιγμὴν διαφεύγει τῶν χειρῶν των τὸ δημιούργημα των, τοὔτέστι τὸ Ἰσλάμ, ἐπενόησαν σατανικώτατα πολλὰς μουσουλμανικὰς αἰρέσεις. Ὁ Ἐβραῖος ἱστορικός καὶ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βρεσλάου Ἑρρίκος Γρέτς, λέγει, ὅτι ἡ κατάληψις τῆς Περσίας ὑπὸ τῶν Σιιτῶν, ὀφείλεται εἰς τὴν βοήθειαν τῶς Ἐβραίων, οἱ ὅποιοι βραδύτερον συνετέλεσαν καὶ εἰς τὰς μουσουλμανικὰς νίκας ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ἐβραῖοι ἐδημιούργησαν τὴν αἵρεσιν τῶν Σιιτῶν. Ἀρχηγὸς τῆς αἰρέσεως ἦτο ὁ ἐξιλαμισθεὶς Ἐβραῖος Ἐμπ. Ἀλσόδα Σαμπάι, ὡς τοῦτο μαρτυροῦν καὶ αἱ ἱστορικαὶ ἔρευναι τοῦ R. Dozy «Essai sur l'histoire de l'Islam καὶ τοῦ S. Sacy «Religion des Druses». Οἱ Σιῖται διεδόθησαν εἰς τὴν Περσίαν ὑποδοθησόμενοι ἀπὸ τὰς μυστικὰς ἐταιρείας τῶν Ἐβραίων καὶ ἀπέρριψαν ἐκ τοῦ Κορανίου τὸ ἑξῆς χωρίον. «Εἰς Θεὸς, εἰς

Προφήτης αὐτοῦ Μωάμεθ καὶ οὐδεὶς μετ' αὐτόν», διὰ νὰ ἐφήσουν ἐλεύθερον τὸ ἔδαφος τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου. Οἱ Σιῖται ὑπεστήριξαν τὸν Ἄλῃ ὡς διάδοχον τοῦ Μωάμεθ. Συγγενῆς αἵρεσις τῶν Σιιτῶν εἶνε ἡ τῶν Ἰσμαηλιτῶν, οἵτινες κατώρθωσαν κατὰ τὸν Χ αἰῶνα νὰ κατακτήσουν τὴν Β. Ἀφρικὴν καὶ νὰ ἰδρῦσουν τὴν δυναστείαν τῶν Φατιμίδων, εἰς τιμὴν τῆς Φατμᾶς θυγατρὸς τοῦ Μωάμεθ καὶ γυναικὸς τοῦ Ἄλῃ. Τὸ ἐκπληκτικώτερον ὄλων εἶνε, ὅτι ὁ πρῶτος Χαλίφης τῆς δυναστείας ταύτης ἦτο καθαρῶ αἵματος ἑβραϊκοῦ, ὀνομαζόμενος Ὁμπέι-δαλλάχ-Ἄλ-Μαχδῆ, οἱ δὲ κατωτέρου βαθμοῦ Ἰσμαηλίται τὸν ἐθεώρουν ὡς τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Μαχδῆ, ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ.

Εἶνε ἄξιον περιεργείας πῶς οἱ Ἑβραῖοι κατώρθωσαν νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς Ἰσμαηλίτας, οἵτινες ἀπετέλουν ἰσχυρὰν μυστικὴν ὀργάνωσιν καὶ νὰ τοὺς ἐπιβάλουν ὡς Χαλίφην τὸν ὁμόφυλόν των Ὁμπέι-δαλλάχ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμπαλλάχ, ἀρχηγοῦ τῆς αἵρέσεως τῶν Ἰσμαηλιτῶν, ὀνόματι Χουσεῖν, ἐγένετο ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καρμάκων (καθαρῶς ἑβραϊκῆς ὀργανώσεως), οἵτινες ἦσαν δισκορπισμένοι εἰς Περσίαν, Συρίαν καὶ Ἀραβίαν.

Ὁ Χουσεῖν ἐξῆλθε εἰς μικρὰν πόλιν τῆς Συρίας ὀνομαζομένην Σαλαμάχ, ὅπου διήγε βίον μυστηριώδη. Εἰς ἐκ τῶν πλησιεστέρων του φίλων τῶ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ ὑπανδρευθῆ χήραν ἑβραίαν θαθύπλουτον, ἣτις εἶχε μικρὸν υἱὸν ἐκ τοῦ ἑβραίου πρώτου συζύγου τῆς. Τὸν μικρὸν αὐτὸν ὁ Χουσεῖν ἀνέθρεψε καὶ τὸν ἀνέδειξε Ἰμάμην (Sacy—Religion des Druzes). Τοιαύτη ἦτο ἡ προέλευσις τοῦ Χαλίφου Ὁμπέι-δαλλάχ τῆς δυναστείας τῶν Φατιμίδων. Πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς

ἑβραϊκῆς καταγωγῆς του, ἐσφάγησαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Σαλαμάχ. Μ' ὄλα ταῦτα οὔτε ἡ δυναστεία τῆς Βαγδάτης τῶν Ἀμπασίδων, οὔτε ἡ Ἰσπανικὴ τῶν Ὀμεάδων τὸν ἀνεγνώρισαν ὡς ἀπόγονον τοῦ Ἀλῆ.

Ἐπὶ 200 σχεδὸν ἔτη (909—1171) ἐκυριάρχει εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν ἡ μυστικὴ αὐτὴ ἑταίρεια, ἣτις ἔφερε τὸ ἐπιβλητικὸν ὄνομα τῆς δυναστείας τῶν Φτιμίδων, ἐνῶ πρᾶγματικῶς ἦτο ἑβραϊκὴ ὀργάνωσις. Ἡ φοβερὰ αὐτὴ δυναστεία ἐξωλοθρεύθη ἀπὸ νέον κατακτητὴν, τὸν Σπλαδίνον, τὸν γνωστὸν ἀντίπαλον τῶν Σταυροφόρων, κατὰ τὸ 1171 μ. Χ. Πάντως 15 ὅλοι Καλίφαι τῆς δυναστείας τῶν Φτιμίδων ἦσαν ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, δουλεύσαντες φαινομενικῶς μὲν εἰς ιουσουλμανικὰ συμπέροντα, πράγματι δὲ εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς ἑβραϊκῆς κοσμοκρατορίας.

Τὰ δύο τελευταῖα ἀρθρα μου ἀρκοῦν νομίζω πρὸς ἐπὶδείξιν τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἑβραίων ἐπὶ τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας.

Εἶναι ὅμως ἀπείρως σπουδαιότερα ἡ ἔρευνα τῶν πραγματικῶν αἰτίων τῆς ἐμπάνσεως τῶν αἱρέσεων, αἱ ἅποιαι διήρουν τὴν χριστιανικὴν ἀνθρωπότητα. Ἰδίᾳ ἡ δράσις τῶν Γνωστικῶν καὶ τῶν Νεογνωστικῶν, ἦτοι τῶν σημερινῶν Ὀκκουλιστῶν, εἶναι ἀξία τῆς μεγαλειέρας προσοχῆς.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Α'

Οἱ Γνωστικοί

Οἱ ἀσχοληθέντες εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ διερωτῶνται πῶς οἱ σύγχρονοι χριστιανικοὶ λαοὶ παρ-

μένουν ἀκόμη κωφοί εἰς τὸ θεῖον κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, διατηροῦντες ψυχὴν ἀγρίως ἐγωῖστικὴν καὶ ἔχοντες χριστιανικὸν μόνον τὸ ὄνομα.

Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι δύσκολος.

Ἡ σημερινὴ ὀδυνηρὰ ἠθικὴ κατάστασις τῆς ἀνθρωπότητος ὀφείλεται εἰς δύο λόγους. Ἐφ' ἑνὸς εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ μυστικαὶ ἑταιρεῖαι ἐγκαίρως ὑπεισέδυσαν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν χριστιανικῶν λαῶν, ὅπως ἐπανειλημμένως ἐτόνισα. Καὶ ἄφ' ἑτέρου διότι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, εὐθύς ἀπὸ τῶν πρώτων δεκαετηρίδων τῆς ἐμφάνισέως τῆς, ὑπενομεύθη ὑπὸ διαφόρων αἱρέσεων, ὧν ἡ σπουδαιότερα εἶναι ἡ τῶν Γνωστικῶν. Ἐν τῇ πραγματικότητι οἱ Γνωστικοὶ οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρξαν εἰμὴ μία πολυσχιδῆς ἑβραϊκὴ μυστικὴ ἑταιρεία, ἡ ὁποία ἐγεννήθη ὑπὸ τὰς ἀκολούθους συνθήκας:

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ Ἰουδαῖοι εἶδον τὴν σύγκρουσιν τῶν προαιωνίων σχεδίων τῶν τῆς κυριαρχίας τοῦ κόσμου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ Ἰουδαῖοι ἐνόμιζον ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ θὰ λησμονηθῆ, ἀλλ' ὅταν εἶδον τὴν ἐξάπλωσιν αὐτῆς, τότε καταχθονίως ἐσκέφθησαν νὰ τὴν παραλύσουν πάσῃ θυσίᾳ καὶ διὰ τῆς ἀναμίξεως ποικίλων θεωριῶν νὰ διασπάσουν καὶ ἐξασθενίσουν αὐτήν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἱδρυσαν τὴν αἵρεσιν τῶν Γνωστικῶν, ἐκ τῆς λέξεως Γνώσις, καθόσον μόνον οἱ ὀπαδοὶ τῆς Ἐπιχειρείας κατεῖχον δῆθεν τὴν πλήρη γνῶσιν τῆς ἀποκαλύψεως.

Ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος τοὺς ὀνομάζει «ψευδονομαζο-

μένους Γνωστικούς». Εἰς ἕλας τὰς δημιουργηθείσας αἰρέσεις, εὐρίσκει τις ἀφ' ἑνὸς καθαρᾶς δοξασίας τῆς Ἑβραϊκῆς Καμπάλ, καὶ ἀφ' ἑτέρου σκοτεινᾶς καὶ ἐν πολλοῖς ἀκαταλήπτου δοξασίας ἐκ τῆς φιλοσοφίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, Αἰγυπτίων καὶ Ἰνδῶν, αἵτινες σκοτὸν ἔχουν τὴν παράλυσιν τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων.

Σχεδὸν ἕλοι οἱ ἰδρυταὶ τῶν Γνωστικῶν αἰρέσεων ὑπεκρίνοντο τοὺς Χριστιανούς καὶ φαινομενικῶς ἐδίδασκον καὶ αὐτοὶ τὸν Χριστιανισμόν, εὐρισκόμενοι πάντοτε μεταξὺ Χριστιανῶν. Ὅλοι αἱ προσπάθειαι τῶν ἔτειναν εἰς τὸ νὰ παρασύρουν εἰς τὰς ψευδεῖς δοξασίας τῶν κυρίως τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς, οὓς καὶ ἐμύσων δῆθεν εἰς τὸν ἀληθῆ Χριστιανισμόν, ἵνα δι' αὐτοῦ δημιουργηθοῦν σχίσματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Θὰ ἀναφέρωμεν μερικοὺς ἐκ τῶν κυριωτέρων Γνωστικῶν:

1) Σίμων ὁ Μάγος ἢ Σαμαρείτης. Ἦτο Ἑβραῖος ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων καὶ μαθητῆς τοῦ Καμπαλιστοῦ Φίλικος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 20 π.Χ. καὶ ἀποθανὼν κατὰ τὸ 40 μ.Χ.. Εἶνε ὁ περίφημος Σίμων, ὅστις ἔδωκε γένεσιν εἰς τὴν λέξιν Σιμωνεία (ἦτοι δωροδοκία), διότι εἶχε προτείνει εἰς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον νὰ τῷ διδάξῃ ἀντὶ χρημάτων νὰ κάμνῃ θαύματα. Ἀποκρουσθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, παρέλαβε μίαν Συρίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ὠνόμαζεν Ἑλένην καὶ ἄλλοτε Ἀθηνᾶν, καὶ μεθ' ἧς περιεπλανᾶτο διαφθειρῶν τὰ πλήθη. Ἀπεχάλει ἐαυτὸν Ἀρετὴν τοῦ Θεοῦ καὶ Θεόν!!! Ὁ Ἑβραῖος αὐτὸς Σίμων εἰργάσθη πολὺ διὰ τὸν ἐξουδαϊσμόν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσεπάθει νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἑλληνικὰς

φιλοσοφικὰς ἰδέας μὲ τὴν ἐβραϊκὴν Θεολογίαν εἰς ἓν ἑρμησκειτικὸν φιλοσοφικὸν σύστημα. Καὶ εἰς μὲν τὴν Παλαιὰν Γραφὴν ἔβλεπε σειρὰν ἀλληγοριῶν, τὰς ὁποίας προσεπάθει δῆθεν νὰ ἐρμηνεύῃ διὰ φιλοσοφικῶν θεωριῶν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Πυθαγόρου, καλύπτων οὕτω τὰς Ἰουδαϊκὰς ἰδέας ὑπὸ ἑλληνικὸν ἔνδυμα.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Σίμωνος συνίσταται εἰς τὸ ἑξῆς : Ἐκ τοῦ ἀνωτάτου ὄντος ἀπορρέουν κατὰ ζεύγη αἱ θεῖαι δυνάμεις ἢ Αἰῶνες. Τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν γένος. Οἱ πρῶτοι ἕξ (6) Αἰῶνες ἀποτελοῦν τὸν πνευματικὸν κόσμον καὶ καλοῦνται 1) Νοῦς καὶ ἰδέα, 2) λόγος καὶ ὄνομα, 3) σύνθεσις καὶ σκέψις.

Ἐκ τῶν Αἰῶνων τούτων ἀπορρέουν ἕτεροι 6 δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν ὡς ἀντανάκλασις τῶν πρώτων. Ἐκ τῶν αἰῶνων τοῦ δευτέρου κόσμου ἀπορρέουν οἱ κατώτεροι αἰῶνες, ἧτοι οἱ ἄγγελοι καὶ αἱ δυνάμεις, ἐπίσης 6 τὸν ἀριθμόν, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν τὸν τρίτον κόσμον. Οἱ αἰῶνες οὗτοι σχηματίζουν τέλος τὸν τέτατον κόσμον, τὸν ὄρατον καὶ ὕλικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται ὡς ἡ τελευταία ἀντανάκλασις τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ κόσμου.

Διὰ τῆς δημιουργίας τοῦ ὄρατου κόσμου ἔπρεπε μία δύναμις τοῦ δευτέρου κόσμου, ἡ σκέψις, νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ὕλην καὶ ἀκριβῶς τοῦτο, τὸ ὅτι συνήλθεν ἡ «Σκέψις» μὲ τὴν ὕλην, ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Συνελθοῦσα ἡ θεία σκέψις μὲ τὴν ὕλην ἐκρατήθη παρὰ τῶν ζηλοτύπων ἀγγέλων ἐκ τῶν ὁποίων παρήχθη ἡ ὕλη. Οἱ ἄγγελοι δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὴν «σκέψιν» νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πατέρα καὶ οὕτω ἐξόριστος

ἡ θεία σκέψις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ πλανᾶται ἐν τῷ κόσμῳ μεταβαίνουσα ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα.

Ὁ Σίμων ἐκήρυσσεν ὅτι οἱ νόμοι ἐτέθησαν ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ πρὸς καταδυναστευσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτὸν εἶναι ἐλεύθεροι νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν (;) διότι αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων δὲν προέρχονται ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θέλησιν τῶν ἀγγέλων, δημιουργῶν τοῦ κόσμου !!

Τὰς ἀνηθίκους ταύτας θεωρίας ἀνεύρομεν ἤδη εἰς τὰς μυστικὰς ἑταιρείας, αἱ ὁποῖαι παραδέχονται τὸ ἀνεύθυνον τοῦ σώματος. Σίμων ὁ Μάγος ἦτο Καμπανλιστὴς καὶ ἐγνώριζε τὸν πνευμοτισμὸν καὶ τὸν ὑπνωτισμὸν, διότι ἄλλως δὲν ἐξηγοῦνται τὰ εἶδη θαύματά του τὰ ὁποῖα ἐξέπληττον τὰ ἀμαθῆ πλήθη.

2) Ἄλλος κορυφαῖος Γνωστικὸς ὑπῆρξεν ὁ Βαλεντίνος, ὅστις ἤκμασε κατὰ τὸν I αἰῶνα.

Αἱ δοξασαί τοῦ Βαλεντίνου ἔχουν μεγάλην συνάφειαν μὲ τὴν θρησκείαν τὴν ἀναφανείσαν κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν τὴν τοῦ «Λογικοῦ». Κατ' αὐτόν, ὁ ἀρχιπατὴρ συνῆλθε μὲ τὴν Σκέψιν καὶ ὁ Νοῦς μὲ τὴν Ἀλήθειαν καὶ ὁ Λόγος μὲ τὴν Ζωὴν καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴν Ἐκκλησίαν !!!

Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ παραληρήματα, οἱ Γνωστικοὶ προσπαθοῦν νὰ καταρρίψουν τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, παρουσιάζοντες τὸν δημιουργὸν ὡς ὄν κατώτερον.

Ἰποστηρίζουν ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ὁ Διάβολος, (τὸν ὁποῖον ὀνομάζουν πονηρὸν πνεῦμα καὶ ὅστις εἶναι ὁ πραγματικὸς κυρίαρχος τοῦ Κόσμου), προῆλθον ἐκ μιᾶς μητρὸς τῆς Ἀχαμῶθ (ἐλληνιστὶ τῆς Σοφίας) καὶ

ἔτι ὁ διάβολος γνωρίζει περισσότερα ἐκ τοῦ πνευματικοῦ καὶ θείου κόσμου ἢ ὁ δημιουργός!

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Β'.

Οἱ Μανιχαῖοι

Ἐκατονταετηρίδας τινὰς πρὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχε ἑβραϊκῆ αἵρεσις, νοτίως τῆς Βαβυλῶνος, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν τῶν Μανταϊτῶν. Ἐκ τῆς αἵρέσεως ταύτης προήλθε καὶ ὁ Μανὲς ἢ Μανιχαῖος, ἰδρυτῆς τῆς τῶν Μανιχαίων αἵρέσεως, γεννηθεὶς περὶ τὸ 220 μ. Χ. εἰς τὴν Περσίαν. Ἡ αἵρεσις αὕτη δημιουργεῖται ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ Γνωστικοί, ὑπὸ τὰ θαρῆα κτυπήματα τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας φαινομενικῶς ὑποχωροῦν διὰ νὰ παρουσιασθοῦν ὑπὸ ἄλλο ἔνδυμα.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ πρώτου αἰῶνος, ἡ ὀργάνωσις τῶν Μανταϊτῶν μετερρυθμίσθη ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου Ἐλκασαῆ ὅστις προέβη εἰς τοῦτο ἐσπευσμένως διὰ νὰ προλάβῃ τὸν ἐκχριστιανισμὸν τῶν Μανταϊτῶν. Ὁ Ἐλκασαῆ ἐκήρυσσεν ὅτι ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου εἶνε ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής. Αἱ δοξασίαι τοῦ ἀποτελοῦν ἐν κράμμα τῶν δοξασίων τῶν Ἑσσιῶν ἀποδεχομένων καὶ τὸ βάπτισμα, καὶ ἐξύψουν τ' ὄνομα τῶν Μανταϊτῶν ἢ Ἐλκασαϊτῶν ἢ Βαπτιστῶν. Ἐκ τοῦ κύκλου τούτου προήλθε καὶ Μανὲς ἢ Μανιχαῖος, ὅστις ἐγένετο χριστιανός. Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν θαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου ἐν Ἀβγατιέ, ἤρχισε νὰ διαδίδῃ τὰς αἰρετικὰς του δοξασίας, συνεπεῖα τῶν ὁποίων ἀπεκηρύχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ

τῆς στιγμῆς ταύτης ἤρχισεν ἀναφανδὸν πλεόν ἢ δρᾶσις τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς νέας θρησκείας τῶν Μανιχαίων.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην μεγάλα μεταβολαὶ ἐπέηλθον εἰς τὴν Περσίαν. Ἡ δυναστεία τῶν Παρθιανῶν ἔπεσε καὶ εἰς τὸν θρόνον ἀνῆλθεν ἡ ἐθνικὴ τῶν Σαβανίδων δυναστεία (226 μ.Χ.). Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἤγειρε καὶ ἐξύψωσε τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν Περσῶν καὶ τοῦτο ἐξεδηλώθη εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ἀρχαίας αὐτῶν θρησκείας τοῦ Ζωροάστρου καὶ τὴν ἀγρίαν καταδίωξιν τῶν Ἑβραίων. Τῆς ταραχώδους αὐτῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τῆς Περσίας ἐπωφελήθησαν αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις τῶν Ἑβραίων. Ὁ Μανῆς ἢ Μανιχαῖος κατεδιώχθη ἐπὶ Σαπορὲ Ι.

Κατέφυγεν εἰς Ἰνδίας, ὅπου διέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Περσίαν ὅταν οἱ συνομοῦνταί του τοῦ προπαρεσκευάσαν τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως Γχορμιοδά. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Βαρὲν Ι ὁ Μανῆς κατηγορήθη ὡς ἐχθρὸς τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διότι ἡ διδασκαλία αὐτοῦ κατήργει τὸν γάμον καὶ τὴν οἰκογένειαν. Ὁ Μανιχαῖος κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐξεδάρη ζωντανὸς (276 μ.Χ.). Ἡ αἵρεσις αὕτη εἰς τὸ δάθος εἶχεν ὅλας τὰς ἀρχὰς τοῦ σημερινοῦ κομμουνισμοῦ, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται μίαν ἔτι φορὰν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εἶνε οἱ δημιουργοὶ αὐτοῦ. Ἡ αἵρεσις αὕτη διεδόθη εἰς τὴν Κίναν, Ἰνδίας καὶ Δυτικὴν Ῥωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν. Ἡ αἵρεσις αὕτη εἶναι ἡ δάσις πολλῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων, τὰς ὁποίας ὁ ἱστορικὸς Γκάμμερ Πουργετὰλ (1774—1856) πολὺ ὀρθῶς τὰς ὀνομάζει ἐπαναστατικὰς. Ἡ μᾶλλον διαδοθεῖσα ἐκ τῶν αἱρέσεων τούτων κατὰ τὸν VII αἰ-

ἄνα εἰς Περσίαν εἶνε ἢ τῶν Μαστέκων, ἢ ὁποῖα ἐκή-
 ρυσσε γενικὴν ἰσότητά καὶ ἐλευθερίαν, κατάργησιν
 ὅλων τῶν θρησκευτῶν, ἀπάρνησιν τῆς ἰδιοκτησίας, κα-
 τάργησιν τοῦ γάμου.

Αἱ αἱρέσεις τῶν Μανιχαίων, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπά-
 λαιον οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες ὡς
 καὶ ὁ Περσικὸς λαὸς, διεσώθησαν διὰ μέσου τῶν με-
 γίστων πολιτικῶν κλονισμῶν μέχρι τοῦ Μεσαίωνα.
 Ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν Ἀράβων διεσπάρθη ἡ Ῥωμαϊ-
 κὴ αὐτοκρατορία, ἐκλονίσθη τὸ Περσικὸν κράτος καὶ
 ὁμοίως ἡ τῶν Μανιχαίων αἵρεσις διεσώθη καὶ ὡς φοινῖξ
 ἀναθρόσκει ἐκ τῆς τέφρας, ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ ὑπὸ
 τὴν ἑβραϊκὴν αἵρεσιν τοῦ Ἰσλάμ, ἐν δὲ τῇ Δύσει ὑπὸ
 τὴν μορφὴν τῶν μυστικῶν ἑταρειῶν τῶν Ἀγκουμπίνων
 Μαρτουστῆ, Πνευματιστῶν κ.λ.π. πάντων κηρυσσόντων
 τὴν ἀθεΐαν καὶ ἀναρχίαν.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ι Γ'.

Ἡ μυστικὴ ἑταρεία τῶν Γνωστικῶν, ἢ ὁποῖα ὑπὸ
 τὴν μορφὴν τοῦ Ὀγκουλτισμοῦ ὑφίσταται καὶ ἐπὶ τῶν
 ἡμερῶν μας, κερημπόδισε τεραστίως τὴν ἐπέκτασιν
 καὶ κυρίως τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς χριστιανι-
 κῆς θρησκείας ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Πλὴν τῶν ἀναφερθέντων κορυφαίων Γνωστικῶν αἱ-
 ρεσιάρχων, ὁ περίφημος Βασιλείδης, ἐξ Ἀλεξανδρείας,
 διεκρίθη εἰς τὸ καταχθόνιον ἔργον του.

Ἡ διδασκαλίᾳ τοῦ «Βασιλείδου δόγματος» ἐγένετο
 εἰς πολλοὺς βαθμοὺς. Διὰ νὰ γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὸν
 πρῶτον βαθμὸν, ἔπρεπε νὰ διανύσῃ τὴν περίοδον «πεν-

ταετοῦς σιγῆς». Κατόπιν ὑφίστατο ὠρισμένας διατυπώσεις διὰ τὰ ὀνομασθῆ «πιστεύων» καὶ βραδύτερον ἄλλας διὰ τὰ ἀποκληθῆ «ἐκλεκτός».

Ὁ Βασιλεΐδης ἐφεῦρε καὶ τὸ περίφημον «Ἀβραάξ», ἧτοι σύμβολον, εἰκονίζον τὸν ἀριθμὸν 365 ὅτι προκύπτει πράγματι ἐκ τῆς ἀριθμητικῆς ἀξίας τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ γραμμάτων τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ὁ ἀνόητος οὗτος Γνωστικός, παρίστανε τοὺς κατ' αὐτὸν ὑπάρχοντας 365 οὐρανούς, κατωκημένους ὑπὸ πνευμάτων διαφόρων βαθμῶν. Τὴν γῆν ἐδημιούργησαν, κατ' αὐτόν, πνεύματα κατώτερα. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δύο ψυχάς, μίαν ἀνταποκρινομένην εἰς τὴν λογικὴν καὶ ἄλλην εἰς τὰ πάθη, εὐρισκομένης δὲ εἰς διαρκῆ ἀλληλομαχίαν.

Παρομοίας περίπου διδασκαλίας ἐκήρυττον καὶ οἱ ἄλλοι Γνωστικοὶ αἰρεσιάρχαι.

Ὅλοι περίπου ἐδίδαξαν ὅτι ὅπως ὁ χρυσοῦς δὲν ἀλλοιοῦται ῥιπτόμενος εἰς τὴν λάσπην, οὕτω καὶ οἱ «γνωστικοὶ» δὲν ταπεινοῦνται οὔτε χάνουν τι ἐκ τῆς πνευματικῆς τῶν οὐσίας, διαπράττοντες πράξεις ἀνηθίκους, θεωρουμένας παρὰ τῶν μὴ μεμυημένων ὡς κακάς.

Εἰς εἰκοσι περίπου ἀνηθίων μόνον αἱ αἰρέσεις τῶν Γνωστικῶν ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὸν Μάρκον τὸν ἑβραῖον, τὸν Καρποκράτην, τὸν Μάρκον ἐπίσκοπον Σινώπης, τὸν Σατοῦρνον, τὸν Μέγανδρον, τὸν Κήρυκτον, τὸν Δωσίθεον, τὸν Φίλωνα τὸν ἑβραῖον, κλπ. Ὁ Εἰρηναῖος λέγει (σελ. 274): Ἐάν κανεὶς ἐκ τῶν ἀκροατῶν ἀντέλεγεν εἰς τοὺς Γνωστικούς, οὗτοι δὲν ἀπῆντων εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του. Μόνον τῷ ἐδήλουν ὅτι εἶναι ἀνικανὸς τὰ προσλάβῃ τὴν ἀλήθειαν, ἔτι δὲν ἔχει σπέρμα

άνώτερον ἐκ τῆς μητρὸς του καὶ ὅτι ἀνήκει εἰς κατώτερα στρώματα.

Ὅλοι αἱ δοξασίαι τῶν Γνωστικῶν ὡς καὶ τῆς Καμπάλ, συνίστανται εἰς τὸν Πανθεισμόν, ὀδηγοῦντα μοιραίως εἰς τὴν κατάργησιν παντὸς ἠθικοῦ νόμου καὶ εἰς τὸν πλήρη ἀθεισμόν.

Αἱ δοξασίαι τῶν μεμνημένων βασίζονται ἐπὶ πλήρους ὑλιστικῆς ἰδέας «τῆς ἀρχικῆς διαφορᾶς τῶν γενῶν».

Ὅλοι αἱ φανταστικαὶ καὶ παράλογοι θεωρίαι τῶν γνωστικῶν στηρίζονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὴν Καμπάλ, ὡς τοῦτο μαρτυροῦσι καὶ οἱ μελετήσαντες τὴν Καμπάλ. (A. Franck ὁ J. Maties) (*Histoire critique du gnosticisme*), ὁ Lenormant «*Histoire ancienne de l'Orient*».

Ἡ μέθοδος τῶν Καμπαλιστῶν ὡς καὶ τῶν Γνωστικῶν, βασίζεται ἐπὶ τῆς ψευδοῦς κατὰ βούλησιν ἑρμηνείας τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς καὶ εἰς μερικὰ μυστικὰ ἔγγραφα καὶ βιβλία.

Κατὰ τοὺς Γνωστικούς, ὁ Δημιουργὸς κατέχει θέσιν δευτερεύουσαν, ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς οὕτω πολιτισμένους Γνώστας ἢ Γνωστικούς. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐνθυμίζει καὶ τὸ τῆς Ἑβραϊκῆς Ταλμούθ ὅτι οἱ Γαβθῖνοι κατέχουν ἀνωτέραν δύναμιν τοῦ Θεοῦ» διότι ὅτι αὐτοὶ ἀπαιτοῦν, οἱ πιστοὶ εἶναι ἠναγκασμένοι ἀπαραιτήτως νὰ ἐκπληροῦν».

Τὸ γεγονός ὅτι οἱ Γνωστικοὶ παρουσιάζονται ὡς «Ἐκλεκτὴ σπορά», εἶναι ἡ θεωρία περὶ «Τοῦ ἐκλεκτοῦ Λαοῦ».

Οἱ γνωστικοὶ χρησιμεύουν ὡς ὄπλον ἐναντίον τῆς

ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐναντίον τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ κρατικοῦ συστήματος τῶν χριστιανικῶν λαῶν, Αἰ γνωστικαὶ αἱρέσεις διετάραξαν πλειστάκις τὴν τάξιν καὶ ἡσυχίαν εἰς ὅλον τὸ Βυζαντινὸν κράτος καὶ ἠμπόδισαν τὴν ὁμαλήν του ἀνάπτυξιν.

Οἱ Γνωστικαὶ ἐδρασαν ἐλευθέρως μέχρι τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Ἐκτοτε ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον των οἱ Καμπαλισταί, ὑπὸ ποικιλώτατα ὀνόματα: Πνευματιστῶν, Θεοσοφιστῶν, Μαρτινιστῶν, Ὀκκουλιστῶν κτλ.

Ἡ μαγεία, ἡ νεκρομαντεία, ἡ ἀλχημεία, εἶναι κόραι τοῦ Ὀκκουλισμοῦ.

Εἰς τοὺς μεμνημένους ὁ Ὀκκουλιστῆς ἐπιδεικνύεται εἰς 52 ἀλληγορικὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας οἱ ἀνώτεροι βαθμοῦχοι λέγουν ὅτι ἐκληρονόμησαν παρὰ τῶν ἱερέων τῶν διασωθέντων ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἀτλαντίδος.

Ἐκ τῶν 52 αὐτῶν ἀλληγορικῶν εἰκόνων ἔχουν δημιουργηθῆ καὶ τὰ 52 χαρτιά τοῦ χαρτοπαιγνίου ὡς καὶ τὰ μὲ ποικίλας παραστάσεις καὶ ὀλίγον τι μεγαλείτερα τῶν κοινῶν χαρτιῶν, τὰ ὁποία χρησιμεύουν εἰς τὰς χαρτομάντιδας. Οἱ Ὀκκουλισταὶ προσπαθοῦν νὰ ἐρμηνεύσουν τὰς συμβολικὰς αὐτῶν εἰκόνας. Μέχρι τοῦδε κατῴρθωσαν νὰ ἐξηγήσουν μόνον 22, ἰσχυρίζονται δὲ ὅτι αὐταὶ ἀποτελοῦν δῆθεν ἐπιστημονικὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη ἐπιστοποίησεν ἢ εὐρίσκειται εἰς τὰ ἴχνη τῆς ἐξακριβώσεως. Αἱ πρῶται εἰκόνας ἀναπαριστοῦν τὴν θεὰν Ἰσιδα ἡμίγυμνον κλπ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ὁ Ὀκκουλιτισμὸς, ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀνθρωπίνην περιέργειαν, παρκαύρει μυριάδας ἀθώων, διὰ νὰ τοὺς δείξῃ δῆθεν τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ἄγνωστον.

Κατὰ τοὺς Ὀκκουλιτιστάς, τὸν κόσμον ἐδημιούργησεν οὐχὶ ὁ Θεός, ἀλλ' ἐν πνεῦμα κατώτερον, ὁ Δημιουργός, ἀποκαλούμενος καὶ μέγας ἐργάτης. Ἡ κακὴ φύσις τῆς ὕλης ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ κόσμος ἔγινε πηγὴ πάσης δυστυχίας, Ἀλλὰ τὸ Ἀνώτατον Ὄν, ἐπεμβάν, προσεπάθησε νὰ μετριάσῃ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς δημιουργίας, προσθέσῃ εἰς τὴν ὕλην καὶ νοητὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι ἐξ ἔλων τῶν ζώων. Ὁ δημιουργὸς ὁμοίως, ἐξοργισθεὶς διὰ τὴν παρέμβασιν τοῦ Ἀνωτάτου Ὄντος, ἀπεπλάνησε τὸν ἄνθρωπον καὶ ὤθησεν αὐτὸν εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεώς των ἀπὸ τῆς Θεότητος, αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων κατατρώχονται ὑπὸ τῆς ὀδύνης καὶ καταβάλλουν ματαίως προσπαθείας διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας καὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν προηγουμένην ἔνωσιν αὐτῶν μετὰ τοῦ Ἀνωτάτου Ὄντος. Τότε μόνον θὰ διαδιδώσῃ μετ' αὐτοῦ, συμμετέχουσαι τῆς τελειότητος καὶ τῆς εὐδαιμονίας του. Ὁ ἀναμενόμενος, δηλαδὴ ὁ Μεσσίας τῶν Ἑβραίων, θὰ διδάξῃ τὴν ἀληθῆ Γνῶσιν.

Αὐτὴ εἶνε περίπου ἡ ἔννοια τοῦ Ὀκκουλιτισμοῦ. Ὁ σκοπὸς τῆς εἶνε προφανής. Νὰ σπεύρῃ τὴν ἀπαισιοδοξίαν, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀνηθικότητα καὶ εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν πάσης εὐγενοῦς δραστηριότητος.

Ἡ Θεοσοφία, ὁ Ὀκκουλιτισμὸς, ὁ Μαρτινισμὸς

καὶ αἱ λοιπαὶ μυστικαὶ Ἑταιρεῖαι εἶνε κατ' οὐσίαν διάφοροι μορφαὶ τῆς ὀργανώσεως τῶν Γνωστικῶν τῶν πρώτων αἰώνων, ἰδρυθείσης παρὰ τῶν Ἑβραίων με σκοπὸν ὅπως ἀποπνίξουν τὸν Χριστιανισμόν ἐν τῇ γενέσει του.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ «Γνώσις» ἐπανιδρύθη κατὰ τὸ 1890 ὑπὸ τοῦ Jules Doinel.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας ὁ Γνωστικισμὸς ἔχει ἰδίαν ὀργάνωσιν καὶ πρεσβεύει τὰ δόγματα τοῦ ἐπανιδρυθέντος ἀρχαίου Γνωστικισμοῦ.

Ἐπίσημα σήμερον πλουσία φιλολογία τῶν Γνωστικῶν. Σημειῶ πρὸ παντὸς δύο ἐπιθεωρήσεις: τὴν Γνώσιν «La Gnose», μηνιαίαν ἐπιθεώρησιν, ὄργανον τῆς ὀμάδος τῶν Γνωστικῶν, διυθυνομένην ἀπὸ κάποιον ἑβραῖον δόκτορα Fabre de Essarts, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι εἶνε ἡ μειεμψύχωσις τοῦ ἀποθανόντος Doinel. Οὗτος ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀρχιεπίσκοπον Παρισίων καὶ ἐπίσκοπον τοῦ Montségur. 2) Δευτέρα ἐπιθεώρησις εἶνε «Le réveill gnostique» (ἡ Γνωστικὴ Ἀφύπνισις) καὶ ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός. Εἶνε ὄργανον τοῦ δόκτορος J. B. Bricand, ὁ ὁποῖος ὀνομάζει ἑαυτὸν Παναγιώτατον Ἰωάννην ἢ ἀνώτατον Πατριάρχην. Ἡ σύνταξις τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης εὐρίσκεται εἰς Λυών. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Γνωστικῆς κινήσεως εἶνε κάτοικοι τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἔχουν ἰδρύσει μερικὰ ἐκδοτικὰ καταστήματα διὰ τὴν προπαγάνδαν των καὶ διὰ πλουσίαν ἄλλην φιλολογίαν, ἔχουσιν σχέσιν μὲ τὸ ἔργον των. Ἐὰ ἐκδοτικὰ ταῦτα καταστήματα ἀσχολοῦνται κυρίως εἰς νέας ἐκδόσεις τῶν παλαιῶν ἀφρετικῶν συγγραμμάτων.

Διὰ τὴν γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὴν ὀργάνωσιν ταύτην πρέπει κατ' ἀρχὴν ν' ἀποδέχεται ὡς βασικὰ δόγματα τῆς «γνώσεως» πίστιν εἰς τὴν ἀπόπνοϊαν (emanation) καὶ πίστιν εἰς τὴν σωτηρίαν διὰ τῆς «Γνώσεως».

Τὸ δόγμα τῆς ἀποπνοίας (emanation) τίθεται κατ' ἀντίθεσιν τοῦ δόγματος τοῦ «Θεοῦ-Δημιουργοῦ». Τὸ δόγμα τῆς σωτηρίας διὰ τῆς «Γνώσεως» ἀντιτίθεται πρὸς τὴν σωτηρίαν διὰ τῆς πίστεως Ἡ μύησις εἰς τοὺς Γνωστικoὺς γίνεται ὑπὸ ἐπισκόπου. Ὅταν λάβουν τὴν χειροτονίαν τοῦ πρώτου βαθμοῦ, λέγονται «πνευματικοί». Ὁ δεύτερος βαθμὸς ὀνομάζεται τοῦ «Διακόνου» καὶ ὁ τρίτος τοῦ «Ἐπισκόπου». Οἱ ἐπίσκοποι ἐκλέγονται ἀπὸ τοὺς πνευματικοὺς καὶ τοὺς Διακόνους. Ἡ ἐκλογή ὑποβάλλεται πρὸς ἐγκρισιν εἰς τὴν «Ἀνωτάτην Σύνοδον», ἣτις ἀποτελεῖται ἀπὸ ὄλους τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἀπὸ ἑκαστῆς τῆς «Σοφίας» (τούτῃστι γυναῖκας μεμνημένας εἰς τὰ μυστήρια τῆς «Γνώσεως»). Πρόεδρος τῆς Συνόδου εἶναι ὁ Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς «Ἐκκλησίας τῆς Γνώσεως». Ἡ δὲ πνευματικὴ καὶ οὐρανία κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ «ἀληθὴς Σοφία». Διὰ τὴν γνωρίζοντα τὰ μυστήρια τῆς «Γνώσεως» ἡ «ἀληθὴς Σοφία» δὲν εἶναι ἄλλη τις παρὰ αὐτὸς ὁ Λούτσιφερ (ὁ Σατανᾶς) ὡς τοῦτο θὰ ἀποδειχθῇ εἰς τὸ περὶ τῆς Μυστικῆς Ἐταιρείας τῶν Λουτσιφερανῶν κεφάλαιον.

Ὁ ἐκλεγόμενος ἐπίσκοπος χειροτονεῖται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου. Ἐκαστος ἐπίσκοπος διευθύνει τὴν ἐπαρχίαν του, ἣτις ἀποτελεῖται ἀπὸ μερικᾶς ομάδας μεμνημένων, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς ἓνα διάκονον καὶ μίαν διακόνισσαν. Ὁ Πατριάρχης θεω-

ρείται ὅτι ἔχει τὸν πρῶτον βαθμὸν τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου. Οἱ Γνωστικοὶ ἔχουν σήμερον ἰδίαν ἱεροτελεσίαν, ἢ ὁποῖα εἶναι ἢ αὐτὴ περίπου μὲ τὴν χριστιανικὴν, ἀλλ' οἱ τύποι αὐτῶν κρύπτουν τὰς τοῦ Λουτσιφερανισμοῦ, διότι ἔλοι οἱ ὕμνοι, οἷτινες ἀναπέμπονται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν πρὸς τὸν Θεόν, ἀπευθύνονται ὑπὸ τῶν Γνωστικῶν πρὸς τὸν Λούτσιφερ (Σατανᾶν).

Κατὰ τοὺς ΙΕ' μέχρι τοῦ ΙΘ' αἰῶνας, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συναντῶμεν διαπρεπεῖς σοφοὺς ἐμπνευσμένους θεολόγους, οἱ ὅποιοι προέλεγον τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀναμενομένου Μεσσίου τῶν Χριστιανῶν, τὸν ὅποιον ὠνόμαζον Ἄντιχριστον. Διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐννόουν τὴν ἐμφάνισιν ἀνθρώπου, ὡςτις θὰ ἐτίθετο ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς παγκοσμίου κινήσεως πρὸς ἄρνησιν παντὸς ἠθικοῦ νόμου, πάσης ἰδέας ἐθνικότητος, πατρίδος οἰκογενείας καὶ θρησκείας ὡς καὶ πρὸς ἐγκαθίδρυσιν τοῦ κράτους τῆς ὕλης, τῆς ἀνηθικότητος, τοῦ ἐγκλήματος. Προέλεγον ἐπίσης ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἄντιχρίστου καὶ τῆς ὕλιστικῆς καὶ ἀνηθικοῦ διδασκαλίας του προπαρασκευάζεται ἀπὸ κολλὰς καὶ ποικίλας μυστικὰς ὀργανώσεις, αἱ ὅποιοι ἀπώτερον σκοπὸν ἔχουν νὰ στήσουν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τὸ κράτος τῆς βίας καὶ τῆς ἀρπαγῆς, προβάλλοντες ὡς δέλεαρ εἰς τοὺς ἀπλοῖκούς τὴν ἰσοπέδωσιν τῶν ἀνθρώπων, τῶν τάξεων καὶ τῶν ἰσῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Πρὸς τοῦτο ἄλλαι μὲν ὀργανώσεις ἔτεινον πρὸς τὴν ἀναρχίαν, ἄλλαι πρὸς ἀνατροπὰς ἰσχυρῶν δυνάμεων, αἷτινες ἐμπόδιζαν τὸ κάταχθόνιον ἔργον των.

Μεταξὺ τῶν ἐκάστοτε ὕψωσάντων τὴν προφητικὴν

φωνήν των καὶ κρουσάντων τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, θὰ ἀναφέρωμεν τὸν γνωστὸν συγγραφέα Audigier, ἀκμάσαντα πεντήκοντα ἔτη πρὸ τῆς μεγάλης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνισχύει ὁ γνωστότατος Ἕλληνας ἱστορικός Μπόυλ. «Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία, λέγει ὁ Μπόυλ, ὅτι ὁ Ἄντίχριστος, τὸν ὁποῖον τόσον συχνὰ ἀναφέρουν τινές, δὲν δύναται ποτὲ νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸν κόσμον, εἰμὴ μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Γαλλικῆς δυναστείας. Ματαίως δύναται τις ν' ἀρνηθῆ τοῦτο λέγει ὁ Audigier (ἱστορία τοῦ Γαλλικοῦ πολιτισμοῦ ὑπὸ Μπόυλ, σελ. 588). Ὁ ἐρευνῶν τὰ αἷτια τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου τοῦ 1914 καὶ τῆς Ρωσικῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως δὲν δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Audigier ἦσαν προφητικοὶ ἢ μᾶλλον ἀποτελεσμα μελέτης τῶν τεκταινομένων εἰς τὰς μυστικὰς ἐταιρείας τῆς ἐποχῆς του.

Ἐν εἶνε ὁμοῦ ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὅλαι αἱ μυστικαὶ ὀργανώσεις κατ' ἐπίφασιν εἶνε φιλανθρωπικαὶ θρησκευτικαὶ ἢ ἐπιστημονικαί. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅλαι ἐπιδιώκουν τὴν νίκην τοῦ Λούτσιφερ (τοῦ Σατανᾶ), δηλαδὴ τὴν πτώσιν τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀμαρτίας, διὰ νὰ ὀδηγηθῆ ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης εἰς καταστροφὴν μεγαλειτέραν καὶ φοβερωτέραν τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Διὰ τῆς ἀντιπραδολῆς τοῦ προγράμματος καὶ τοῦ ἔργου ὅλων τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν, ἡ ἀλήθεια αὕτη καθίσταται πλέον ἢ ἀναμφισβήτητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Οἱ Ῥοδοσταυρίται

Ἡ Μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Ῥόζενκρόυτσερ (ἦτοι τῶν Ἐρυθροσταυριτῶν) ὀφείλει τὸ ὄνομά της εἰς τὸν Γερμανοεβραῖον Ῥόζενκρόυτς, ὅστις γεννηθεὶς τῷ 1378 ἀπέθανε τῷ 1484, ἦτοι εἰς ἡλικίαν 105 ἐτῶν.

Μόλις δεκαεξαετῆς ὁ Ῥόζενκρόυτς, ἐπεχείρησε μακρὰν περιοδείαν εἰς Τουρκίαν, Αἴγυπτον καὶ Ἀραβίαν, μνηθεὶς εἰς τὴν μυστικὴν ἐβραϊκὴν ἑταιρείαν τῶν Καμπαλιστῶν.

Ἐπιστρέψας εἰς Γερμανίαν ἔδρυσε τὴν ρηθεῖσαν μυστικὴν ἑταιρείαν, ἣ ὁποία ταχέως ἐξηπλώθη ἐν Εὐρώπῃ καὶ συγκατέλεξε μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν της διασήμους ἀνδρας. Αἱ συνεδριάσεις αὐτῆς ἐτηροῦντο τόσον μυστικάι, ὥστε πολλοὶ τὴν ἐθεώρουν ὡς ἑταιρείαν φαντασιώδη. Ἐν τούτοις εἶνε ἐξηκριθωμένον, ὅτι τῷ 1622 ὑπῆρχον στοχὰ αὐτῆς εἰς Χάγην καὶ Παρισίους.

Ὁ Ἐβραῖος Βαλεντίνος Ἀνδρέε συνέγραψε τῷ 1614 δύο συγγράμματα ὑπὸ τὸν τίτλον «Φήμη Ἀδελφότητητος» (*Fama Fratnitatis*) καὶ «Ἐξομολόγησις Ἀδελφοῦ Ῥοδοσταυρίτου» (*Confessio fratrum Rosa—crucis*), εἰς τὰ ὁποῖα παρέχει πολλὰς πληροφορίας περὶ τῆς μυστικῆς ταύτης ἑταιρείας.

Ὁ Κοῦτι Ντέ-Καντιλέ (σελ. 47) λέγει ὅτι οἱ Ῥοδοσταυρίται ἔλκουν τὴν ἀρχὴν των ἐκ τῶν Ταμπλιέρων. Κατ' ἀρχὰς κατέκτησαν τὴν Γερμανίαν καὶ Βοημίαν. Τὸ ῥηθὲν ἔργον «*Fama Fratnitatis R. C.*» ψάλλει τὸ ἐγκώμιον τοῦ τάγματος καὶ ἀποτείνεται πρὸς ὄλους

τούς πεπαιδευμένους καὶ ἀρχηγούς τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Τὸ πρῶτον ἐξεδόθη εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ κατόπιν μετεφράσθη εἰς τὴν γερμανικὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Μένερν, ὅστις, δικαιολογῶν ἑαυτὸν, λέγει ὅτι ἔκαμε τὴν μετάφρασιν, ὡς διψῶν ἀλήθειαν, φῶς καὶ εἰρήνην. Ἡ μετάφρασις τοῦ Γουλιέλμου Μένερν ἐξετυπώθη εἰς Κασίλ τῇ 1614 (Σοῦστερ τόμ. I σελ. 289).

Ἡ μυστικὴ αὕτη ἐταιρεία ἐπεδίωξε νὰ μεταρρυθμίσῃ ἔλον τὸν κόσμον καὶ ὁδηγήσῃ δῆθεν τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν(;) ὁ Ἀδάμ μετὰ τὴν πτώσιν του καὶ τὴν ἑποίαν ἠκολούθησαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Σολομὼν (Σοῦστερ τόμ. I σελ. 289).

Εἰς τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν κατ' αὐτοὺς ἐγκλείεται ἡ δῆθεν «Ἀνωτάτη Γνώσις».

Λέγεται ὅτι 120 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ρόζενκρόυτς ἤνοιξαν τὸν τάφον του καὶ εὔρον ἐκεῖ χειρόγραφον ἐκθεσιν τοῦ μυστικοῦ τοῦ τάγματος.

Εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐκαλοῦντο πάντες οἱ ἀληθῶς διανοούμενοι νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν μυστικὴν ὀργάνωσιν τοῦ τάγματος καὶ νὰ δράσουν ἐν πνεύματι αὐτοῦ. Κατόπιν τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀνεφάνησαν καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα ταχέως διαδοθέντα ἐν Εὐρώπῃ καὶ τὰ ὁποῖα ἐδωσαν νέαν ζωὴν εἰς τὴν ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία ἐπεξετάθη εἰς Ἀγγλίαν, Ἰταλίαν, Γαλλίαν καὶ ἄλλαχοῦ.

Οἱ «ἀδελφοὶ Ροδοσταυρίται» ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ

ἐξασκοῦν ὄψεσθαι τὴν ἱατρικὴν καὶ οὕτω νὰ ἔρχωνται εἰς ἐπαφὴν μὲ ὄψιν τὸ δυνατόν περισσότερα πλήθη. Ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ δόγμα τοῦ θαύματος τοῦ διδασκάλου ἦτο τὸ ὑψηλότερον ἀφ' ὅσα ποτὲ ἐπενοήθησαν καὶ ὅτι οἱ ἴδιοι ἐγνώριζον ἐκ θείας ἀντιλήψεως ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἄξιοι νὰ μετασχουν τῆς Ἑταιρείας τῶν. Οἱ Ροδοσταυρίται ἐκαυχῶντο ὅτι δὲν ὑπέκειντο οὔτε εἰς τὴν πείναν, οὔτε εἰς τὴν δίψαν, οὔτε εἰς τὰς ἀσθενείας, ὅτι διέτασσον ὄλα τὰ δαιμόνια καὶ ὄλα τὰ πνεύματα. Ἡ μυστικὴ αὕτη ἑταιρεία συνεχωνεύθη βραδύτερον μὲ ἄλλας, διὰ νὰ ἐντείνῃ τὴν δρασίαν τῆς κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἠθικῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Οἱ Καμπαλισται

Ἡ σπουδαιότερα ὄλων τῶν μυστικῶν Ἑταιρειῶν εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ τῶν Καμπαλιστῶν. Αὕτη, στηριζομένη εἰς τὴν Καμπάλ (ἑβραϊκὴν παράδοσιν) κηρύττει τὸν πανθεισμόν, τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους καὶ τὴν ἀνηθικότητα. Ἡ Καμπάλ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἱερᾶς ἑβραϊκῆς βίβλου «Γαλμούθ», ἡ ὅποια εἰκονίζει τὴν Ἰουδαϊκὴν ὑπεροψίαν.

Κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Ἑβραίων, ὁ Ἰεχωθά προφορικῶς παρέδωκε τὴν Καμπάλ εἰς τὸν Ἀδάμ, τὸν Σήμ, τὸν Ἰσαάκ, τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Δαυῖδ. Ὅλοι οἱ Ῥαβδῖνοι ἀποδέχονται ὅτι ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς Καμπάλ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐννοήσῃ τις τὴν Παλαιὰν Γραφὴν ἧτις εἶναι γεγραμμένη μὲ ἀλληγορικὸν πνεῦμα. Ἡ πρώτη γραφὴ διατύπωσις τῆς Καμπάλ ἀπηγο-

ρεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβά διὰ νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀναξίων τοιούτων ὑψηλῶν ἐννοιῶν.

Ἡ πρώτη γραπτὴ ἐκδοσις τῆς Καμπάλ ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβά μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ Τίτου τῷ 70 μ. Χ. καὶ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Σίμωνος Ἰσαχίδ, περιέχει δὲ τὰς κυρίας δάσεις τῆς Καμπάλ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ζογκάρ». Κατόπιν συνεπληρώθη ὑπὸ ἄλλων Καμπαλισιῶν πάντοτε μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἢ παράδοσις, εἰς ἣν πιστεύουν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι, χρησιμεύει ὡς ἀδιάσπαστος ἐθνικὸς συνδετικὸς κρίκος, διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ ἰθύνοντες ἐν κρυπτῷ, κυβερνοῦν ὅλους τοὺς Ἑβραίους. Τί σημαίνει ἡ λέξις Καμπάλ; Παράδοσις ἢ γνῶσις ἢ παράδοσις ἀνωτέρας γνώσεως; (Rodolf Falb «Babel», Bibel und Jao—1903—Βερολῖνον).

Τί περιέχει ἡ Καμπάλ; Ἡ Καμπάλ εἶναι συλλογὴ ἐπιστημονικῶν, ἀστρονομικῶν, θρησκευτικο—φιλοσοφικῶν ἰδεῶν, δεισιδιμονικῶν, μαγειῶν καὶ γοητειῶν.

Εἰς τὸ περὶ μαγείας κεφάλαιον τῆς Καμπάλ φαίνεται κατ' ἐξοχὴν ἡ μεγαλομανία τοῦ ἐκλεκτοῦ Λαοῦ, ἣτις φθάνει μέχρι παραφροσύνης. Π. χ. εἰς τὴν Καμπάλ λέγεται ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον ἐπὶ τῇ δάσει τοῦ ἑβραϊκοῦ ἀλφαβήτου καὶ ὅτι ἡ ἄρμονία τῆς δημιουργίας προσομοιάζει μὲ τὴν ἄρμονίαν τῶν ἑβραϊκῶν γραμμάτων, τὰ ὅποια ὁ Ἰεχωβά μετεχειρίσθη διὰ νὰ χαράξῃ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς.

Ἡ Καμπάλ διδάσκει ὅτι ἕκαστος ἀστὴρ ἔχει ἴδιον πνεῦμα ἢ ἄγγελον καὶ ὅτι κάθε ἄνθρωπος γεννᾶται ὑπὸ ἕνα ἀστὴρα ὅστις ἀσκεῖ μυστικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς τύχης αὐτοῦ. Ἡ Καμπάλ παρ' ἕχεται ἀπειρον ἀριθ-

μόν κακῶν καὶ ἀγαθῶν πνευμάτων, ἀρρένων καὶ θηλέων. Οἱ σοφοὶ Καμπαλισταὶ ἰσχυρίζονται ὅτι δύνανται νὰ προσκαλοῦν καὶ συνομιλοῦν μὲ τὰ πνεύματα καὶ νὰ ἐπιβállωνται εἰς αὐτά.

Αἱ διδασκαλίαι τῆς Ἀστάρτης (θεᾶς τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς γονιμοποιήσεως) καὶ τοῦ Μολλώχ (θεοῦ ζητοῦντος ἀνθρωποθυσίας) δίδουν τὸν συνδυασμὸν τῶν γραμμάτων, δι' ὧν ἀποτελεῖται τὸ ὄνομα τοῦ ἀνωτάτου ὄντος, τοῦ ἄρρενος (Ἰσδ) καὶ θήλεος (γκέ) τοῦτέστι τοῦ Ἑρμαφροδίτου. Ὅταν τοῦτο ἐνωθῆ μὲ τὸ Βάβ γεννᾷ τὴν ἀκόλουθον γενεάν (τὸ δεύτερον Γκέ). Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τὸ μυστήριον τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ μεγαλομανία τῆς ἐβραϊκῆς φυλῆς προσπαθοῦσης νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἰδέαν τῆς πνευματικῆς τῆς ὑπεροχῆς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, εὔρε τὴν εὐκαιρίαν καὶ εἰς τὴν σκοτεινὴν διδασκαλίαν τῆς Καμπάλ νὰ ἐξάρῃ τὰς μεγάλας ἐβραϊκὰς φυσιογνωμίας.

Ὅστω τὴν Εὐσπλαγχνίαν—ὀνομάζει Ἀβραάμ, τὴν Αὐστηρότητα—Ἰσαάκ, τὴν Ὁραιότητα—Ἰακώβ, τὴν Νίκτην—Μωϋσῆν, τὴν Κυριαρχίαν—Δαυὶδ.

Ὁ Ἑλίφας Λεβὺ (Ἑβραῖος, διατελέσας καὶ... καθολικὸς ἱερεὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀββᾶς Κωνοστάν), θαυδῶς γνώστης τῆς Καμπάλ, ἀναλύων τὸ κεφάλαιον αὐτῆς τὸ τιτλοφορούμενον «Ζογκάρ» λέγει διὰ ὁ συγγραφεὺς τῆς Καμπάλ Ραβδίνος Σίμων Ἰσαχίδ, εἰς τὰς Καμπαλιστικὰς τοῦ διδασκαλίας περὶ τῆς δημιουργίας φαντάζεται τὸν κόσμον ἐν εἰδει τεραστίας γαμηλίου κλίνης (E. Levy Splendems, σελ. 48). Κατὰ τὰς παραδόσεις τῆς Καμπάλ ὁ Μεσσίας θὰ παρουσιασθῆ ὡς τέκνον μιᾶς μυ-

στηριώδους ενώσεως τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς Σενιχόης (γυναικὸς του).

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκοτειναὶ ἰδέαι τῆς Καμπάλ δὲν εἶνε ἄλλο τι παρὰ Πανθεϊσμός, ἤτοι συνταύτισις τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς φύσεως.

Εἷς ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς διδασκαλίας ταύτης ἦτο καὶ ὁ Ἑβραῖος φιλόσοφος τοῦ XVII αἰῶνος Μπαρουχ Σπινόζα, τοῦ ὁποίου τὸ σύστημα στηρίζεται ἐπὶ τῆς Καμπάλ.

Ὁ Θεός, λέγουν οἱ Καμπαλισταὶ, εἶνε προαιώνιος, ἀτελεύτητος ὕπαρξις καὶ σύγχρονος ὑπαρξις παντός ὑπάρχοντος. Καὶ ὁ Ἑβραῖος Σπινόζα διδάσκει, ὅτι «ὁ Θεός εἶνε ἀτελεύτητος, αἰωνία οὐσία, πᾶν τὸ ὑπάρχον καὶ κάθε δύναμις τοῦ σύμπαντος, ἐπίσης δὲ αἰωνία αἰτία παντός τοῦ ὑπάρχοντος».

Ἐκ τῆς διδασκαλίας τῆς Καμπάλ δὲν ἐκπηγάξει κανεὶς ἠθικὸς νόμος, μένει δὲ ὁ ἄνθρωπος τελείως ἐλεύθερος γὰρ παραδίδεται εἰς ἕλα τὰ πάθη τῆς ἀμαρτωλῆς του φύσεως.

«Τὸ γενετικὸν ἐνστικτον—ἰδού ἡ Θεότης, δι' ἧς εἶνε ἐμπεποτισμένη ἡ Καμπάλ. Ἡ διαρκὴς ἀπόλαυσις—ἰδού τὰ «ἅγια τῶν ἁγίων». (Revue internationale des sociétés secrètes—La judaïsme σελ. 879,5 Ἀπριλίου 1913).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Οἱ Νεότουρκοι

Ὅχι μόνον ὁ ἐλληνικὸς, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ Λαοὶ δικαίως διερωτῶνται ποῦ ἦντλησαν τὴν δύναμίν των οἱ

Νεότουρκοι καὶ ὁ Μουσταφᾶ Κεμάλ διὰ τὰ ἐξοντώσουσαν τὸν ἑλληνικὸν καὶ χριστιανικὸν πολιτισμὸν τῆς Μ. Ἀσίας.

Τὸ αἰνίγμα τοῦτο λύεται, ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ Νεότουρκοι καὶ ὁ Κεμάλ εἶχον τὴν ἐνίσχυσιν πανισχύρων ὀργανώσεων ἄλλης τῆς γῆς, ἀφοῦ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἑβραῖοι ντονμέδες, ὁδηγῶντες ἐξισλαμισθέντες πρὸ ὀλίγου ἢ πρὸ πολλοῦ χρόνου.

Ἐπὶ τοῦ Σουλτάνου Μεχμέτ I (1413-1421) ἐγένετο ἡ ἐπανάστασις τοῦ Σεῖχ Βεδρεδίν Σεμαδί, ἣτις ἐπεδίωξε δῆθεν τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, ἀλλ' ὁ πραγματικὸς σκοπὸς ἦτο ἡ κατάλυσις τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς ἡγεμονίας τοῦ Ἰσραήλ.

Κύριοι ἐμπνευσταὶ τοῦ Σεῖχ Βεδρεδίν Σεμαδί ἦσαν οἱ ἑβραῖοι Χοῦ-Τολάκ Κεμαλί καὶ Ἀβραάμ Σουσσᾶ. Διὰ τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα παρείχον εἰς αὐτόν, ὀργανώθησαν ἄτακτα στίφη δεκάδων χιλιάδων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ 2—3 ἔτη διὰ τοῦ πυρός καὶ τοῦ σιδήρου κατέστρεφον τὰς δυτικὰς ἐπαρχίας τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Δις ἐνίκησαν τὸν αὐτοκρατορικὸν στρατόν. Ἄλλ' ὅταν ἐγένετο γνωστὸν ὅτι τὰ στίφη ταῦτα ὡς καὶ οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ ὀργανωταὶ τῶν ἑβραίων, διέδιδον κομμουνιστικὰς ἰδέας, ἐξηγέρθη ἡ γενικὴ τῶν Τούρκων ἀγανάκτησις. Ὁ πρίγκιψ Μουράτ κατώρθωσε τότε τὴν διαλύσιν καὶ πατάξιν τῶν ἐπαναστατικῶν αὐτῶν στοιχείων.

Ἡ ἱστορία διδάσκει προσέτι ὅτι ἡ ὀργάνωσις «Ἀχιλῆρ» ἣτις ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐξήσκησε μεγάλην ἐπρροήν εἰς τὴν Ἀγκυραν, ἦτο ὀργάνωσις ἑβραϊκῆ,

Ἡ σοβαρωτέρα ζημιωσ ἀπόπειρα τῆς καταλύσεως τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας εἶναι ἡ ἐπὶ τοῦ Σουλτάνου Ἄζιζ γενομένη διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δῆθεν συνταγματικοῦ πολιτεύματος (1876). Πρὸς τοῦτο ἐμυήθη ὁ πρίγκιψ Μουράτ καὶ ὁ Μέγας Βεζύρης Μιδάτ πασᾶς, εἰς τὸν Μασσωνισμόν.

Καὶ ὁ μὲν Σουλτᾶνος Ἄζιζ ἐσφάγη διὰ ξυραφίου, ὁ δὲ Μουράτ ἀνήλθεν εἰς τὸν Θρόνον ἀνακηρύξας τὸ σύνταγμα.

Ἄλλὰ τὸ ἔργον τῆς διὰ τοῦ συντάγματος βαθμιαίας παραλύσεως τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπέτυχε, διότι ὁ φανατισμὸς τῶν Τούρκων ἐξηγέρθη. Καὶ ὁ Λαὸς ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μουράτ, Χαμίτ, κατέλυσε τὸ σύνταγμα καὶ ἐνέκλεισε τὸν τολμηρὸν πρίγκιπα εἰς ἓν περίπτερον τῶν ἀνακτόρων ὡς φρενοβλαθῆ.

Τὴν ἀποτυχοῦσαν ἀπόπειραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνέλαθε θραδύτερον ἢ μυστικῇ ἐταιρείᾳ τῶν Ντονμέδων τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὁμολογουμένως τὴν ἐφερὲν εἰς πέρας, διότι καὶ τὴν Τουρκικὴν Αὐτοκρατορίαν διεμέλισε καὶ τὴν Μωαμεθανικὴν θρησκείαν κατερράκωσε διὰ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ ψευδο-συντάγματος τοῦ 1908.

Οἱ κορυφαῖοι τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου ἦσαν ὁ περίφημος Δζαβίτ θέης (ἔβραϊος), ὁ Χαλλήλ θέης (ἔβραϊος), ὁ Ἐμβέρ Πασᾶς (ἔβραιοπολωνικῆς καταγωγῆς), ὁ Μεχμέτ Σερῖφ (ἀθίγγανος), ὁ Ταλαάτ (ἀθίγγανος), κτλ. Ἡ μυστικῇ ἐταιρεία τῶν Ντονμέδων ἢ Νεοτούρκων συνήλθε τῷ 1900 εἰς Παρισίους καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸ μέγα συνέδριον τῶν Φιλελευθέρων Ὀθωμανῶν (Congrès des liberaux Ottomans).

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1909 ἐγένετο ἕτερον μυστικὸν συνέδριον ἐξ ὄλων τῶν τμημάτων τῆς Νεοτουρκικῆς τοῦ ὀργανώσεως. Εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν οἱ ἔδρατοι ὀργανωταὶ ὑπέβαλον τὰς ἐξῆς προτάσεις, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐγίναν δεκταί.

1) Νὰ διαιρεθῆ ὁ πλοῦτος καὶ τὰ οἰκονομικά τῆς Τουρκίας μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν.

2) Νὰ θραυσθῆ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐπιρροή τῆς θρησκείας.

3) Νὰ χωρισθῆ τὸ Καλιφάτον ἀπὸ τὸ Σουλτανάτον.

4) Νὰ καταλυθῆ ἡ δυναστεία καὶ νὰ κηρυχθῆ ἡ δημοκρατία.

Ἐκτοτε παρέστημεν μάρτυρες τῆς ἐφαρμογῆς ὄλων τῶν ἀποφάσεων τούτων. Σήμερον ἔν ἐν ὑπάρχει πλέον οὐδ' ἶχνος τοῦ Καλιφάτου ἢ τοῦ Σουλτανάτου ἐν Τουρκίᾳ. Τὰ οἰκονομικά τῆς Χώρας διεσπαθίσθησαν καὶ ἡ θρησκεία κατερρακώθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

Οἱ κομιτατζήδες

Ἐλάχιστα εἶνε γνωστὴ ἡ ἀληθὴς ἱστορία τοῦ περιφήμου «Μακεδονικοῦ Κομιτάτου» ἢ τῶν Κομιτατζήδων. Γενικῶς ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι πρόκειται περὶ κινήσεως Βουλγάρων πατριωτῶν καταγομένων ἐκ Μακεδονίας. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε μόνον τὸ πρῶσχημα. Ὑπὸ τὸ προσωπεῖον κρύπτονται αἱ αὐταὶ μυστικαὶ ὀργανώσεις.

Ἡ δρᾶσις τῆς κομήσεως Ἰγνάτιεφ, συζύγου τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἰγνάτιεφ, εἶνε γνωστὴ. Ὑπὸ τὸ πρῶσχημα ὀγκουλιτιστικῶν συνεδριάσεων, τὸ σαλόνι

τῆς κομήσεως ἐχρησίμευεν ὡς κέντρον ραδιουργιῶν.

Τὸ νῆμα ὅμως τῶν ραδιουργιῶν τούτων πρέπει ν' ἀναζητηθῆ ἰδίᾳ ἐν Θεσσαλονίκῃ, Βιέννῃ καὶ Βουδαπέστη, ἔπου κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἔχουν στήσει τὰ στρατηγεῖά των αἱ μυστικαὶ ὀργανώσεις, προπαρασκευάζουσαι πολέμους, ἐμφυλίους σπαραγμοὺς καὶ ἐπαναστάσεις. Πλὴν τοῦ Μακεδονικοῦ κομιτάτου καὶ τὸ Βαλκανικὸν ἐν Λονδίῳ εἶνε ἔργον τῶν ὀργανώσεων τῆς Θεσσαλονίκης.

Πολὺ λελανθασμένη εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι οἱ χειρῶν ἄγωγοι τὰ κομιτᾶτα ταῦτα εὐρίσκονται ἐν Σόφια. Ἐκεῖ εἶνε τὰ ἐκτελεστικά ὄργανα, ἀλλ' ἡ ψυχὴ ἢ ἐμπνέουσα αὐτὰ εἶνε ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Μετὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον, αὐτὴ καὶ πάλιν ἡ Θεσσαλονίκη ἐζήτησε τὴν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας. Ὁ κ. Πέπο Μαλλάχ ἔγραφε κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον, ζητῶν τὴν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας. Δι' αὐτὸ φαίνεται ἡ Ἑλλάς τὸν ἐτίμησε διὰ τριῶν παρασῆμων καὶ ἐπὶ πλέον, εὐγνωμονοῦσα διὰ τὰς μεγάλας τοῦ ὑπηρεσίας, τὸν διώρισεν ὑπαρχηγὸν τῆς ἀποστολῆς, ἣτις εἶχε μεταβῆ εἰς Γένουαν.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι ὁ γνωστὸς Ρακέδσκυ, σήμερον διαπρέπων ἐν Ρωσίᾳ, εἶνε Ἑβραῖος ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τοῦ Μακεδονικοῦ κομιτάτου καὶ ὅτι ὁ γνωστὸς ἐπίσης Σάμ Καρασό, ἄλλοτε δικηγόρος ἐν Θεσσαλονίκῃ, πρωτοστατήσας εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ νεοτουρκικοῦ κομιτάτου, ὑπῆρξεν ἐπίσης εἰς ἐκ τῶν σημιοφόρων τῆς μακεδονικῆς αὐτονομίσεως. Οἱ πυρῆ-

νες Βιέννης, Βουδαπέστης και Θεσσαλονίκης, συναίργασθησαν πάντοτε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Οἱ Σατανισταὶ ἢ Λουτσιφερανοὶ

Ἡ Μυστικὴ Ἑταιρεία τῶν Σατανιστῶν ἢ Λουτσιφερανῶν πιστεύει εἰς τὸν Σατανᾶν ἢ Λουτσιφέρ, δηλαδὴ εἰς τὸν πρῶτον ἐκ τῶν ἀγγέλων, ὅστις ἐπαναστατήσας κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐρρίφθη εἰς τὸν Ἄδην. Θεμελιῶδες δόγμα τῆς Ἑταιρείας ταύτης εἶνε ὅτι τὸν κόσμον ἐδημιούργησεν οὐχὶ ὁ Θεὸς ἀλλ' ὁ Σατανᾶς, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἀτέλειαι τῆς δημιουργίας, αἱ δυστυχίαι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅλα τὰ δεινὰ τῆς γῆς. Πρέπει λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι νὰ προσκυνοῦν τὸν Σατανᾶν, δηλαδὴ τὸν Θεὸν τοῦ κακοῦ, ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι ὁ πλάστης των. Ἄρα ἡ ἀμχρτία ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ μᾶς φοβίξῃ, ἀλλὰ τοῦναντίον πρέπει νὰ μᾶς ἐλκύῃ καὶ εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ πιστεύωμεν...

Ὁ Jules Bois, εἰς τὸ κεφάλαιον περὶ σατανισμοῦ, γράφει ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἐβδομάς τῶν Παρισίων «*La Semaine religieuse de Paris*», ὄργανον ἐπίσημον τοῦ Καθολικισμοῦ, ἐπιβεβαίωσεν τὴν ὑπαρξιν ἐνδὸς ἀντιπάπα ὀνόματι Σέμμι, εἰς τὸν ὅποιον οἱ Σατανισταὶ προσέφεραν τὴν τιᾶραν τοῦ Σατανᾶ. Διάφοροι συγγραφεῖς, ὅπως ὁ P. Deshampes. M. Claudio Saunet, Mgr Tava, Dom Benoit. Mgr Meurin, πλειστάκις ὠμίλησαν περὶ σατανιστῶν. Ὁ δὲ Dr Bataille, μεμυημένος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Λουτσιφέρ, γράφει:

«Ἐφίσταται μία φοβερὰ θρησκεία, ὁ Σατανισμὸς, ὁ

ὅποιος ἔχει τὴν ἀνωτάτην τοῦ ἀρχῆν εἰς τὸ Charlestown τῆς Ἀμερικῆς, τὴν Ἱερουσαλὴμ αὐτὴν τοῦ Μεσσοῦ τοῦ Ἄβου, τὸ ἐκτελεστικὸν εἰς Ῥώμην καὶ τὸ διοικητικὸν εἰς Βερολίνον.

Διὰ νὰ γίνῃ τις Σατανιστής, πρέπει ν' ἀνήκῃ εἰς τὸ δόγμα τοῦ Μισραΐμ καὶ τῆς Μέμφιδος· νὰ φέρῃ τοῦλάχιστον τὸν βαθμὸν τοῦ ἱππότου τοῦ Καδὸς, ὡς καὶ πᾶς τοῦ 33 βαθμοῦ, ἀλλὰ μὴ ἔχων τὸν δακτύλιον, διότι ὁ λαμβάνων τὸν δακτύλιον δὲν εἶνε ἱκανὸς δι' οὐδεμίαν μυστικὴν μύθσιν. Ὁ σκοπὸς τοῦ Σατανισμοῦ δὲν εἶνε μόνον ἡ κατάκτησις τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ κατάκτησις ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου διὰ τῆς ἐξοντώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐκεῖ συνέρχονται οἱ μεγάλοι ἐπιθεωρηταί, ἔχοντες διαρκῆ ἀποστολήν, ὡς ὁ Cornelius Herz, Hoenkel, Bleichroeder. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ δύο γυναῖκες· ἡ δεσποινὶς Sophia Walder καὶ ἡ Diana Woghan. Ἐγράφησαν πολλὰ διὰ τὰς δύο αὐτάς ἱερεις τοῦ Λούτσιφερ. Ὁ François de Nion διηγῆθη πᾶς προφητείας τῆς Sophia ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Θρόνου. Εἰς τὰς μεγάλας συναθροίσεις, καθ' ἃς καλεῖται ὁ Σατανᾶς, ἡ παρθένος αὐτὴ χρησιμεύει ὡς Πυθία. Καὶ αἱ ἀποκαλύψεις αὐτῆς ἀποτελοῦν χρησμούς».

Ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς Revue catholique Ἀββᾶς Mustel ἀφηγεῖται εἰς τὸν Jules Bois τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Σατανισμὸς ἐπιδιώκει τὴν ἀναρχίαν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν παροῦσαν κοινωνίαν καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Σατανᾶ». Ἐχει τὸν Πάπκν του (ὁ πρῶτος ὑπῆρξεν ὁ Ἀλβέρτος Πάπκ) τὴν ἀγίαν του πόλιν, τὸ Charlestwon, τὸ Βατικανόν του καὶ τὸ ἀγιώτατον μέγα Συμβούλιον τῶν Καρδινα-

λίων του. Εἰς Πηρισίους, οἱ Λουτσιφερανοὶ ἔχουν μερικουὺς ναοὺς, ἕνα εἰς τὴν ὁδὸν Roche chouart, ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὸ Sacré-Coeur, ἕτερον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁδοῦ τοῦ Σηκουάνα, πλησίον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς τὰς 3 μ.μ. ὁ Λούτσιφερ παρουσιάζεται εἰς τὸ Charlestown ὡς ἄγγελος μὲ ἀνεπτυγμένα πτερὰ, ὡς νὰ κατέρχεται ἀπὸ τὸν φλέγοντα Οὐρανόν

Ὁ Docteur Bataille, λέγει ὁ Iufes Rois, μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι οἱ Λουτσιφερανοὶ κατέκτησαν ἤδη τὰς Ἰνδίας, τὴν Κίναν καὶ Ἀμερικὴν καὶ ὅτι δλαὶ αἱ προσπάθειαι στρέφονται πρὸς κατάκτησιν τῆς Εὐρώπης, διου θὰ δοθῇ ἡ τελικὴ μάχη.

Ὁ σατανισμὸς ἔχει τοὺς ἁγίους ὕμνους, τοὺς ὁποίους ψάλλουν οἱ ὁπαδοὶ του καὶ ἰδιαίτερα μυστήρια, ἕν εἶδος βαπτίσματος τῶν παιδίων τὰ ὁποῖα καὶ προσλαμβάνουν τὴν προσωνομίαν τοῦ «μικροῦ λύκου», ἰδίαν τελετὴν γάμου κ.τ.λ.

Ὁ Σατανᾶς εἶνε ἀντιπρόσωπος τῆς φύσεως καὶ ὡς τοιοῦτος παρουσιάζεται ὡς ἡ ἄρνησις πάσης θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου δίδει τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης, τὴν φλόγα τῶν παθῶν, καὶ ἐὰν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νομίζωμεν ὅτι ἔχομεν κάποιαν ἀξίαν, αὐτὴν τὴν χρεωστοῦμεν μόνον εἰς αὐτόν.

Εἰς τὸ Λιδόργιο τῆς Ἰταλίας ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸν «Ὁ Ἄθεος» «L' Atheo» καὶ εἰς τὴν Ἀγκῶνα ὁ «Λουτσιφέρ» «il Lucifero». Καὶ τὰ δύο αὐτὰ γράφουν συχνάκις: «Ὁ ἀρχηγὸς μας Σατανᾶς...»

Ἔχομεν ἐπίσης τὸν γνωστὸν ὕμνον τοῦ Σατανᾶ, τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰωσήφ Καρδουτσι, εἰς τὸν ὁποῖον

οὗτος ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ἵνα εἰς τὸ μέλλον τὸ θυμίαμα καὶ οἱ ψαλμοὶ ἀναπέμκωνται εἰς τὸν Σατανᾶν, ὡς εἰς ἐπαναστάτην κατὰ τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔστησαν τὸ μνημεῖον τοῦ Μαντζίνι εἰς Γένουαν, οἱ διαδ' ὠται ἔφερον σημαίαν μαύρην μὲ τὸν Σατανᾶν ὡς σύμβολον.

Εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Καρδιναλίων τοῦ 1889, ὁ Πάπας Λέων ὁ ΙΓ' ἠναγκάσθη γὰ διαμαρτυρηθῆ διὰ τὴν παρουσίαν σημαίας τοῦ Σατανᾶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔστήθη τὸ μνημεῖον τοῦ ἀποστάτου μοναχοῦ Δζιορδάνο Μπροῦνο.

Αἱ σημαίαι τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Ἄδου, εἶπε, κινοῦνται πρὸς τὰ ἔμπρῳς!

Τὴν φράσιν ταύτην ἐπανέλαβον τὴν ἐπαύριον τὰ ὄργανα ἑλῶν τῶν Μυστικῶν Ἐταιρειῶν τῆς Γῆς, αἱ ὁποῖαι προσκυνοῦν τὸν Σατανᾶν, ὡς τὸν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος, ἐξαπατῶσαι τοὺς ἀδύλους καὶ ἀθῶους Χριστιανοὺς καὶ χρησιμοποιοῦσαι αὐτοὺς εἰς τὴν κατακρήμνισιν τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

Ἐξ ὅσων εἶδομεν μέχρι τοῦδε, ἡ διάδοσις τοῦ κομμουνισμοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀριστοτεχνικὴν μέθοδον τῶν ἰθύνοντων τὰς μυστικὰς ἐταιρείας, οἷτινες ἐκμεταλλεύονται τὴν δυσφορίαν τῶν λαῶν ἣν προκαλεῖ ὁ ἀνέκαθεν ἀπὸ προῖστορικῶν χρόνων διεξαγόμενος ἀγὼν τῶν πτωχοτέρων τάξεων πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης των.

Οἱ ἰθύνοντες οὗτοι, ὧν τὰ πρόσωπα ἀπεκαλύψαμεν πλεόν ἢ ἐπαρκῶς, κατορθώνουν νὰ διοχετεύσουν τὰς λαϊκὰς ὀρμὰς εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπωφεληται μία γνωστὴ ἐλαχίστη μειοψηφία Σιωνιστῶν εἰς βάρος ὄλων τῶν λαῶν.

Τίτι τρόπον κατορθοῦται;

Πρῶτον μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των εἶναι ἡ πρόκλησις δυσφορίας τῶν λαϊκῶν μαζῶν κατὰ τοῦ σημερινοῦ κοινωνικοῦ καὶ κρατικοῦ καθεστῶτος. Τὸ καθεστῶς τοῦτο προσλαμβάνει νὰ τὸ ἀποσυνθέσουν: α) Διὰ τῆς ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως τῶν ἰθύνοντων τὴν πολιτείαν, τὴν κοινωνίαν, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν οἰκογένειαν, διὰ νὰ καταστήσουν τὸ καθεστῶς ἀπεχθὲς καὶ ἀφόρητον εἰς τὸν λαόν, οὕτως ὥστε πᾶσα κατ' αὐτοῦ ἀντίδρασις καὶ ἐξέγερσις νὰ δικαιολογῆται παρὰ τοῦ λαοῦ.

Αἱ μέθοδοι αἷς μεταχειρίζονται εἶναι ἡ διαφθορὰ τοῦ χαρακτηῆρος τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων διὰ δωρο-

δοκιῶν καὶ ἄλλων ἀνηθίκων μέσων, ὡς τοῦτο ἐγένετο ἐν Ῥωσίᾳ, διὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς ἐκθέτουν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ διὰ τῶν ἐπιτηδείων πρακτόρων των. Καὶ τοῦτο ἀνήγαγον εἰς σύστημα δωροδοκιῶν καὶ καταχρήσεων ἐν τῷ στρατῷ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις κρατικαῖς ὑπηρεσίαις.

β') Ἡ ἔκλυσις τῶν ἠθῶν ἡμῶν ἐπιτελεῖται δι' ἀνηθίκων δημοσιευμάτων, θεατρικῶν παραστάσεων, κινηματογραφικῶν ταινιῶν, ἐξυβρίσεως καὶ ἐξευτελισμοῦ τῶν ἔθνικῶν, θρησκευτικῶν καὶ οἰκογενειακῶν αἰσθημάτων καὶ παραδόσεων.

γ') Πρόκλησις, ὑπεριμήσις καὶ αἰσχροκερδῆς ἐκμετάλλευσις τῶν ἀντικειμένων τῆς πρώτης ἀνάγκης. Ὑποτίμησις τοῦ ἔθνικοῦ νομίσματος. Πρόκλησις ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν κρίσεων διὰ τῶν ὑπερπαραγωγῶν καὶ τῶν ἀπεργιῶν κλπ.

Τοῦτο συγκεκριμένως βλέπομεν εἰς τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν ὅπου διηρπάζοντο τεχνηέντως καὶ ἀπεκρύπτοντο τὰ τρόφιμα καὶ ἐξηυτελίζετο τὸ γαλλικὸν νόμισμα. Τὸ αὐτὸ παρατηροῦμεν ἐν Ῥωσίᾳ, τὸ αὐτὸ παρατηρήθη καὶ ἐν Γερμανίᾳ ὅπου ἀπεπειράθη νὰ ἐπικρατήσῃ ὁ κομμουνισμὸς διὰ τῆς ἐξευτελίσεως τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνικοῦ νομίσματος.

δ') Ἀφοῦ κατορθώσουν διὰ τῶν μέσων τούτων νὰ προκαλέσουν ἀντίδρασιν τοιαύτην, οὕτως ὥστε οἱ λαοὶ νὰ ἐξαναγκασθῶσιν εἰς ἐξεγέρσεις, τότε αὐτοὶ διὰ τῶν συνειδητῶν ἢ ἀσυνειδήτων ὀργάνων των λαμβάνουν τὴν ἡγεσίαν τῶν ἐξεγέρσεων εἰς τρόπον ὥστε νὰ γίνωνται κυρίαρχοι τῆς καταστάσεως πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματός των. Τοῦτο εἶδομεν ἐν

Γαλλία κατὰ τὸ 1798 ἐπίσης ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1871 κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Παρισινῆς κομμούνιας καὶ ἤδη βλέπομεν παραστατικώτερον ἐν Ῥωσίᾳ.

Ἡ ἰδία ἠθικὴ ἀποσύνθεσις παρατηρεῖται καὶ ἐν ταῦθα ὅπου βλέπομεν ὅτι ἀπὸ τινων ἐτῶν τὰς ἰθινοῦσας τάξεις ἀποτυφλουμένας ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῶν ἐγωῖστικῶν ἀπολαύσεων σπεύδουν νὰ ἱκανοποιῦν εἰς βίαιος τῶν πτωχοτέρων τάξεων ὅλα τὰ κτηνώδη ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπινου κτήνους. Οὕτω βλέπομεν τοὺς πατέρας καὶ ἀδελφοὺς νὰ ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν ἠθικὴν ἐνότητα τῆς κοινωνίας, παρασυρόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ δήθεν ψευτοσυγχρονισμοῦ νὰ μὴ ἐξετάζουσι πόθεν ἔρχονται καὶ ποῦ μεταβαίνουν πρὸς ψυχαγωγίαν αἱ γυναῖκες καὶ ἀδελφαὶ τῶν καὶ τοῦτο εἰς χώραν ὅπου πρὸ δεκαετίας καὶ ἡ ἐλαφροτέρα προσβολὴ τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς ἐτιμωρεῖτο καὶ ἐπληρώνετο σκληρῶς.

Ὡς ἐκ τούτου βλέπομεν ἡ μανία πρὸς ἀπόκτησιν ὕλικῆς ἀπολαύσεως νὰ θαμβώνη πᾶσαν συνείδησιν ὥστε αἱ καταχρήσεις καὶ προσβολαὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ αὐτῶν τῶν νόμων τῆς πολιτείας νὰ θεωροῦνται φυσικαί.

Ἐλλειψις παντὸς σεβασμοῦ πρὸς τὰ δικαιώματα τοῦ πλῆσιον καὶ τοῦ ἀσθενεστεροῦ, οὕτως ὥστε νὰ βλέπωμεν ἀνθρώπους πατῶντας ἐπὶ πτωμάτων τῶν ὁμοίων τῶν διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ μέσα τῶν ὕλικῶν ἀπολαύσεων.

Ἡ τάσις αὕτη ὑποδαυλίζεται ἐπιτηδεῖως δι' ὅλων τῶν ἀνηθικῶν δημοσιευμάτων, θεατρικῶν παραστάσεων, κινηματογραφικῶν ταινιῶν, κλπ. ὧν τὰ νήματα

κατέχουν αἱ μυστικαὶ ὀργανώσεις τείνουσαι εἰς τὴν τελείαν ἀποσύνθεσιν καὶ πρόκλησιν τῆς λαϊκῆς ἀγανακτικῆσεως.

Τὰ ὄργανα ταῦτα καὶ ἐν Ἑλλάδι διεγείρουν τεχνιέντως τὰς ἐργατικὰς καὶ λαϊκὰς μάζας ἐναντίον τῆς οὕτω ἐκτεθείσης ἰθυνούσης τάξεως καὶ συστηματοποιοῦν τὰς ἐνεργείας των εἰς τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν.

Κατὰ τῆς δράσεως ταύτης τῶν ὀργάνων τῆς καταστροφῆς δὲν ἐπαρκεῖ οἰαδήποτε κρατικὴ ἐνέργεια, ἄνευ τῆς συναρπαγῆς καὶ συνεργασίας τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας ἣτις, συνερχομένη εἰς ἑαυτὴν καὶ ἐνισχύουσα τὰς ἠθικὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις της αἵτινες τὴν ἔσωσαν ἐκ τῆς φρικωδεστέρας δουλείας, δύναται καὶ τώρα νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰς καταχθονίους ταύτας ἐπιβουλὰς τῶν ἐχθρῶν τῆς φυλῆς μας.

Παραλλήλως, αἱ πλουτοκρατικαὶ τάξεις ὀφείλουν ν' ἀνανήψουν ἐξυψούμεναι εἰς αἰσθήματα φιλοανθρωπίας καὶ ἀλληλεγγύης πρὸς τοὺς ἐργαζομένους καὶ πάσχοντας, ἐὰν θέλουν ν' ἀποφύγουν τὴν τύχην τῶν ἀστῶν τῆς Ῥωσικῆς ἰθυνούσης τάξεως ἥας, τυφλώτουςα μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἔπεσε θῦμα τῆς ἰδιοτελείας της.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

(Περιοδικὸν «Ἀντικομμουνιστικὸς Ἀγὼν» Ἰούνιος 1953)

Μὲ τὸν θάνατον τοῦ δόκτορος Ἀριστείδου Ἀνδρονίκου, ἡ Ἑλλὰς ἔχασε μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας ἐποτημονικὰς καὶ ἀγωνιστικὰς φυσιογνωμίας τῶν τελευταίων δεκαετιῶν. Ἰατρὸς καὶ ἱστοριοδίφης, ταξιδιώτης καὶ συγγραφεύς, ὁ Ἀνδρόνικος ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος τῆς σειρᾶς τῶν Ἱατροφιλοσόφων, ποὺ ἐτίμησαν τὸν Ἀσκληπιόν, ἐθεράπευσαν τὰς Μούσας καὶ ἔζησαν μέχρις ἄνωγης μετὰ τὸ δράμα τῆς Μεγάλης καὶ ἄλοκληρωμένης Ἑλλάδος, εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὁποίας ἐναπέθεσαν τὸν θησαυρὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς σοφίας τῶν.

Ἡ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ

Ὁ Ἀριστείδης Ἀνδρόνικος, γόνος ἀρχοντικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας (Βορείου Θράκης μας) εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰς τὴν Ἑλληνικωτάτην Φιλιπούπολιν τὸ 1862 καὶ ἀπεβίωσεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν 21ην Νοεμβρίου 1952, μετὰ τὴν γαλήνην, ποὺ ἔφθασεν ἢ ἐντύπωσίς τις ἕως τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων.

Ὀλόκληρος ἡ ζωὴ του ὑπῆρξεν ἄλλοτε φιλοπονίας, περιπετειῶν, μελετῶν καὶ ἐθνικῶν ἀγώνων. Ὑστερα ἀπὸ λαμπρὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς εἰς τὴν γενέτειράν του —κέντρον ἑλληνικῆς πνευματικῆς ἀκτινοβολίας— μετέβη εἰς Παρισίους, ὅπου ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν, διακριθεὶς μεταξὺ τῶν συναδέλφων του.

Πνεῦμα ἀνήσυχον καὶ φύσις ἐρευνητικὴ, δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν μελέτην τῶν ἰατρικῶν βιβλίων, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν γαλλικὴν κοσμοῦπολιν ἐμαγνητίσθη ἀπὸ τὸ ὑποχθόνιον παιγνίδι τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ποὺ καθορίζουν τὴν ροπὴν τῆς ζωντανῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἱστορίας καὶ ποὺ ἴσως φορὰς ἐστράφησαν μετὰ λύσαν ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὰς ἀνακαλύψῃ καὶ ἀποκαλύψῃ.

Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ

Ἡ ἀπόφασίς του αὐτὴ τὸν ἔφερεν ἀπὸ τὰς παρισινὰς βιβλιοθήκας εἰς τὴν ἑξωτικὴν Ἀπὸ Ἀνατολὴν, προαιώνιον πεδῖον συγκρούσεως καὶ διαφωτίσεως τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Εἰς τὴν Κίνα, ἐμελέτησεν ἐπὶ τόπου τὴν σινικὴν ἐπανάστασιν καὶ μαζὶ μετὰ τὸν σοφὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Λειψίας Δρα Κόνραντ, ὑπῆρξεν ὁ μόνος λευκός, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν παγῶσαν κάτω ἀπὸ τὴν ἀκίαν τοῦ σινικοῦ τείχους εἶδε τὸ μυστήριον τῶν διαβοήτων Μυστικῶν Ἑταιρειῶν τῆς Κίνας. Ἐν συνεχείᾳ ἐταξίδευσεν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Ἐκεῖ, τοῦ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ οὐνεγγυς τὴν ἀνορθωτι-

κὴν ἐξόρμησιν τῆς κιτρίνης φυλῆς, τέλος δὲ εὐρέθη ἀπὸ τοῦ 1910 εἰς τὴν Ρωσίαν, ἔλκουσθεις ἀπὸ τὰ προμηνύματα τοῦ κοινωνικοῦ σεισμοῦ, ποὺ ἐξέσπασε μετὰ 7 χρόνια. Διετέλεσε διευθυντὴς τοῦ ἐν Πετροῦπόλει Γενικοῦ Προξενείου τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀντεκατέστησεν τὸν Κακλαμᾶνον εἰς τὴν αὐτόθι διπλωματικὴν ἐκπροσώπησίν μας καὶ εἶδε τὸν μπολσεβικισμόν νὰ ἀγωνίζεται, νὰ ἀνδροῦται καὶ νὰ ἐπικρατῇ. Συλληφθεὶς καὶ φυλακισθεὶς τελικῶς ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας, κατώρθωσε νὰ διασωθῇ πρόσφυξ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1924.

Καρπὸς τῶν ἐρευνῶν καὶ βιωμάτων τοῦ Ἀνδρονίκου, μεταξὺ ἄλλων, εἶναι καὶ τὰ ἀκόλουθα ἔργα:

1) «ΤΙ ΕΣΤΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ», Ἀθήναι 1952. ἀφιερούμενον «εἰς τὸν ἔξυπνον καὶ τίμιον, ἀλλ' εὐμετάβλητον Ἑλληνικὸν Λαόν».

2) «Ο ΙΟΥΔΑΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ».

3) «Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΙΡΗΝΗΣ» (μὲ πρόλογον τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Χρ. Ἀνδρούτσου.

4) «ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΝ ΟΨΕΙ» (ἀνάλυσις τοῦ κομμουνιστικοῦ φαινομένου).

Ἐπίσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΦΩΣ», ποὺ ἐξέδωκεν ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 1938 ἐδημοσίευσεν τὰς ἐξῆς πρωτοτύπους ἐργασίας του:

5) «Η ΣΙΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ».

6) «Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ».

7) «ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ».

ΤΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΝ

Τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ Ἀνδρονίκου δὲν ἐξαντλεῖται εἰς τὰ προμνησθέντα ἔργα. Τὰ πολυτιμώτατα χειρόγραφα του καὶ ὁ θησαυρὸς τῆς βιβλιοθήκης του δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ περισωθοῦν ἀπὸ τὴν καταστροφικὴν μανίαν τῶν Ἑλασιτῶν τοῦ Δεκεμβριανοῦ Κινήματος, ἐνεργούντων κατόπιν διαταγῆς. Διὰ νὰ δώσωμεν μίαν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐκ τῆς ἀπωλείας τῶν ἐγγράφων καὶ ἀρχείων τοῦ Ἀνδρονίκου ζημίας, ἀναφέρομεν ἀπλῶς, ὅτι εἶχε στοιχεῖα, βάσει τῶν ὁποίων ἀπεδείκνυεν, ὅτι ὄχι μόνον ἡ φήμη περὶ δηλητηριάσεως τοῦ Λένιν εἶναι ἀπολύτως ἀληθής, ἀλλ' ἐπὶ πλεον καθώριζεν καὶ τὸν ἐκτελεστήν τῆς δολοφονίας, ὅστις —κατὰ τὸν Ἀνδρόνικον πάντοτε— ἦτο ὁ γνωστὸς Ἑλληνοεβραῖος ἰατρὸς Ροσάλυμος, ἐκ Κεφαλληνίας, πατὴρ τοῦ πρώην πρωταθλητοῦ Παρισίων εἰς τὸ Σκάκι.

Ὁ Ἀνδρόνικος ἀφῆκε οἰκογένειαν, ἀπὸ τὴν κήραν του Ἐλεναν, τὸ γένος Καρνέεβνα Μιχάλοβα καὶ τὴν νεαρὰν κόρην του ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη, πιστὴ συμπαρασιάτης τοῦ συζύγου της, περιέσωσε μέρος τῆς ρωσικῆς βιβλιοθήκης του, μοναδικῆς ἐν Ἑλλάδι.